

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MORGAN RICE

Aldatılmış

*Aşk, ihanet çalılıklarının
arasında büyüyen kırmızı bir güldü.*

MORGAN RICE

Aldatılmış

Çeviri
Emrah Saraçoğlu

Sonsuz Kitap: 79
2. Baskı: Haziran 2014
ISBN: 978-605-384-530-0
Yayıncı Sertifika No: 16238

Aldatılmış

Yazar: Morgan Rice
Çeviri: Emrah Saraçoğlu
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Tanıl Yaşar
Düzeltili: Hilâl Kandaz

Baskı: Sonsuz Matbaa Kağıtçılık Müc. Hiz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 28487
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
C Blok 2. Kat No: 291 Topkapı/İSTANBUL
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 Faks: 0212 674 85 29
E-posta: sonsuzbasim@gmail.com

YAKAMOZ KİTAP © MORGAN RICE

Orijinal Adı: Betrayel-The Vampire Journals
Copyright © Morgan Rice. İlk baskısı Lukeman Literary Management Ltd.; 157 Bedford Avenue Brooklyn, NY 11211 USA tarafından yayımlanmıştır. Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır. Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aldatılmış

Serinin Diğer Kitapları:

- *Dönüşüm*
- *Sevilmiş*
- *Yazgı*
- *Arzulanmış*

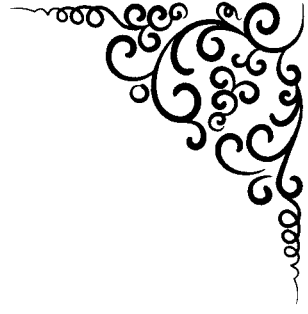
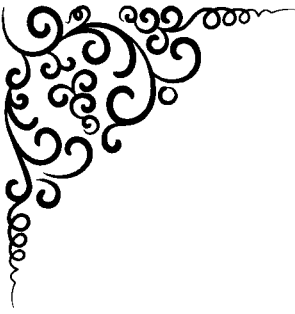
Sadece ePubPDF.WordPress.com da

GERÇEK HADİSE:

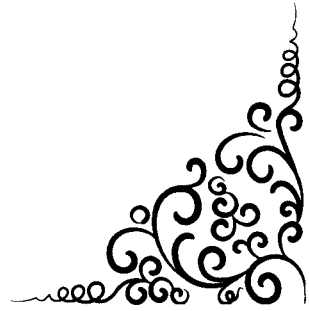
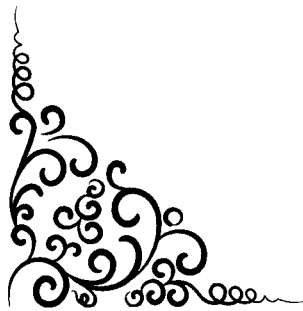
Manhattan'ın altmış mil kuzeyinde, Hudson Nehri'nde üstünde yıkık dökük bir İskoç kalesinin bulunduğu küçük, kuytu bir ada vardır. Ada Pollepel olarak bilinir ve yüzlerce yıl önce Hudson'ın buzları üzerinde sıkışıp kıyıya vuran Polly adında genç bir kızıdan yola çıkarak isimlendirilmiştir. Efsaneye göre daha sonra onunla adada evlenen âşığı tarafından romantik bir şekilde kurtarılmıştır.

*“Yetmiş yıl oldu iyi anımsarım,
Onca zamandır görüp geçirdiğim
Korkunç saatler ve tuhaf şeyleri; ancak bu kederli gecede
Boşa çıkıverdi evvelden bildiklerim.”*

William Shakespeare, *Macbeth*

Birinci Bölüm

Pollepel Adası, Hudson Nehri, New York
(Günümüz)

“Caitlin?” dedi yumuşak bir ses. “Caitlin?”
Caitlin Pane sesi duydu ve gözlerini açmaya uğraştı. Gelgelelim göz kapakları o kadar ağırdı ki, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ancak azıcık aralayabildi. Nihayet, sırf sesin nereden geldiğini görmek için kısa bir anlığına onları açmayı başarabildi.

Ses Caleb'den geliyordu.

Yüzü endişeli, elini ellerinin arasına almış şekilde yanında çömelmekteydi.

“Caitlin?” dedi tekrardan.

Kafasının içindeki devasa darmadağınlığı defetmek için kendine gelmeye çalıştı. Neredeydi ki? Bulundukları odanın boş ve taştan yapılma olduğunu fark edebilecek kadar etrafı seçebiliyordu. Vakit geceydi ve genişçe bir pencereden dolunay ışığı sızıyordu. Taş zemin, taş duvarlar, kemerli taş

tavan. Taş, düz ve antik görünüyordu. Orta Çağ'dan kalma bir manastırda falan mıydı yoksa?

Ay ışığı haricinde oda, sadece uzak köşedeki duvara sabitlenmiş, fazla ışık yaymayan bir fenerle aydınlanıyordu. Daha fazlasını görmek için etraf çok karanlıktı.

Bir adım ötesinde ona umutla bakan Caleb'in yüzüne odaklanmayı denedi. Elini daha da sıkı kavrarken gözleri parlıyormuş gibiydi. Onun elleri sıcaktı. Kendininkiler ise soğuk. Artık içlerinde yaşam olduğunu hissedemiyordu.

Çabalamasına rağmen gözlerini bir saniye daha açık tutamadı. Çok ağırdılar. Kendini... doğru kelime *hasta* değildi. Kendini... *ağırlaşmış* hissediyordu. Sanki araftaymış, iki dünya arasında serbestçe salınıyormuş gibiydi. Artık kendi bedeniyle arasındaki bağ kopmuştu ve sanki bu dünyanın bir parçası olma hissini yaşamıyordu. Fakat ölü gibi hissediyor da değildi. Sanki çok ama çok derin bir uykudan uyanıyormuş gibiydi.

Hatırlamaya çalıştı. Boston... Kral'ın Mabedi... Kılıç. Ve sonra... hançerlenişi. Ölmek üzereyken öylece uzanıp kalıştı... Yanında duran Caleb. Ve sonra... dişlerinin yaklaşması.

Caitlin boynunun yanında tatsız, zonklayan bir ağrı hissetti. Isırıldığı yer burası olmalıydı. Bunu kendisi istemişti, bunun için *yalvarmıştı*.

Fakat şimdiki hissettiklerine bakılırsa bunun doğru bir karar olup olmadığından emin olamıyordu. İyi hissetmiyordu. Damarlarında dolaşan buz gibi soğuk kanı duyumsuyordu. Sanki ölmüş de bir sonraki adıma geçememiş gibiydi, tam orada sıkışmış gibi.

Her şeyden çok, acı hissediyordu. Sağ alt karnında ve midesinde tatsız, zonklayan bir acı vardı. Bıçaklandığı yer orası olmalıydı.

“Şu an yaşadıkların normal” dedi Caleb yumuşak bir şekilde. “Korkma. Hepimiz ilk dönüştürülüşümüzde bunu yaşıyoruz. Daha iyi olacak. Sana söz veriyorum. Acı geçecek.”

Caitlin gülümsemek ve uzanıp onun yüzünü okşamak istedi. Sesi dünyadaki her şeyi kusursuz hale getiriyordu. Tüm bunlara değdiğini hissettiriyordu. Artık sonsuza kadar onunla olabilirdi ve bu ona umut veriyordu.

Fakat çok yorgundu. Vücudu beyninin istediği şeye yanıt vermiyordu. Dudaklarının kıvrılmasını sağlayamıyor ve elini kaldıracak gücü toplayamıyordu. Tekrar uykuya daldığını hissetti.

Birden düşünceleri tekrar değişti ve tak diye onu uyardı. Kılıç... bir ara orada duruyordu ve sonra... çalınmıştı. Şimdi kimdeydi ki?

Sonra kardeşini, Sam'i hatırladı. Bayılmıştı. Sonra o vampir tarafından götürülmüştü. Ona ne olmuştu? Şimdi güvende miydi?

Ve Caleb. Niye buradaydı? Oysa onları durdurmak için kılıcın peşinden gitmiş olmalıydı. Sırf onun yüzünden mi buradaydı? Her şeyi sırf onun yanında kalmak için feda mı ediyordu?

Kafasında sorular soruları kovaladı.

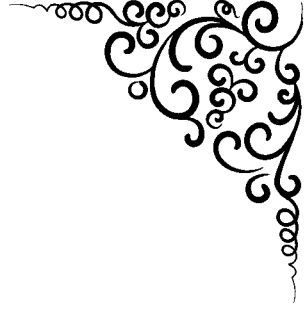
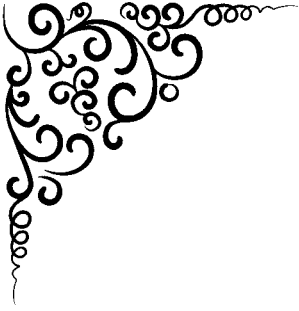
Var olan gücünü son kırıntısına kadar toplayıp dudaklarını ufacak da olsa araladı.

“Kılıç” diyebildi, boğazı o kadar kuruydu ki canı acıyordu. “Gitmelisin...” diye ekledi. “Gidip onu...”

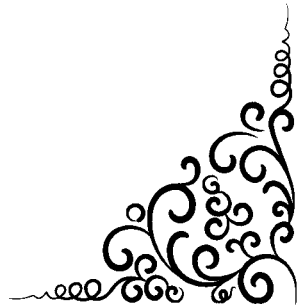
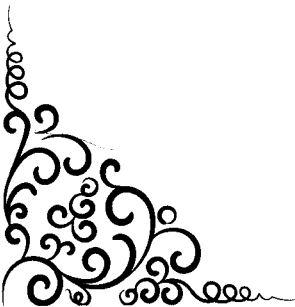
“Hişş” dedi Caleb. “Dinlen sadece.”

Daha fazlasını söylemek istedi. Çok daha fazlasını. Ona onu ne kadar sevdiğini söylemek istedi, ne kadar minnettar olduğunu da. Nasıl asla yanından ayrılmayacağını umduğunu anlatmak istedi.

Ancak bunlar beklemek zorunda kalacaktı. Yeni bir baş dönmesi dalgası üstünden geçtiğinde dudaklarının açılacak hali kalmamıştı. Karşı koymasına rağmen karanlığa, o ölüm-süzlük uykusuna doğru battı, battı ve battı.

İkinci Bölüm

Kyle Manhattan'ın üzerinden uçarken koltukları hiç olmadığı kadar kabarıktı. Arkasında emrine amade askeri Sergei uçuyor ve onun arkasından da yol üzerinde ona katılmış olan yüzlerce vampir geliyordu. Artık efsanevi kılıç Kyle'in elinde olduğuna göre başka lafa hacet yoktu. Doğu Kıyısı'nın tüm kötücül vampirleri havadisi almıştı ve Kyle uçuğu sırada birçok meclis ona katılma heveslisydi. Savaşın yaklaşmakta olduğunu biliyorlardı ve Kyle'in namı almış yürümüştü. Bu açıkğöz vampirler biliyordu ki o nereye giderse gitsin iyilik peşinde olmayacaktı hiç. Hepsi bunun bir parçası olmak istiyordu.

Kyle arkasında büyüyen ordudan dolayı heyecanlandı ve şehrin üzerinden uçarken bir özgüven dalgasıyla doldu. Sergei kılıcı kapıp o Caitlin denen kızı bıçaklamakla iyi etmişti. İşin doğrusu Kyle şaşırmıştı. Daha önce Sergei'de bu cevherin olduğunu hiç düşünmemişti. Onu fazla hafife almıştı ve ödöl olarak, iyi bir ortak olacağının farkına vararak, onu hayatta tutmaya karar vermişti. Bilhassa Sergei'nin Kralın Mabedi'nden ayrılmasının hemen ardından kılıcı görevine sadık bir şekilde ona teslim edişinden etkilenmiş-

ti. Evet, Sergei yerini biliyordu. Eğer bu tavrını sürdürürse Kyle onu terfi ettirebilir, hatta kendine ait olacak küçük bir bölge bile verebilirdi. Kyle birçok kişinin birçok yönünden nefret ederdi, ne var ki sadakat takdir ettiği şeylerdendi.

Özellikle de kendi insanların, Kara Metcezir Meclisi'nin ona yaptıklarından sonra... Binlerce yıllık sadakatının ardından yüce liderleri Rexius, sanki binlerce yıllık hizmetinin hiçbir anlamı yokmuşçasına Kyle'ı kapı dışarı etmişti. Hem de hepi topu küçük bir hata için! İnsanın aklı almıyordu.

Kyle'ın planı mükemmel işlemiştir. Artık kılıç elinde olduğuna göre hiçbir şey -tam anlamıyla hiçbir şey- önünde duramazdı. İnsan ırkıyla ve diğer vampir ırklarıyla savaş, yakında onun işi olacaktı.

Kyle uçmaya devam ederken Harlem üzerine geldiğinde aşağıya doğru yaklaşıp ayrıntıları görebilmek için vampir görüşünü kullandı. Gülümsemesi genişledi.

Hıyarcıklı vebayı yayması gerçekten işe yaramıştı. Etrafa gürültü ve kargaşa hâkimdi. Şu zavallı küçük insancıklar her yöne koşuşturuyor, tek yönlü yollarda arabalarıyla ters yöne gidiyor, birbirleriyle tartışıyor ve mağazaları yağmalıyorlardı. Birçok insanın vebaya yakalandıklarını belli eden korkunç yaralarla kaplı olduğunu görebiliyordu. Neredeyse her sokak köşesinde cesetlerin üst üste yığıldığını da görebiliyordu. Aşağıda kıyamet kopuyordu. Onu daha mutlu edecek başka bir şey yoktu.

Şehirdeki tüm insanların ölmesi ancak birkaç gün alırdı. O noktada Kyle ve adamları kolaylıkla geri kalanlarını silip süpürebilirdi. Daha önce hiç beslenmedikleri gibi beslenir ve sonra da insan ırkının geri kalanını köle yaparlardı.

Yolunun üzerinde kalan tek küçük engel, sadece hayvanlar üzerinden beslenip geri kalan herkesten daha iyi olduklarını düşünen şu zavallı Ak Meclis'ti. Evet, yoluna çıkmayı denerlerdi. Fakat kılıcın karşısında duramazlardı. İnsanlarla işi bittikten sonra sıra onları temizlemeye gelecekti.

İlk başta ve hepsinden önemlisi, kendi meclisindeki yerini geri alacaktı. Bunu acımasızca gerçekleştirecekti. Caitlin'in kaçmasına mani olamadığı için aldığı cezayla korkunç kaderine dönüşen ve sertleşmeye başlayan yüzündeki yaralara uzanıp dokunduğunda Rexius'un onu cezalandırmakla ölümcül bir hata yaptığını düşündü. Rexius, Kyle'ın yara izlerinin her birinin ceremesini ödeyecekti. Rexius güçlü olmasına güçlüydü, ne var ki artık kılıç elindeyken Kyle'ın gücü çok daha fazlaydı. Kyle, Rexius kollarında can verip bizzat kendisi yeni yüce lider ilan edilmeden rahat etmeyecekti.

Kyle bu düşünce karşısında kocaman gülümsedi. Yüce lider ha! Tüm bu binlerce yılın sonunda. Onun hak ettiği buydu. Bu onun kaderiydi.

Kyle ve adamları Central Park, Midtown, Union Square ve Greenwich Village üzerinden uça uça sonunda Belediye Konağı'na vardılar.

Kyle zarif bir şekilde alçalıp toprağa bastı ve şimdi sayıları yüzlerce olan vampir sürüsü onu takip etti. Kyle'ın ordusu inanılamayacak kadar büyümüştü. Ne dönüş ama, diye düşündü.

Kyle tam Belediye Konağı'nın girişine doğru yürüyüp kapıyı kırarak savaşı başlatacağı ki göz ucuyla bir şey fark etti, onu huzursuz eden bir şey.

Kyle Brooklyn Köprüsü'nün önündeki curcunaya bakmak için birkaç blok ötesine zum yaptı. Yüzlerce araba trafikte sıkışmış, birbirine girmiş ve köprü'nün önünde birikmişti. Hepsi bulundukları yerden çıkmak istiyordu.

Gelgelelim köprü kordonla kapatılmıştı. Makineli tüfekleri kitlenin üstüne çevrilmiş bir dolu askerin, üzerinde oturduğu orduya ait tank ve kamyonlar yolu kapamıştı. Hiçbir insanın Manhattan Adası'ndan çıkışına izin verilmiyordu. Ordu salgının yayılmasını istemiyor olmalıydı. Muhtemelen tüm köprüleri ve tünelleri tıkamışlardı.

Bir taraftan bu tam da Kyle'ın istediği şeydi: Tüm insanlar Manhattan'a kısıp kaldığında onları daha da kolay öldürebileceklerdi. Fakat diğer taraftan bunu kendi gözleriyle görüyor olmak midelerini kaldırıyordu.

Otoriteden nefret ederdi, istisnasız her türünden. Bu orduyu da kapsıyordu. Neredeyse bölgeden çıkmak isteyen insan yığınlarına sempati duymaya başlamıştı. Otorite figürleri yoluyla durdurulmaktaydılar. Bu düşünce Kyle'ın tepesini attırdı.

O sırada aklına yeni bir fikir geldi. Neden bazı insanların adadan çıkmasına izin vermesindi ki? Bu sadece onun amacına hizmet ederdi. Salgını daha uzağa yayarlardı. Başlangıç için doğru Brooklyn'e o halde. Evet, bu pek yerinde olurdu gerçekten de.

Kyle aniden tekrar havaya yükseldi, Brooklyn Köprüsü'nün başına doğru uçmaya başladı. Hemen peşinden yüzlerce vampir onu takip etti.

Güzel, diye düşündü. Sadık ve itaatkârdılar, soru da sormuyorlardı. Pek münasip bir ordu olacaktı hakikaten de.

Kyle, Brooklyn Köprüsü'nün ayağına indi; bir arabanın kaputuna bastı ayağını ve yüzlerce vampir de onun arkasındaki arabaların üzerlerine indi, yere değdiklerinde ayakkabıları çın çın ses çıkardı.

Birden araba kornaları alevlendi. Görünüşe göre insanlar arabalarının üstüne çıkılmasından hoşlanmıyorlardı.

Kyle'i yeni bir hiddet dalgası sardı, onlara yardım etmek için gelmişken kornalarına yüklenen şu acınası insanların nankörlüğünü düşünüyordu.

Kornasını ısrarla çalan bir arabanın üstündeyken birden durakladı. Tam aşağı inip orduyla uğraşacaktı ki onun yerine yavaşça geri dönüp ona doğru gözlerini dikmiş duran aileye baktı.

Tipik tıfil ailenin tekiydi bu. Ön koltuklarda kırklı yaşlarında karı ve koca, arkalarında ise iki çocukları oturuyordu. Kocasını penceresini açıp eğildi ve yumruğunu Kyle'a doğru sıktı.

“Siktir ol git arabamın üstünden!” diye bağırdı.

Kaputun üzerinde duran Kyle, tek dizinin üstüne çöktü ve gerilip ön cama bir yumruk attı. Adamı polo yakasından kavradı ve tek harekette camın içinden kendine doğru çekti. Adamın karısının ve çocuklarının çığlıkları geceyi şenlendirirken cam kırıkları oradan oraya uçuşuyordu.

Kyle kaputun üstünde sırtarak adamı kafa hizasının yukarısına kaldırmıştı.

Dağılan camdan dolayı kafası kanlar içinde olan adam inliyor ve haykırıyordu.

Kyle arkaya doğru gerildi ve sırtarak adamı kâğıttan bir uçak gibi havaya fırlattı. Adam onlarca metre uçtu ve trafi-

ğin arkasında bir yerlerdeki başka bir arabanın kaputunun üstüne düştü. Ölmüştür, diye umdu Kyle.

Kyle işine geri döndü. Arabanın üstünden atlayıp köprüyü kapamakta olan devasa tanklara doğru ilerledi. Yüzlerce askerin uygun adım arkasından geldiğini hissedebiliyordu.

Kyle yaklaşırken askerlerin tamamı gerildi. İçlerinden birçoğu makineli tüfeklerini kaldırıp ona çevirdiler.

Tankların otuz metre ötesine kadar hiçbir arabanın ve insanın olmadığı, kimsenin de geçmek istiyor gibi görünmediği bir sınır vardı.

Ne var ki Kyle mutlulukla sınırı geçti, açıklık alanda doğruca tankların üstüne yürümeye başladı.

“Dur!” diye bağırdı asker megafondan. “Daha fazla GELME! Gelirsen VURACAĞIZ!”

Kyle’in gülümsemesi büyüdü, doğruca tanka doğru yürümeye devam etti.

“DUR dedim!” diye bağırdı asker tekrardan. “Bu SON uyarın! Yürürlükte olan bir yasak var. Gece dışarıda olan herkesi vurmak için verilmiş emrimiz var!”

Kyle artık sırtıyordu. “Geceler bana ait” diye yanıtladı.

Kyle üstlerine yürümeye devam ederken birden ateş açtılar. Bir dolu asker makineli tüfeklerini Kyle’a ve adamlarına doğru ateşlediler.

Kyle, üstünden seken kurşunların acısını hissetti. Birbiri ardına göğsünden, kafasından ve ayaklarından sekiyorlardı. Yağmur damlalarına benziyorlardı fakat biraz daha güçlüsü gibiydiler. İnsanların bu acınası silahlarını düşününce gülümsedi.

Onun etkilenmediğini fark etmeye başladıklarında askerlerin yüzlerinde oluşan dehşet dolu ifadeleri gördü. Açıkça onun ya da takipçilerinin nasıl hâlâ yürümekte olduklarını anlayamıyorlardı.

Fakat tepki verecek zamanları yoktu. Kyle en yakın tanka doğru yürüdü ve ellerini aşağıdaki paletlerin altına sokup insanüstü gücüyle tankı başının üstüne kadar kaldırdı. Dengesini kaybeden bazı askerler, o yürümekteyken tanktan düştü. Fakat diğerleri metale tutunup ne pahasına olursa olsun üstünde kalmak için çırpındılar.

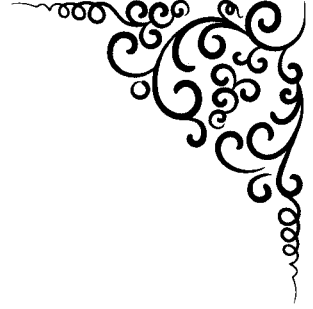
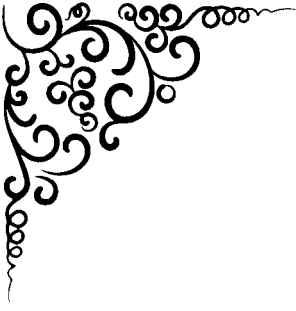
Büyük hataydı.

Kyle koşar adım ilerledi, tankı arkaya doğru gerip tüm gücüyle fırlattı.

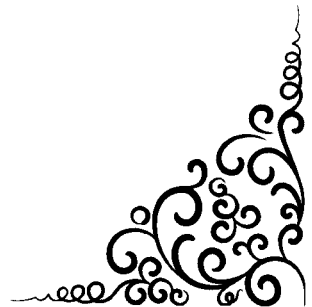
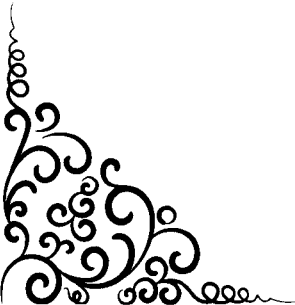
Tank, Brooklyn Köprüsü'nün üstünden uçup nehrin üzerinde onlarca metre gitti. Tank havada döner dururken üstünden düşen askerler çığlıklar atıyorlardı. Sonunda büyük bir şapırtıyla suya düştü.

Birdenbire sıkışmış trafik hayata döndü. Kaygılı New Yorklular hiç tereddüt etmeden gazları kökleyip artık açık olan köprüye doğru yüklendiler. Birkaç saniye içerisinde yüzlerce araç Manhattan'dan kaçmak için yarışlıyordu. Kyle gidenlerin yüzlerine baktığında pek çoğunun hâlihazırda ve-baya yakalanmış olduğunu görebiliyordu.

Kyle kocaman sıırttı. Bu seferki güzel bir gece olacaktı.

Üçüncü Bölüm

Hareket ettikçe gıcırdayan çift kapıların, önünde açılmasını izlerken Samantha'nın karnına bir sancı saplandı. Kendisine eşlik eden bir sürü muhafız vampirle beraber liderinin odasına doğru yürüdü. Muhafızlar onu çekiştiriyor değildi -buna asla cesaret edemezlerdi- fakat hiç kuşkusuz yakından takip ediyorlardı ve verilen mesaj açıktı. Hâlâ onlardan biri olsa da gözüaltındaydı, en azından Rexius ile bu buluşmayı gerçekleştirmeye kadar. Onun tarafından bir asker olarak huzura çağırılmıştı, fakat aynı zamanda bir tutuklu olarak da.

Kapılar arkasından çarpılarak kapandı ve Samantha devasa odanın dolu olduğunu gördü. Yıllardır böylesi bir katılımı karşılaşmamıştı. Odanın içinde yüzlerce meclisdaşı vampir vardı. Açık ki hepsi onu izlemek, haberleri almak, kılıca ne olduğunu, yani onu nasıl elinden kaçırdığını öğrenmek istiyorlardı.

İçlerinden çoğu muhtemelen onun cezalandırılışını görmek istiyordu. Rexius'un affı olmayan bir lider olduğunu ve en küçük bir hatanın bile cezayı gerektirdiğini biliyorlardı.

Yenilen halt bu derece büyük olunca verilecek ceza da sınırların ötesinde olacaktı.

Samantha bunu biliyordu. Kaderinden kaçmaya çalışıyor değildi. Bir görevi kabul etmiş ve başarısız olmuştu. Evet, kılıcı bulmuştu; fakat aynı zamanda onu kaybetmişti de. Kyle ve Sergei'nin onu ellerinin arasından çalmalarına izin vermişti.

Aslında her şey ne kadar da şahane olacaktı! Kılıcın oracıkta, Kralın Mabedi'nde, koridorda ellerinden birkaç adım uzakta olduğunu gayet net hatırlıyordu. Onu ele geçirmenin, görevini tamamlamanın, meclisinin kahramanı olmanın sadece birkaç saniye uzağındaydı.

Sonrasında ise Kyle ve o rezil ortağı Sergei, içeri girip onu alt ederek kılıcı ellerinden çalacaklardı. Adil değildi bu. Böyle bir şeyi nasıl öngörebilirdi ki?

Ya şimdi neydi? Kötü adam. Kılıcın kayıp gitmesine mani olmayan kişi. Görevinde başarısız olmuş olan. Ah evet, ödecek fatura büyüktü. Bundan şüphesi yoktu.

Artık tek istediği Sam'in güvende olmasıydı. Yere düşüp bayılmıştı ve Samantha da onu tüm yol boyunca taşıyıp buraya getirmişti. Sam'i yakınında istemişti. Henüz gitmesine izin vermeye hazır değildi ve onu başka nereye götürebileceğini bilmiyordu. İçeri sızıp epey yerin altındaki meclislerin boş bir odasına onu saklamıştı. Kimse onu görmemişti, en azından onun bildiği kadarıyla hiç kimse. Orada, bu vampirlerin dikizleyici bakışlarından uzakta, güvende olacaktı. Rexus'a raporunu verip cezasına katlanmasının ardından gün ışıyincaya kadar bekleyecek ve herkes uyurken Sam ile birlikte kaçacaktı.

Elbette, öyle tak diye kaçamazdı. Önce raporunu vermeli, cezasına katlanmalıydı; yoksa meclis peşine düşer ve o da hayatını kaçarak geçirmek zorunda kalırdı. Bir kez ceza aldıktan sonra kimse onları takip etmezdi. Ardından Sam'i yanına alabilir ve ikisi buradan uzaklara kaçıp birlikte bir yerlere yerleşebilirlerdi, sadece ikisi.

Şu çocuğun, yani Sam'in hislerini böyle damardan yakalayabileceğini hiç ummamıştı. Şimdi önceliklerini düşünürken ilk başta onu düşünüyordu. Onunla olmak istiyordu. Onunla olmaya *ihtiyaç duyuyordu*. İşin doğrusu, her ne kadar -kendininkiler dâhil- kulağa delice gelse de onsuz bir hayatı gözünde canlandıramıyordu. Kendine kıızıyordu. İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermiş olduğunu fark etmemişti. Ergen bir çocukla bir ilişki, daha da kötüsü, bir insanla! Bu yüzden kendinden nefret ediyordu. Ama olan olmuştu işte. Hislerini değiştirmesinin mümkünü yoktu.

Yavaşça Rexius'un tahtına doğru yaklaşıp cezası için hazırlanırken bu düşünce ona güç verdi. Akıl almaz bir acıya katlanacaktı, bunu biliyordu; fakat Sam'i düşünmek bunlar olurken onu ayakta tutardı. Elinde geri döneceği bir şeyi olacaktı. Sam de tüm bunlardan uzakta, güvende olacaktı. Bunu katlanılır kılan şey de buydu.

İyi de acaba cezasını çektikten sonra Sam onu hâlâ sever miydi? Eğer Rexius'u birazcık olsun tanıyorsa, iorik asit muamelesini ona saklamış olacak ve yüzünü mümkün olan en fena şekilde yaralayacaktı. Görüntüsünün en güzel kısmını yitirebilirdi ne de olsa. Sam onu hâlâ sever miydi o zaman? Öyle olacağını umuyordu.

Yüzlerce vampir ne olacağını görmek için hevesli bir şekilde yerlerini alırken odaya bir sessizlik çöktü. Samantha, Rexius'a doğru birkaç adım atıp bir dizinin üstünde çömelerek başını eğdi.

Birkaç adım uzaktaki Rexius, buz mavisi gözleriyle onun içini delip geçercesine tahtından baktı. Her ne kadar Samantha bunun muhtemelen birkaç saniye olduğunu biliyorduyse da dakikalarca ona bakmaya devam etmiş gibi geldi. Başını önde eğik tuttu. Onun bakışlarına karşılık verilmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu.

“Bak sen” diye söze girdi Rexius havayı yaran çatal sesiyle, “piliç kızarmak için eve dönmüş.”

Samantha'yı süzdüğü birkaç sessizlikle dolu dakika bunu takip etti. Samantha ona derdini açıklayacak kadar salak değildi. Sadece kafasını aşağıda tuttu.

“Seni basit bir göreve yolladım” diye devam etti. “Kyle'in başarısızlıklarından sonra güvenebileceğim birine ihtiyacım vardı. En değerli askerimdin. Hiç yüzümü kara çıkarmadın, binlerce yıldır” dedi gözlerini ayırmadan. “Fakat bu sefer, bu basit görevde nasıl olduysa mağlup olmayı başardın. Hem de ne mağlubiyet!”

Samantha tekrardan kafasını eğdi.

“Pekâlâ. Kılıca tam olarak ne olduğunu söyle bana. Nerede o?”

“Efendim” diye başladı söze yavaşça, “Caitlin denen kızı takip ettim. Ve Caleb'i de. İkisini de buldum. Kılıcı da buldum. Hatta Caitlin'in onu elinden bırakmasını sağladım. Yerdeydi, elimden birkaç adım uzakta. Birkaç saniye daha

olsa size geri getirmem için kesinlikle avucumun içinde olacaktı.”

Samantha yutkundu. “Bir sonra olacak olanı öngöremedim. Hayrete düştüm, birden Kyle saldırınca...”

Vampirlerle dolu odayı bir uğultu sardı.

“Kılıcı yerden almama kalmadan” diye devam etti, “Kyle ortaya çıktı ve onu aldı. Kiliseden uçup gitti ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu bulmayı denedim ama ortalıkta yoktu. Kılıç şimdi onun ellerinde.”

Odayı daha büyük bir uğultu kapladı. Odanın içindeki kaygı belli oluyordu.

“SESSİZLİK!” diye bağırdı bir ses.

Yavaşça uğultu dindi.

“Yani” dedi Rexius, “O kadar şeyden sonra Kyle’ın kılıcı almasına izin verdin. Yani bilfil kendi ellerinle kılıcı ona teslim ettin.”

Samantha bunu yapmaması gerektiğini biliyordu fakat kendini tutamadı. Kendi savunmak için bir şey söylemesi *lazımdı*. “Efendim, yapabileceğim bir şey yoktu...”

Rex yalnız kafasını sallayarak sözünü kesti. Samantha bu hareketten dehşete kapıldı. Bu, kötü şeylerin gelmekte olduğunun habercisiydi.

“Senin sayende artık iki savaşa hazırlanmak zorundayım: Şu zavallı insanlarla yürütülecek savaş ve şimdi bir de Kyle ile yapılacak bir savaş.”

Odayı ağır bir sessizlik doldurdu ve Samantha cezasının eli kulağında olduğunu hissetti. Onunla yüzleşmeye hazırды.

Kafasının içinde Sam'in resmine ve onu tamamen öldürmeyecekleri gerçeğine sıkı sıkı tutundu. Bunu asla yapamayacaklardı. Bundan sonra bir hayat olacaktı, şöyle ya da böyle bir hayat; Sam de onun bir parçası olacaktı.

"Sana ayırdığım çok özel bir ceza var" dedi Rexius yavaşça, hafif hafif sırıtarak.

Samantha arkasındaki çifte kapıların açıldığını duydu ve bakmak için arkasını döndü.

Kalbi paramparça oldu.

İşte oradaki, iki vampir tarafından sürüklenen elleri ve ayakları zincirli kişi Sam'di. Onu bulmuşlardı.

Ağzını kapatmışlardı; ses çıkarmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın beceremiyordu. Gözleri korku ve dehşetle fal taşı gibi açılmıştı. Onu zincirlerini şingirdatarak odanın öte kıyısına çektiler ve sıkıca tutup bakmaya zorladılar.

"Görünen o ki sadece kılıcı kaybetmekle kalmamışsın, onun yanında bir insana karşı bir şeyler de hissetmişsin, hem de ırkımızın tüm kurallarına rağmen" dedi Rexius. "Senin cezan Samantha, senin için en biricik olanın azap çekişini izlemek olacak. Senin için en biricik olanın kendin olmadığını anlayabiliyorum. O kişi bu oğlan; şu zavallı, ufak insan evladı. Bu çocuğa fena azap çektireceğiz."

Samantha'nın kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Bu onun öngöremediği ve gerçekleşmesine izin veremeyeceği bir şeydi, ne pahasına olursa olsun.

Sam'e eşlik edenlerin tarafına doğru zıplayarak birden harekete geçti. Bir tanesine ulaşıp göğsüne bir tekme savurmayı başardı. Vampir arkaya doğru uçtu.

Fakat diğerine saldırmamasına fırsat kalmadan bir sürü vampir üstüne çullanmış, onu kavrayıp olduğu yere mıhlamışlardı. Tüm gücüyle savaşa da sayıları çok fazlaydı ve tüm o vampirlerin gücüyle tek başına mücadele edemezdi.

Çaresiz bir şekilde Sam'i tutup odanın ortasına doğru sürükleyişlerini izledi. Onu noktanın üstüne yerleştirdiler, tam olarak iorik asit muamelesine maruz kalacaklar için ayrılmış noktaya. Bir vampir üstünde bu ceza tarif edilmez şekilde acı vericiydi. Yaşam boyu geçmeyen izler bırakıyordu.

Ne var ki bir insanın üstünde hem acı ölçülemeyecek kadar büyük oluyor hem de ceza kesin ve korkunç bir ölümle son buluyordu. Sam'i infaza doğru sürüklemekteydiler. Onu da izlemesi için zorluyorlardı.

Sam noktanın üstüne zincirlenirken Rexius'un sırtması tüm yüzüne yayıldı. Rexius'un kafa sallamasıyla refakatçilerden biri ağzındaki bandı çıkardı.

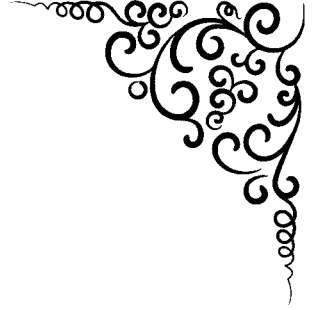
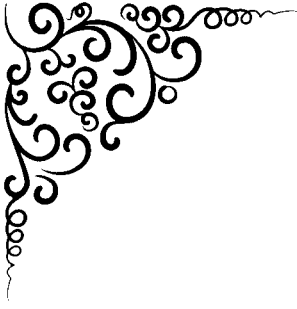
Sam gözleri korku dolu bir halde dönüp hemen Samantha'ya baktı.

"Samantha!" diye bağırdı. "Lütfen! Beni kurtar!"

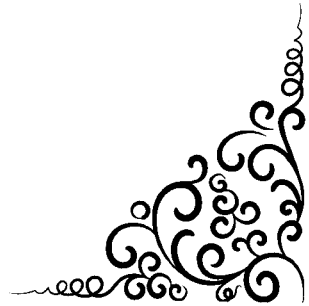
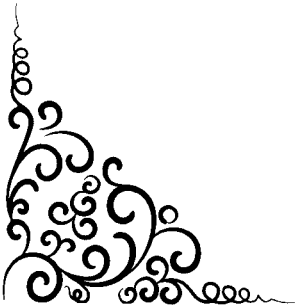
Samantha kendini tutamadı ve gözyaşlarına boğuldu. Yapabileceği hiç ama hiçbir şey yoktu.

Altı tane vampir, merdivenin üstünde kaynayan ve fokurdayan demir kazanı ileri sürdüler. Doğru pozisyona, tam Sam'in kafasının üstüne getirdiler.

Sam yukarı baktı. Gördüğü son şey, fokurdayan sıvının kazanı terk edip tam yüzüne doğru yol alışıydı.

Dördüncü Bölüm

Caitlin koşmaktaydı. Koştukça bileğine kadar gelen çiçeklerden oluşan alanın içinden bir patika çiziyordu. Kan kırmızısı güneş, büyük bir top misali ufukta asılıydı.

Ufukta arkası güneşe dönük olan kişi babasıydı ya da en azından onun karaltısı. Hatları seilmiyordu fakat Caitlin bunun o olduğunu biliyordu.

Caitlin nihayet onu göreceği, kucaklayacağı için yana tutuşa koşarken güneş çabucak battı, pek çabucak. Her şey çok hızlı olmuştu ve birkaç saniye içerisinde güneş tamamen batmıştı.

Kendini arazide, gecenin ortasında koşar halde buluverdi. Babası hâlâ orada bekliyordu. Caitlin onun kendisinin daha çabuk koşmasını istediğini, ona sarılmayı arzuladığını hissetti. Ne var ki bacakları ancak bu kadarına yetiyor ve ne kadar denerse denesin, babası gittikçe uzaklaşıyormuş gibi duruyordu.

Koşarken birden ay ufukta yükseldi; koskocaman, tüm gökyüzünü dolduran, kan-kırmızı bir ay. Caitlin onun üstündeki tüm ayrıntıları, tepeleri ve kraterleri görebiliyordu. Gün gibi berraktı. Babası aya arkasını dönmüş bir karaltı olarak duru-

yor ve o daha hızlı koşmak istedikçe sanki aya doğru koşuyormuş gibi görünüyordu.

Çabaları hiçbir işe yaramıyordu. Birden bacakları ve ayakları hareket edemez hale geldi. Aşağı baktığında çiçeklerin bilekleriyle bacaklarına dolaşıp sarmaşıklara dönüştüğünü gördü. O kadar kalın ve güçlüydüler ki kısa bir süre sonra artık hareket edemiyordu.

Kocaman bir yılanın ona doğru sürünmesini izledi. Mücadele edip kaçmaya çalıştı fakat çaresizdi. Tek yapabildiği onun yaklaşmasını izlemektir. Yılan yaklaşırken havaya sıçradı, tam onun boğazına doğru. Caitlin dönüp çığlık attı ve onun uzun dişlerinin boğazını deldiğini hissetti. Acısı korkunçtu.

Caitlin irkilerek uyandı, yatakta doğrulup nefes almaya çalıştı. Elini boğazına uzatıp kabuk bağlayan yaralara dokundu. Bir anlığına rüyasını gerçeğe karıştırıp odanın içinde yılan var mı diye bakındı. Yılan falan yoktu.

Boğazını ovdu. Yara hâlâ acıtıyordu fakat rüyada olduğu kadar değil. Derin derin nefes aldı.

Kalbi güm güm atarken Caitlin soğuk terler döküyordu. Yüzünü ve şakaklarını silerken soğuk ve ıslak saçının yapış yapış olduğunu hissedebiliyordu. Acaba en son banyo yapalı, saçını yıkayalı ne kadar olmuştu? Hatırlayamıyordu. Ne zamandır burada uzanmaktaydı? Ve acaba, tam olarak, neredeydi?

Caitlin odaya bakındı. En son hatırladığının aynısıydı. O da bir rüya mıydı, yoksa öncesinde bir yerlerde uyanık mıydı? Tamamı taş olan odanın; içinden devasa dolunaydan gelen ışığın sızdığı tek bir uzun, kemerli penceresi vardı.

Anımsamaya çalışarak yatağının kenarına oturdu ve alnını ovuşturdu. Bunu yaptığı sırada karnına korkunç bir sancı saplandı. Elini uzattığında bir yaranın kabuğuna dokundu. Bunun nereden geldiğini hatırlamaya çalıştı. Biri ona saldırmış mıydı?

Caitlin düşünmeye başladı ve yavaşça ama net bir şekilde ayrıntılar geri gelmeye başladı. Boston. Hürriyet Yolu. Kralın Mabedi. Kılıç. Ardından... saldırıya uğrayışı. Ardından...

Caleb. O sırada oradaydı, ona bakıyordu. Dünyası karar-maktayken ondan ricada bulunmuştu. *Beni dönüştür*, diye yalvarmıştı...

Caitlin ellerini kaldırıp boğazının yanındaki iki yara izine dokunduğunda onun bu lafı dinlediğini anladı.

Bu her şeyi açıklıyordu. Caitlin durumu fark ederek ayağa kalktı. Dönüştürülmüştü. Sonra da bir yere götürülmüştü; muhtemelen iyileşmesi için, muhtemelen Caleb'in gözetiminde. Kollarını ve bacaklarını test etti, boynunu çevirdi, bedenine baktı...

Farklı hissediyordu, orası kesin. Artık kendisi değildi. İçinde uçsuz bucaksız bir kuvvetin, bir koşma, depara kalkma, duvarları yıkıp geçme, havaya sıçrama arzusunun kol gezdiğini hissetti. Başka bir şey daha hissediyordu: Sırtında, kürek kemiğinin hemen altında iki küçük çıkıntı. Belli belirsizlerdi ama orada olduklarını biliyordu işte. Kanatlar. Biliyor ve hissediyordu ki eğer uçmak isterse onun için açılacaklardı.

Caitlin yeni gücünün sarhoşluğuna kapılmıştı. Onu hemen denemek istiyordu. Kafese kapatılmış gibi hissediyordu

-ne zamandır burada olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu- ve bu yeni hayatın neye benzediğini görmek istiyordu. Yeni olan bir Şey daha hissetmekteydi: Bir pervasızlık hissi. Ölmeyecek bir his. Aptalca hatalar yapabileceği, çıkmayacak sonsuz canı olduğu hissi. İşleri sonuna kadar götürmek istiyordu.

Caitlin döndü ve pencereden dışarı, gökyüzüne baktı. Pencere geniş kemerli, camsız ve dışarıdan geleceklere açtı; eski, Orta Çağ'dan kalma bir manastırda görebileceğiniz cinsten.

Geçmişte, eski insan Caitlin olsa, yapmak üzere olduğu şeyi bir tartar, tereddüt eder, ikinci bir kez düşünürdü. Fakat yeniden-doğmuş Caitlin hiç tereddüt etmedi. Bu aklına geldikten bir saniye sonra koşmaya başladı.

Birkaç küçük adımdan sonra Caitlin pencere pervazından atladı ve açık havaya çıktı.

İçinde bir yer, bir içgüdü, bir kez havaya sıçradığında kanatlarının açılacağını söylemişti. Eğer yanılıyorsa, zemine doğru onlarca metre yüksekten ciddi bir çakılma yaşayacağı anlamına geliyordu. Fakat yeniden-doğmuş Caitlin, hiç de yanılabilir miŐ gibi hissetmedi.

Haklıydı. Caitlin camdan dışarı geceye doğru uçarken kanatları kürek kemiklerinin altından açıldı; uçmanın, havada süzülmenin coŐkun heyecanını hissetti. Kanatlarının bu kadar geniş ve uzun olduğunu görmekten; yüzünü, saçını ve vücudunu yalayan temiz gece havasını hissetmekten dolayı içi kıpır kıpırdı. Vakit geceydi; fakat ay o kadar büyüktü ki geceyi sanki gündüz vaktiymiŐesine aydınlatıyordu.

Caitlin aşağı baktı ve bir kuş bakışı görüntüyle karşılaştı. Suyu hissetmiş ve bunda haklı çıkmıştı. Bir adanın üstündeydi. Her yöne doğru etrafını saran, çok geniş, suları ay ışığında parlayan güzel bir nehir akıyordu. Görmüş olduğu en güzel nehirdi. Ve işte orada, ortasında, üstünde uyumuş olduğu ufak ada duruyordu. Birkaç dönümden daha büyük olmayan bu küçük adanın bir ucu; yarısı yıkılmış, eski püskü bir İskoç kalesi tarafından işgal edilmekteydi. Adanın geri kalanı tamamen kalın ağaçlı bir ormanla kaplıydı.

Caitlin rüzgâr akımlarına karşı bir aşağı bir yukarı dönerek, dalarak ve çıkarak uçarken tekrardan adanın etrafını dolaştı. Kale devasa ve muhteşemdi. Bir kısmı yıkık döküktü fakat dışarıdan bakılınca görünmeyen iç tarafta kalan diğer kısma hiçbir şey olmamıştı. İç ve dış avluları, siperleri, kuleleri, dönen merdivenleri ve dönümlerce bahçeleri vardı. Küçük bir orduyu tutmaya yetecek kadardı.

Aşağı doğru ani bir dalış yaparken kalenin içinin fenerlerle aydınlatılmış olduğunu gördü. Ayrıca içeride dönüp dolaşan insanlar vardı. Yoksa vampir miydi bunlar? Duyuları ona öyle olduğunu, yani kendi türünden olduklarını söylüyordu. Konuşuyor, çeşitli etkileşimlerde bulunuyorlardı. Bazıları talim yapıyor, eskrim ve çeşitli oyunlar oynuyordu. Ada, faaliyetle dolup taşmaktaydı. Bu insanlar da neyin nesiydi? O neden buradaydı? Onu içeri mi kapatmışlardı?

Caitlin daire çizmeyi bitirdiğinde camından dışarı atladı. Odayı gördü. Büyük bir duvarın üstündeki geniş, açıklıkta bir terasa açılan en yüksek kulenin en tepesinde kalıyordu. Terasın üstünde yalnız, tek başına duran bir vampir vardı. O vampirin kim olduğunu bilmek için Caitlin'in daha yakına

uçmasına gerek yoktu. Tüm kalbiyle ve ruhuyla bunu biliyordu zaten. Onun kanı şimdi damarlarında akıyor ve o da onu tüm kalbiyle seviyordu. Onu dönüştürmüştü ve Caitlin onu aşktan da öte bir duyguyla seviyordu artık. Bu kadar mesafeden bile biliyordu ki odanın dışında tek başına duran kişi Caleb'di.

Onu görmesiyle içinde bir şeyler aktı. Buradaydı. Gerçekten de buradaydı. Tam onun odasının dışında duruyor, bekliyordu. Tüm bu zaman boyunca onun iyileşmesi için beklemiş olmalıydı.

Ne kadar zaman geçtiğini kim bilebilirdi ki? Asla onun yanından ayrılmamıştı demek; şimdiye kadar olmuş olan, hâlâ olmakta olan onca şeye rağmen. Onu dilinin anlatmaya yeteceğinden daha çok seviyordu. Artık sonsuza kadar beraber olacaktı.

Orada durmuş, duvarın üstünden sarkıp nehre bakıyor; hem endişeli hem de üzgün görünüyordu.

Caitlin doğruca ona doğru dalışa geçti; onu şaşırtmak, yeni yetenekleriyle etkilemek istiyordu.

Caleb başını kaldırdı, sarsıldı ve yüzü neşeye ışıldadı.

Ne var ki tam Caitlin inişe geçtiğinde bir şeylerin çok ters gittiğini hissetti. Dengesini ve koordinasyonunu kaybettiğini fark etti. Sanki çok hızlı iniyormuş ve zamanında bunu düzeltemeyecekmiş gibiydi. Tam balkon duvarının üstünden geçerken dizini çarptı ve yere yuvarlanarak iniş yaptı.

“Caitlin!” diye bağırdı Caleb ona doğru koşarken.

Caitlin sert taşın üstünde yatıyor, bacağından yukarı yükselen yeni bir acı hissediyordu. Bir şeyi yoktu. Eğer sadece

bir insandan ibaret eski Caitlin olsaydı, birkaç kemiğini kırmış olurdu. Fakat bu yeni haliyle, muhtemelen birkaç dakika içerisinde kendine gelip, hızla iyileşeceğini biliyordu.

Fakat utanmıştı. Caleb'i şaşırtmak ve etkilemek istemişti. Oysa şimdi bir aptal gibi gözükiyordu.

"Caitlin?" diye sordu tekrardan. Caleb, yanına çöküp elini omzuna koydu. "İyi misin?"

Budalaca gülümseyerek ona baktı.

"Seni ne etkiledim ama" dedi aptal gibi hissederek.

Caleb elini bacağına yan tarafında dolaştırarak hasarı kontrol etti.

"Artık insan değilim" diye çıkıştı. "Benim için endişelenmen gerekmez."

Der demez, söylediklerinden ve ses tonundan dolayı pişman oldu. Sözleri ağzından bir suçlama gibi çıkmıştı, sanki dönüştürülmüş olmaktan dolayı pişmanmış gibi. Ayrıca bu kadar sert bir ton tutturmak da istememişti. Aksine onun dokunuşunu, hâlâ ona karşı koruyucu olması gerçeğini seviyordu. Ona teşekkür etmek ve tüm bunları söylemek isterken, her zaman olduğu gibi, işi berbat etmiş ve tam olarak yanlış zamanda yanlış şeyi söylemişti.

Yeni Caitlin için nasıl kötü bir ilk izlenimdi bu böyle! Hâlâ çenesini kapalı tutamıyordu. Demek ki bazı şeyler hiç değişmiyordu, ölümsüz olsan bile.

Oturma pozisyonuna geçmesinin ardından tam elini onun omzuna koyup özür dileyecekti ki birden bir vızıltı duyuldu ve Caitlin yüzünde bir kıl topu hissetti. Geri yattığında bunun ne olduğunu anladı.

Gül. Küçük kurt yavrusu Gül Caitlin'in kollarına atılmıştı. Heyecanla hırlıyor ve Caitlin'in tüm yüzünü yalıyordu. Caitlin kahkahalara boğuldu. Gül'e sıkı sıkı sarıldı, ardından havaya doğru kaldırıp ona baktı.

Halen yavru olsa da, Gül daha şimdiden büyümüştü ve Caitlin'in hatırladığından daha kocamandı. Caitlin, Kralın Mabedi'nde Samantha tarafından vurulduktan sonra yerde kanlar içinde yatarken onu son gördüğü zamanı hatırladı. O zaman Gül'ün öldüğünden şüphe etmemiştii.

"Atlattı" dedi Caleb, her zamanki gibi onun aklını okuyarak. "Çetin ceviz. Tıpkı annesi gibi" dedi bir gülümsemeyle.

Caleb tüm bu zaman boyunca ikisine de bakıyor olmalıydı.

"Ne zamandır baygın durumdayım?" diye sordu Caitlin.

"Bir hafta" dedi Caleb.

Bir hafta ha, diye düşündü Caitlin. Vay canına!

Sanki yıllardır baygınmış gibi hissediyordu. Sanki ölüp de hayata geri dönmüş gibiydi, yeni bir form altında. Terte-miz, sanki hayata sil baştan başlıyormuş gibi hissediyordu.

Fakat başından geçen tüm olayları hatırlamaya başladıkça bu bir haftanın doldurulamayacak olduğunun farkına vardı. Kılıcı çaldırmışlardı. Kardeşi Sam de kaçırılmıştı. Koca bir hafta geçmişti. Caleb neden onların ardından gitmemiştii ki? Her dakikanın değeri vardı.

Caleb ayağa kalktı, Caitlin onu takip etti. Karşısında durarak gözlerine baktı. Kalbi güm güm atmaya başladı. Ne yapacağını bilemiyordu. Artık ikisi de vampir olduğuna göre doğru protokol, usul neydi? Artık o, onu dönüştüren kişi olduğuna göre birlikteler miydi yani? Hâlâ onu

eskisi kadar seviyor muydu? Artık sonsuza kadar birlikte olurlar mıydı?

Sanki şimdiye değin hiç olmadığı kadar mesele varmışçasına kendini daha tedirgin hissediyordu.

Uzandı ve bir elini hafifçe onun yanağına koydu.

Caleb ona doğru bakarken gözleri ay ışığında parlıyordu.

“Teşekkür ederim” dedi yumuşak bir şekilde.

Aslında, *seni seviyorum*, demek istemişti; fakat çıkmamıştı ağızından. *Sonsuza kadar benimle olacak mısın? Beni hâlâ seviyor musun?* Diye sormak istemişti.

Gelgelelim her şeye rağmen, tüm yeni gücüne rağmen, bunu söyleyecek cesareti bulamamıştı. En azından şöyle diyebilirdi: *Beni kurtardığın için teşekkürler* ya da *Bana göz kulak olduğun için teşekkürler* ya da *Burada olduğun için teşekkürler*. Burada olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini, ne kadar çok şeyi feda ettiğini biliyordu. Fakat ağızından çıkarmayı başaramadığı tek şey, *teşekkür ederim*, olmuştu.

Caleb hafifçe gülümsedi ve tek eliyle uzanarak yüzünde duran saç kulağının arkasına itti. Ardından elinin arkasını son derece düzgün bir şekilde tüm yüzünde dolaştırarak onu süzdü.

Caitlin onun ne düşünmekte olduğunu merak ediyordu. Acaba ona karşı sonsuz aşkını mı ilan edecekti? Onu öpecek miydi?

Öyle olacağını hissediyordu. Yeni hayatlarının neye beneyeceği ve eğer ilişkileri yürümezse ne olacağı konusunda birden heyecana kapılıverdi. Bu nedenle anı yaşamak yerine üstüne gidip işi berbat etmeli, tek istediği şey onu kapalı tutmakken koca çenesini açmalıydı.

“Kılıca ne oldu?” diye sordu.

Caleb’in yüz ifadesi tamamen değişti. Aşk ve tutku belirten bir ifadeden sıkıntılı bir endişe ifadesine d6nüştü. Caitlin bunun hemencecik oluşuna tanık oldu, tıpkı yaz semasından geçen kara bir bulut gibi.

Caleb arkasını d6ndü ve taş duvarların köşesine doğru birkaç adım atıp sırtı ona d6nük halde nehre baktı.

Ne kadar aptalsın, diye düşündü Caitlin kendi kendine. Neden bir şey demek zorundaydın ki? Neden sadece onun seni öpmesine izin veremiyorsun?

Kılıcı umursuyordu umursamasına; ama bir çift olarak Caleb ile kendini umursadığı kadar değil. Gelgelelim anı berbat etmişti işte.

“Korkarım kılıç gitti” dedi Caleb hafifçe, sırtı ona d6nük dışarı bakarken. “Bizden alındı. Önce Samantha, ardından da Kyle tarafından. Bizi oyuna getirdiler. Onların orada olacağını beklemiyordum. Beklemeliydim.”

Caitlin ona doğru yürüdü, yanına gelince durup, bir elini hafifçe omzuna koydu. Ortamın havasını değiştirebileceğini umuyordu.

“Halkın iyi mi?” diye sordu.

Caleb d6nüp ona baktı, her zamankinden daha sıkıntılı gözüküyordu.

“Hayır” dedi doğrudan. “Meclisim büyük tehlike altında. Benim uzakta olduğum her dakika da tehlike büyüyor.”

Caitlin bir süre düşündü.

“O zaman neden onların yanına gitmedin?” diye sordu.

Gelgelelim, o daha ağzını açmadan cevabı biliyordu zaten.

“Seni bırakamazdım” dedi. “Senin iyi olduğunu görmek zorundaydım.”

Hepsi bu mu yani? diye düşündü Caitlin. Sadece onun iyi olduğunu mu görmek istiyordu? Ve o iyi olur olmaz, gidecek miydi yanından?

Bir taraftan, Caitlin onun neler feda ettiğini bilerek onun için bir sevgi besliyordu. Fakat diğer taraftan da acaba sadece onun fiziksel sıhhati için mi endişeleniyor diye merak ediyordu. Bir çift olarak ikisi için endişelenmiyor muydu?

“Yani...” diye başladı Caitlin söze, “artık iyi olduğumu bildiğine göre... gidecek misin?”

Sözler ağzından çok sert çıkmıştı. Onun nesi vardı böyle? Neden daha önce olduğu gibi nazik ve ince olamıyordu? Kesinlikle bunu kastetmemişti. Yanlışlıkla çıkıvermişti işte. Aslında şöyle demek istemişti; *Lütfen, beni asla terk etme.*

“Caitlin” diye girdi söze hafifçe. “Anlamamı istiyorum. Ailem, halkım, meclisim, hepsi büyük tehlike altında. Kılıç dışarıda ve yanlış ellerde. Onları geri almalıyım. Onları kurtarmalıyım. Aslına bakarsan bir hafta önce gitmeliydim... ve artık iyileştiğini de görüyorum... seni terk etmek *istiyorum* diye bir şey yok. Sadece şu var ki ailemi kurtarmak zorundayım” dedi yumuşak bir sesle.

“Seninle gelebilirim” diye yanıtladı Caitlin umutlu bir şekilde. “Yardım edebilirim.”

“Tamamen iyileşmedin” dedi. “O çarparak inişin kaza değildi. Herhangi bir vampirin tam gücüne ulaşması zaman alır. Senin durumunda ise bir de kılıçtan aldığın korkunç

bir hasar var. Bunun iyileşmesi günler, belki haftalar alabilir. Eğer gelirsen kendine zarar verebilirsin. Savaş sahası şu an bulunabileceğin bir yer değil. Seni burada eğitecekler. Seni bu yüzden buraya getirdim.”

Caleb dönüp balkonun öte yanına geçerken ona yolu gösterdi ve birlikte avluya baktılar.

İşte orada, epey aşağıda, fener ışıklarının altında birbirleriyle boks yapan, güreşen ve mızrak dövüşü yapan bir dolu vampir vardı.

“Bu küçük ada en iyi meclislerden birine ev sahipliği yapıyor” dedi Caleb. “Seni içlerine almayı kabul ettiler. Sana öğretecekler. Seni eğitecekler. Seni daha güçlü hale getirecekler. Sonrasında, güçlerin tamamen geliştiği, tamamen iyileştiğin zaman seni yanımda savaşırken görmekten onur duyarım. Ne var ki o zamana kadar buna izin veremem. İçine girmek üzere olduğum savaş epey tehlikeli olacak, bir vampir için bile.”

Caitlin’in kaşları çatıldı. Onun böyle bir şey söyleyeceğinden korkmuştu zaten.

“Ama ya geri dönmezsen?” diye sordu.

“Eğer hayatta kalırsam senin için geri döneceğim. Söz veriyorum.”

“İyi de ya hayatta kalmazsan?” diye sordu Caitlin, kelimeleri korka korka ağzından çıkararak.

Caleb dönüp ufka baktı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini bulutlara çevirdi ve tek bir kelime etmedi.

İşte Caitlin’in şansı tam buradaydı. Derhâl konuyu değiştirmek istiyordu. O gitmeye kararlıydı, bunu görebiliyordu; onu durduracak bir şey de yoktu. Ayrıca açtı ki onu

yanında götüremeyecekti. Bir teslimiyet dalgası hissetti ve onun haklı olduğunu anladı: Savaşmak için hazır değildi. İyileşmesi gerekiyordu.

Onu durdurmaya çalışmakla daha fazla zaman harcamak istemedi. Daha fazla vampirler, savaşlar ya da kılıçlar hakkında konuşmak da istemiyordu. Geriye kalan bu kıymetli zamanı ikisi hakkında konuşarak kullanmak istiyordu. Caitlin ve Caleb. Bir çift olarak ikisi. Gelecekleri. Birbirlerine duydukları aşk. Birbirlerine olan bağlılıkları. Tam olarak nerede durmaktaydı bunlar?

Daha da önemlisi, birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca, onunla ilk tanıştığından beri, onun hep elinin altında olduğunu düşünmüştü. Bir an olsun duraksayıp, gözlerinin içine bakıp gerçekten onun için ne kadar derin şeyler hissettiğini söylememişti. Artık bir kadındı ve artık dik durup olgun davranma, bir kadın gibi hareket etme zamanının geldiğini hissediyordu. Onun için gerçekten neler hissettiğini söylemeliydi. Bunu bilmesi gerekiyordu. Belki o, onu ne kadar sevdiğini seziyor olabilirdi fakat o hiç bu kelimeleri ağzından çıkarmamıştı. *Caleb, seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Seni hep seveceğim.*

Caleb yavaşça ona doğru döndü.

Caitlin, nihayet, ona düşündüklerini söylemek için hazırды. Fakat tam buna kalkıştığı anda kelimeler boğazında düğümlendi.

Aynı sırada Caleb ona endişeli bir bakış attı ve konuşmak için ağzını açtı.

“Caitlin, sana söylemem gereken bir şey var...” diye başladı söze.

Ne var ki cümlesini bitirme şansı olmadı.

Birden bir kapı açılma sesi geldi ve Caitlin artık ikisinin yalnız olmadığını anladı.

İkisi birden sesin geldiği yere dönüp gelenin kim olduğuna baktılar.

Bir şahıstı bu, bir vampirdi. Güzel, gözlerin pasını silen bir yaratıktı; Caitlin'den daha uzun, ince ve yapılıydı; saçları uzun ve dalgalı; gözleri açık yeşildi.

Caitlin onun kim olduğunun farkına varınca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Hayır. Bu olamazdı.

Bu oydu. Sera. Caleb'in eski karısı.

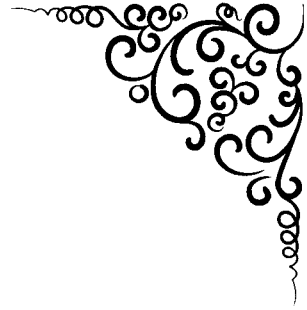
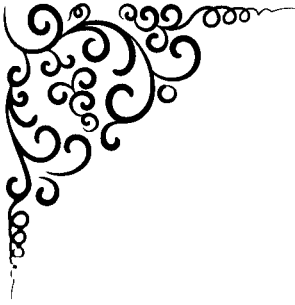
Caitlin onunla Cloisters'da bir kez, kısa bir süreliğine karşılaşmıştı. Fakat onu hiç unutmamıştı.

Sera, binlerce yıldır bu gezegen üzerinde duran bir yaratığın zarafetiyle ve kendinden emin bir şekilde onlara doğru yürüdü. Gözlerini Caitlin'den hiç ayırmayıp yavaşlamadan Caleb'in yanına yürüdü.

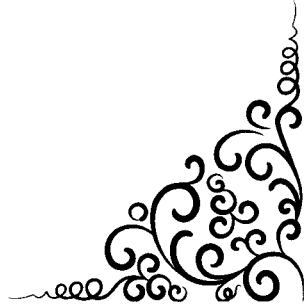
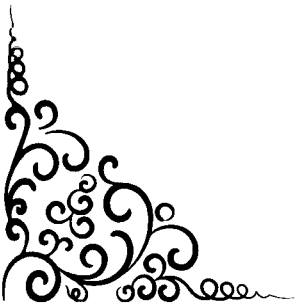
Soluk ve güzel olan elini yavaşça Caleb'in omzuna sardı. Caitlin'e doğru bariz küçümseyici bir bakış attı.

"Caleb?" dedi yumuşak bir şekilde, yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Ona bizden bahsetmedin mi?"

Bu kadarcık söz bile Caitlin'in kalbine sanki bıçak saplamışlar gibi hissetmesine yetti.

Beşinci Bölüm

Kazan, Sam'in yüzüne doğru döndüğünde Samantha kollarını korkuyla izlemekteydi. Tüm gücüyle mücadele etse de onu tutanların elinden kurtulmak adına yapabileceği bir şey yoktu. Çaresizdi. Sadece orada durmak ve onun sonunda sevdiği kişiyi yok etmesini izlemek zorundaydı.

Sıvı, Sam'in üstüne doğru akarken Samantha iorik asidin yakmasına sıklıkla eşlik eden o korkunç çığlıkları duymak için kendini hazırlamıştı.

Ne var ki Sam asit şelalesine maruz kalırken tuhaf bir şekilde tek bir ses bile çıkarmıyordu.

Acaba onu bu kadar çabuk öldürmüştü de bağırmaya bile fırsatı olmamış mıydı? Sıvının dökülmesi bittiğinde Sam tekrardan görünür hale geldi.

Samantha gerçekten afalladı, odadaki diğer vampirler gibi.

O iyiydi. Gözlerini kırpıp etrafa baktı, acı çekmiyordu. Biraz meydan okur bir görüntüsü bile var denilebilirdi.

Bu şey, akıl alacak gibi değildi. Samantha daha önce hiç böylesini görmemişti; sıvıya karşı bağışık olan, insan ya da

vampir, herhangi birini görmemişti. Yani, tek bir kişi dışında. Şimdi hatırlıyordu. Caitlin, onun kız kardeşi. O da sıvıya bağışık çıkmıştı. Bunun anlamı ne olabilirdi? Acaba genetik bağları olduğu için miydi? Onun saatinin altındaki yazıyı düşündü tekrardan. *Gül ve Diken*. Acaba hanedan ikisi arasında ayrılıyor muydu? Caitlin acaba “seçilmiş kişi” olmayabilir miydi?

O kişi, acaba *Sam* miydi?

Caitlin, Sam'den birkaç yaş daha büyüktü ve belki de yaşının gelmesi, belirtilerini ondan daha erken göstermişti. Belki birkaç yıl daha beklemiş olsalardı Sam de bir meleze dönüşme belirtileri gösterecekti.

Nedeni olursa olsun, o açıkça bağışıktı işte; ki bu da onu çok ama çok güçlü kılıyor, aynı zamanda da meclisine karşı büyük bir tehlike haline getiriyordu.

Samantha etrafa bakındı, yüzlerce vampirin olduğu oda da çıt çıkmıyordu. Hepsi hayretler içinde bakakalmışlardı.

Sam sinirli gözüküyordu. Zincirlerini sürükleye sürükleye yüzündeki sıvıyı temizledi. Zincirlerini çektişirdiyse de onlardan kurtulamadı.

“Biri beni bu lanet olası şeyden kurtarabilir mi?” diye bağırdı.

Sonra olanlar oldu. Birden kapı bam diye açıldı.

Samantha kafasını çevirdiğinde devasa çifte kapıların yere indiğini gördü.

Buna inanamıyordu. İşte tam orada, yanında Sergei ile birlikte yüzü bozuk Kyle dikiliyor ve arkasında da yüzlerce yardakçısı vampir duruyordu.

Hepsi bundan ibaret de değildi. O Kyle'ın elindeydi, yüksekte duruyordu; yani kılıç.

Kyle korkunç bir çılgılla dosdoğru odanın içine çıl-gınca daldı. Kudurmuş takipçileri de kopardıkları yayga-rayla birlikte hemen peşinden geliyordu. Kargaşa odayı rle geçirdi.

Kyle ve adamları gördükleri her varlığa hunharca saldırır-ken vampirlere karşı vampirler savaşıyordu. Ne var ki Kara Metcezir Meclisi binlerce yıldır savaşın içinde olmuştu ve öyle kolay pes edecek değildi. Rexius'un vampirleri de aynı kararlılıkla cevap verdiler.

Düpedüz bir savaşı bu; dişe diş, vampire karşı vampir. Hiçbir taraf bir adım geri atmıyordu.

Gelgelelim Kyle kendi başına inanılmaz işler çıkarıyordu. Kılıcı iki eliyle yüksekte tutuyor ve her iki yöne doğru sallıyordu. Gittiği her yerdeki vampirler düşüyordu. Kolları, bacakları, kafaları ayrı taraflara... Kyle tek kişilik bir orduydı. Binlerce kişilik vampir kalabalığının arasından her birini öldürerek kendine bir yol çiziyordu.

Samantha dumura uğramıştı. Binlerce yıllık hayatı boyunca bir vampirin nihai olarak fiilen öldürüldüğünü, katledildiğini hiç görmemişti. Bir vampiri narin bir varlık olarak gözünde canlandırmamıştı hiç. Kılıç dehşet saçıyordu, çok ama çok ölümcüldü.

Samantha daha fazla beklemedi. Bir vampir çılgın atarak kanlı, uzun dişleri tam onun yüzünü hedef almış şekilde yüklenirken hemen eğildi ve onun üstünden uçmasına izin verdi, ardından koşmaya başladı.

Odanın karşısına doğru harekete geçti, doğruca Sam'in yanına.

Tam zamanında yetişmişti. Zira serseri vampirin teki de onunla aynı fikirdeydi ve doğruca bu zincirli, donakalmış oğlanın yanına gidiyordu. Vampir, dişleri uzanmış halde Sam'in boğazına doğru atladı. Sam, aslanlarla dolu bir odanın ortasına zincirlenmiş koyun gibiydi.

Samantha tam zamanında uzandı. Sıçradı, havada o vampirle çarpıştı ve onu yere serdi. Kalkmasına fırsat vermeden öyle bir tokat attı ki vampir bayıldı.

Ayaklarının üstüne dikilip Sam'in zincirlerini kopardı. Samantha onu kurtarıırken Sam inanamaz gözlerle sanki fantastik bir kâbusun gerçeğe dönüşmesini izliyormuşçasına etrafa bakınıyordu.

"Samantha! Neler oluyor burada?"

"Şimdi sırası değil" dedi Samantha, onun zincirlerini koparıp kolundan tutarak çekiştirmek suretiyle kargaşadan çıkarırken. Çıkışa doğru ilerliyordu.

Onlar koşmaktayken başka bir serseri vampir, uzamış dişleriyle onlara doğru atıldı.

Samantha, Sam'i kavrayıp yere itti, kendisi de eğildi; vampir başlarının üstünden uçup gitti.

Çabucak ayağa kalktı ve Sam'i de yanına çekti, ikisi birlikte odanın içinde koşturdular. İlerledikleri tüm süre boyunca eğiliyor ve zikzaklar çiziyorlardı. Samantha biliyordu ki eğer kapıya varırlarsa arka koridorda onları sokağa çıkarabilecek bir merdiven vardı. Bir kez dışarı çıktılar mı, onları buradan uzağa, çok uzağa götürmeyi başarabilirdi.

O kargaşa içinde kimse koştuklarını fark etmedi. Nere-
deyse kapıya gelmişlerdi, birkaç adım uzaktaydılar.

Tam başarmak üzerelerdi ki Samantha sırtında bir baskı
hissetti ve yuvarlanıp yere kapaklandı. Arkasından üstüne
atlanmıştı.

Döndü ve bu kişinin kim olduğuna baktı. Sergei'ydi;
Kyle'ın şu ufak, beş para etmez Rus ortağı, kılıcı onun elle-
rinden çılmış olan kişi.

Sergei ona doğru şeytanca, zalim bir şekilde sırttığında
Samantha ondan daha önce hiç etmediği kadar nefret etti.

Sam korkup sinmemişti. Zincirler hâlâ üzerindey-
ken Sergei'nin sırtına zıpladı, zincirlerini kullanıp onları
Sergei'nin boğazına doladı. Bu çocuk güçlüydü. Gerçekten
de Sergei'nin Samantha'yı tutan elini gevşetmesini sağlaya-
cak kadar sıkı zincirleri ve o da bu fırsatı Sergei'nin altından
sıvışmak için kullandı.

Ne var ki Sam ne olursa olsun bir vampirle boy ölçüşe-
mezdi. Sergei hırlayarak ayağa kalktı ve Sam'i sırtından tu-
tup bir oyuncak bebekmiş gibi fırlattı. Sam on adım uzakta-
ki duvara çarparak yere indi.

Samantha ayakları üzerinde doğrulmaya çalışırken bir
düzine vampir üstüne atladı. Sam'in de etrafının çevrildiğini
gördü. Tuzağa düşmüşlerdi.

Son gördüğü şey, arkaya gerildikten sonra yüzüne bir
yumruk atan Sergei'nin zalim sırtımasıydı.

• • •

Kyle, Kara Metcezir Meclisi'nin büyük odasını kılıcı vah-
şice sallayarak, vampirleri birbiri ardına öldürerek yararken

kendini hiç olmadığı kadar hayat dolu hissediyordu. Kan her tarafa sıçrıyor, üstünü kaplıyor ve o kılıcını gittikçe daha şiddetli sallarken elleri kanla yıkanıyor. İntikam buydu işte. Binlerce yıllık sadık hizmetlerinin sonucunda reva görüldüğü muamelenin intikamı. Buna nasıl cüret ederlerdi! İşte şimdi intikam kelimesinin anlamını bileceklerdi. Hepsi, her biri ondan özür dileyecek; önünde yere kadar eğilecek ve tamamen hata yaptıklarını kabul edeceklerdi.

Her şey kusursuz gidiyordu. Brooklyn Köprüsü'ne yaptıkları ufak ziyaretten sonra sadık kitlesini Belediye Konağı'nın kapılarına getirmiş ve birlikte önlerine çıkma cüreti gösteren birkaç vampiri temizlemişlerdi. Ardından gizli geçitten Belediye Konağı'nın en dibine, meclisinin yuvasına doğru aşağı inmişlerdi. Ordusu odaya doğru ilerlerken hiçbir vampir önlerine çıkma cüreti gösterememişti. Pek çok başka vampir, Kyle'ı ve özellikle de kılıcı gördükten sonra onun yanına katılmıştı. Eski meclisinin bu kadar büyük kısmının hâlâ ona bu denli sadık olduğunu görmekten mutlu olmuştu. Hakkı olan liderliği alması için günün gelip çatığının farkındaydı.

Rexius zayıf bir liderdi. Eğer güçlü olmuş olsaydı, kılıcı bizzat kendisi yıllar önce bulurdu. Asla bunu yapması için başkalarını yollamazdı. Aslında cezalandırılması gereken kişi kendisiyken hataları için başkalarını cezalandırmayı seviyordu o. İktidardan gözüne perde inmişti. Kyle'ı sürmek, ona yakın olarak herkesi ortadan kaldırmak; yapılmış en son ve çaresiz girişimdi. Fakat geri tepmişti işte.

Kyle odayı yarıp geçerken doğruca Rexius'un tahtına doğru ilerliyordu. Rexius onun geldiğini gördü ve gözleri telaşla fal taşı gibi açıldı.

Rexius tahtından fırlayıp kavgadan uzağa doğru sıvışmaya çalıştı. İşte sözde liderleri, savaş zamanı gerçek rengini belli ediyordu.

Ne var ki Kyle'in başka planları vardı.

Kyle, Rexius ile yüz yüze gelmek için öteki tarafa doğru koştu. Kılıcı onun sırtına saplamak çok daha kolay olurdu ama Rexius'un bu kadar kolaylıkla düşmesine izin vermeyi reddetti. Rexius'un onları öldürenin kim olduğunu yakından görmesini istiyordu.

Yolu, Kyle'in devasa omuzları ve alev alev parlayan kılıçla kesilen Rexius durdu.

Çenesi titriyordu. Kyle'in suratına doğru titrek bir parmak uzattı. O an tıpkı yaşlı bir adam gibi duruyordu; zayıf, ihtiyar, dehşete kapılmış bir adam gibi. Ne kadar zavalılıca.

"Kovuldun!" diye bağırdı sersemce. "Sana kovulduğunu söylemiştim!"

İşte şimdi kocaman ve insanı dehşete düşüren bir sırtıma koyuverme sırası Kyle'a gelmişti.

"Kazanamazsın!" diye ekledi Rexius. "*Kazanamayacaksınız!*"

Kyle hiçbir şey olmamış gibi öne doğru bir adım attı ve gerilip tek bir düzgün vuruşla kılıcı doğrudan Rexius'un kalbine sapladı.

"Kazandım bile" dedi Kyle.

Tüm oda, savaşmakla meşgul olsa da, dönüp çıkan sese doğru baktı. Tüm taş odayı kaplayan, acı bir feryattı bu. Rexius'un çığlıkları sanki hiç kesilmeyecekmiş gibiydi. Herkes izlerken Rexius'un bedeni gözlerin önünde çözül-

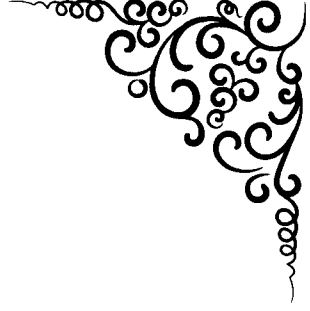
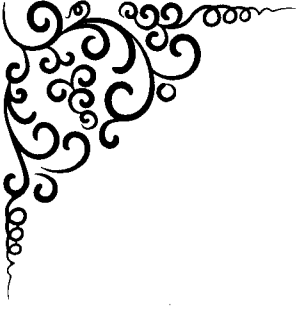
dü, bir duman bulutuna dönüştü ve tavana doğru havaya yükseldi.

Tüm oda durdu ve Kyle'a baktı.

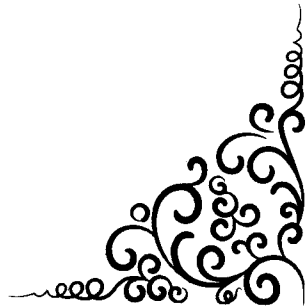
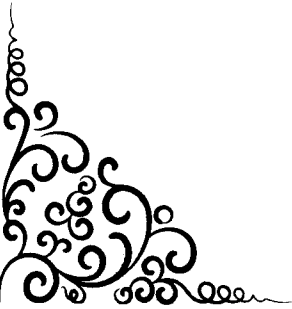
Kyle, kılıcı havaya kaldırıp kükredi. Bir zafer kükreyişi-ydi bu.

Savaşın her iki tarafından canlı kalan tüm vampirler dönüp Kyle'a baktılar. Hepsi dizlerinin üstüne çöküp başlarını eğdiler, yere kadar eğilerek selam verdiler. Kavga bitmişti.

Kyle derin bir nefes aldı. Artık onların lideri oydu.

Aflıncı Bölüm

Caitlin dili tutulmuş bir şekilde Caleb ve Sera'nın yanından koşarak uzaklaştı.

Her şeyi bir kerede sindirmek, onun için çok zordu. Acaba az önce görmüş olduğunu düşündüğü şeyi mi görmüştü? Bu nasıl mümkündü?

Oysa o Caleb'i çok iyi tanıdığını, artık her zamankinden daha yakın olduklarını düşünmüştü. *Birlikte* olduklarından, bir çift olduklarından ve hep öyle kalacaklarından emindi. Birlikte geçirecekleri yeni hayatlarını gözünde canlandırmış ve hiçbir şeyin onları ayıramayacağına inanmıştı.

Sonra bu oldu işte. Caleb'in hayatında başka bir kadının olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Nasıl olur da ona söylemezdi?

Elbette Caitlin Sera'yı Cloisters'a yaptıkları kısa ziyaretten hatırlıyordu fakat Caleb artık ona karşı bir şey hissetmediği, yaşadıkları şeyin yıllar öncesinde, *yüzlerce* yıl öncesinde kaldığı konusunda ısrar etmişti.

O zaman onun ne işi vardı ki burada? Hele şimdi, durup dururken? Caleb ve Caitlin'in birlikteki yaşadıkları en mah-

rem dakikalar sırasında Caitlin daha yeni uyanmış, bizzat onun kanıyla tamamıyla gerçek bir vampire dönüşmüşken? Nerede olduklarını nasıl biliyordu ki? Onu Caleb mi davet etmişti? Öyle olmalıydı. İyi de niye?

Caitlin'in içine acı çöktü. Bu durumun bir açıklaması yoktu. Her zaman kendini, özellikle de erkeklere karşı incinmeye açık kılmaktan korkmuştu; nedeni tam da buydu işte. Fakat Caleb geldiğinde ipi elden bırakmış, ona tamamen güvenmişti. Şimdiye kadar birlikte olduğu hiçbir erkeğe karşı olmadığı kadar indirmişti yelkenleri Caleb'in karşısında. Karşılığında ise o; onu daha fazla acıtmayı, aklın almayacağı kadar acıtmayı becermişti.

Hâlâ nasıl olup da onu baştan sona bu denli yanlış değerlendirdiğini, bu kadar kalın kafalı olabildiğini, bu kadar haksız çıktığını anlayamıyordu. Sanki içi parçalanıyordu. Artık o olmadan, ölümsüzlük neye benzerdi? Bu bir ceza olurdu. Ebedi bir ceza. Ölmek istiyor gibiydi. Hepsinden daha kötüsü ise kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

"Caitlin!" diye bağırdı Caleb arkasından, o kendisine doğru gelen ayak seslerini işitirken. "Lütfen, açıklamama izin ver."

Ortada açıklanacak ne olabilirdi? Açıktı ki onu buraya o davet etmişti. Açıktı ki onu hâlâ seviyordu. Ve açıktı ki Caitlin'e karşı hisleri onun hissettikleri kadar güçlü değildi.

Caleb eliyle Caitlin'i kolundan kavrayıp çekiştirerek dönüp bakması için yalvardı.

Fakat o kolunu çekti. Ona temas etmesine katlanamıyordu. Hiçbir şekilde ve bir daha asla onunla münasebete girmek istemiyordu

“Caitlin!” diye yakardı Caleb. “Açıklamama izin veremeycek misin?”

Ne var ki Caitlin geri adım atmadı. Artık farklı bir kişi, farklı bir varlıktı o ve birçok açıdan böyle hissediyordu. Yeni vampir gücünün yanında, bir de yeni bir vampir duyguları düzeni çıkagelmişti. Daha şimdiden şu anki duygularının insan olduğu zamankilerden daha güçlü, çok ama çok daha güçlü olduğunu hissedebiliyordu. Her şeyi çok daha derinden hissediyordu. Sadece üzüntülü hissetmiyor, sanki gerçekten ölecekmiş gibi hissediyordu. Sadece ihanete uğramış gibi hissetmiyor, hakikaten sırtından bıçaklanmış gibi hissediyordu. Kendini parçalara ayırmak, içinde büyüyen acıyı durdurmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu.

Doğruca terası geçip odasına girdi ve meşeden ahşap kapıyı çarparak kapadı.

“Caitlin, Caitlin lütfen!” dedi kapının dışındaki boğuk ses.

Caitlin dönüp kapıyı yumrukladı.

“Git buradan!” diye bağırdı. “Git ve karına dön!”

Birkaç saniyenin ardından onun gittiğini hissetti.

Artık sadece o kalmıştı. Bir de sessizlik. Caitlin küçük odasının içindeki yatağın köşesine oturdu ve ellerini başının arasına alıp ağladı. İç parçalayıcı bir şekilde hıçkırdı. Uğruna yaşamak zorunda olduğu her şey ellerinden alınmış gibi hissediyordu.

Bir mırıltı duydu ve yüzünün kenarında yumuşak bir şey hissetti, dönüp baktığında Gül’ü gördü. Gül Caitlin’in yanaklarını yalayarak gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

Bu Caitlin'in içinde bulunduğu halden çıkmasına yardımcı oldu. Eğilip Gül'ün yüzünü okşadı, saçını düzeltti. Gül ufacak bedeniyle Caitlin'in kucağına atladı ve Caitlin de ona sarıldı.

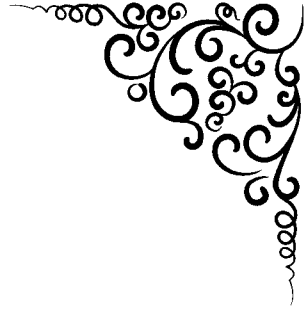
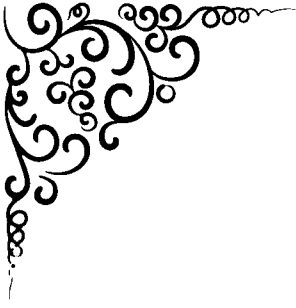
"Hâlâ *sen* varsın, Gül" dedi. "Sen beni terk etmezsin, değil mi?"

Gül geri yaslanıp onun yüzünü yaladı.

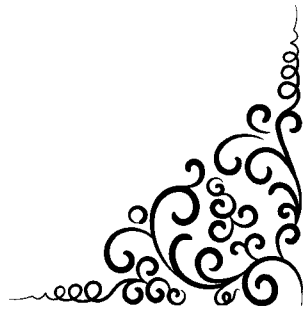
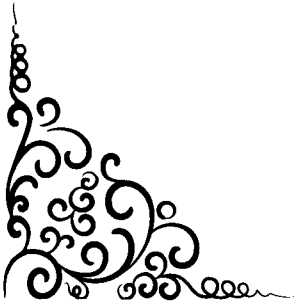
Ancak çektiğı acı çok büyüktü. Caitlin odada bir saniye daha durabilecek gibi değildi. Sanki duvarları delip geçecekmiş gibi hissediyordu.

Gözlerini büyük pencereye çevirdi, davetkâr geceye baktı ve hiç tereddüt etmeden Gül'ü yere bırakıp yataktan atladı ve iki büyük adımın ardından dışarı uçtu.

Kanatlarının açılıp onu uçuracağını biliyordu, ne var ki içinin bir tarafı böyle olmasın istiyordu, keşke öyle olmasaydı da yanılıp doğruca yere çakılsaydı.

Yedinci Bölüm

Samantha zincirlenmiş bir şekilde ayakta duruyordu. Büyük oda boyunca sürüklenirken koluna sıkı sıkı yapışmış bir sürü vampir tarafından kıskaçta tutuluyordu. Oda bir mezbahaya dönüşmüş gibiydi. Nereye kafasını çevirse, Kyle ve lanetli kılıcı tarafından parçalara ayrılmış eski meclisine bağlı binlerce vampirin cesetlerini, zeminin her yerini kaplamış kan gölünü görüyordu. Demek ki kılıç hayal ettiğinin çok daha ötesinde bir güce sahipti.

Gelgelelim tüm bu katliama rağmen yüzlerce vampir hayatta kalmıştı. Onlar artık Kyle'in halkıydı. Ayrıca her geçen saniyeyle birlikte açık kapılardan onlara yenileri ekleniyordu. İşin doğrusu, Kyle'a sadakatlerini sunmak için yalvarmaya hazır vampir sürülerinin sonu gelmeyecekmiş gibi duruyordu. Artık açık bir şekilde burası *onun* meclisiydi. Rexius öldükten sonra sadakat sunulabilecek başka kimse kalmamıştı. Kyle bunu hak etmişti. Ona ihanet etmiş olan her vampiri ortadan kaldırmayı başarmıştı.

Ona Rexius'a karşı savaşında yardım etmiş olan yüzlerce vampir vardı. Bazıları Kyle'a gerçekten sadık olsa da bazıları

sadece fırsatçıydı. Diğerleri ise Rexius'u sevmiyor ve ellerine bir fırsat geçmesini bekliyordu. Şehrin her yerindeki meclislerden vampirler akın etmeye devam etti. Haberler vampirlerin dünyasında hızla yayılıyor ve gelenlerin tamamı da yaklaşmakta olan savaşın bir parçası olmak istiyordu. Katılanların sebepleri ne olursa olsun artık bu, Kyle'in ordusuydu.

Kyle lider ve kılıç da onun elinde olduğuna göre şimdiye kadar vampir ırkının karşılaşmadığı türden bir savaşın kapıda olduğu aşikârdı. Kyle acımasız ve kan dökme meraklısıydı, bu katliam bile onu tatmin etmemişti. İçinde bir türlü boşaltmadığı bir kin vardı. Ona sadakatlerini sunmak için koştura koştura kapısına dayanmamış olan dışarıdaki tüm vampirler bunun bedelini ödeyeceklerdi, tüm masum insanlarla birlikte. Samantha gayet iyi biliyordu ki onun güttüğü kan davasının sonu gelecek gibi değildi ve New York City yakında onun oyuncağı haline gelecekti.

Tüm bu kargaşanın içinde Samantha'yı doğruca odanın ortasına sürüklediler.

Şimdi Rexius'un tahtında oturan Kyle, gücünün tadını çıkarıyor, tüm vampirler karşısında eğilmişken yüzünde şeytani bir sırıtmayla bekliyordu.

Kyle'in yanında dikilmekte olan Sergei, elindeki metali üç kez zemine vurdu.

Tüm oda, binlerce vampir kusursuz bir şekilde sıraya geçti. Hepsi yumruklarını kaldırıp bağırdı: "Çok yaşa Kyle!"

Samantha'nın dili tutulmuştu. İnanılmaz bir güç ve sadakat gösterisiydi. Hayatı boyunca böylesi bir itaatkârlık görmemişti. Kyle miknatus gibiydi. Daha şimdiden bir tirandı.

Ne var ki Kyle askerleriyle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Gözleri Samantha'nın üzerindeydi. Tüm oda ona yönelmiş ilgisinin farkındaydı ve olacakları izlemeye hazırlanmaktalarken odanın içindeki uğultu dindi.

"Pekâlâ" dedi Kyle ona. "Kılıç için benimle dövüştün. Ancak gördüğün gibi, onu elinde tutan benim."

"şimdilik" diye yanıt verdi Samantha.

Bırakalım bunu biraz düşünsün, diye düşündü. Zira yürekten inanıyordu ki kılıç sonsuza kadar ona ait olmayacaktı. Kılıcı elinde tutması gereken kişi kesinlikle Kyle değildi.

Kyle kaşlarını kaldırdı.

"Seni neden bu kadar canlı tuttuğumu biliyor musun?" diye sordu.

Samantha meydan okur bir şekilde ona baktı. Onunla bir diyaloga girme heveslisi değildi. Bu yeni mecliste yer almak falan istemiyordu. Ayrılmak, buradan mümkün olduğu kadar uzağa gitmek istiyordu. Sadece Sam'i alıp gitmek istiyordu. şayet o izin verirse.

Fakat Sam görünürde yoktu. Kyle'ın askerleri tarafından ele geçirilmişti ve onu o zamandan beri görmemişti. Samantha delikanlının nerede olduğunu buluncaya kadar serinkanlı olmalıydı. Kendine zaman kazandırmalı, eğer gerekirse ona sadakatini sunmalıydı, ta ki Sam ve o buradan kaçabilecek fırsatı buluncaya kadar.

"Rexius'un kılıcı almak için neden benim yerime seni gönderdiğini hâlâ bilmiyorum. Hepimizin bildiği gibi ben daha iyi bir savaşçıyım. Fakat kabul etmeliyim ki senin de bazı maharetlerin var" dedi.

“Fakat seni canlı tutmamın tek nedeni bu değil. Rexius seni cezalandırmayı planlamıştı. Bundan anlıyorum ki ona hâlâ sadık olman için bir neden olmamalı. Yaklaşmakta olan bir savaş var ve senin gibi güçlü savaşçıları kullanabilirim. Eğer bana sadakatini sunmaya hazırsan seni hayatta tutmayı tekrar düşünebilirim.”

Samantha düşündü. Ona sadakatini sunmakla ilgili bir derdi yoktu çünkü biliyordu ki çok yakında tüm bunları bırakıp gidecekti. Fakat önce Sam hakkında bir şeyler öğrenmeliydi.

“Çocuğa ne oldu?” diye sordu. “Nerede o?”

Kyle gülümsedi.

“Ah evet, şu çocuk. Hemen sadede gelemim. Bu insana karşı neden böyle bir düşkünlük gösterdin bilmiyorum ve böyle yaparak zaten kurallarımızı çiğnedin. Seni sırf bunun için bile öldürebilirim biliyorsun ki. Fakat bunu çok ilginç buluyorum ve işin doğrusu hayatta kalmana izin verme nedenlerimden birisi de bu.”

“Görüyorsun ki Samantha, cezalandırılman lazım. Vaktiyle bana değil de Rexius’a sadık kalmış olan her vampirin cezalandırılması gerekiyor. Bu, yeni ordumun başlangıç aşaması. Bana ve sadece bana itaat etmeyi öğreneceksiniz.”

“Senin için en kusursuz çözümü buldum: Hem bana olan sadakatini kanıtlayacaksın, hem de cezalandırılacaksın. Adamlarım seni çocuğun yanına götürecek, onu buraya getireceksin ve herkesin gözü önünde onu öldüreceksin.”

Bu fikir karşısında Samantha’nın kalbi paramparça oldu. Bu onun asla ama *asla* yapamayacağı bir şeydi. Onun hayatına kıyacağına kendi canına kıyardı. Kyle, her zamanki gibi,

sanrılar içindeydi. Ve zalimdi. Evet, tam Rexius'un halefi olmaya uygundu.

“Onu bizzat kendi ellerinle öldürmeni izlemekten zevk duyacağım” dedi Kyle, fikri düşününce gülümseyerek. “Görüyorsun ki bu çocuğu bir fazlalık olarak görüyorum. Kız kardeşiyle aynı soydan geliyor ve tek bildiğim, hepimize zarar verebilecek bir bağışıklığa sahipler. İkisine de güvenmiyorum. Bilmiyorum onun insan olduğunu söylememe gerek var mı?”

Kyle, Samantha'nın yüzünü yakından inceledi.

“Eğer bunu yaparsan seni mevki, onur ve saygınlıkla ödüllendireceğim. Senin için meclisimde özel bir yer olacak. Bu muhteşem bir savaş olacak, ırkımızın gördüğü en muhteşem savaşlardan biri olacak. Sen de bunun baş mimarlarından biri olabilirsin.”

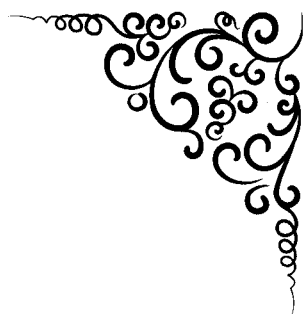
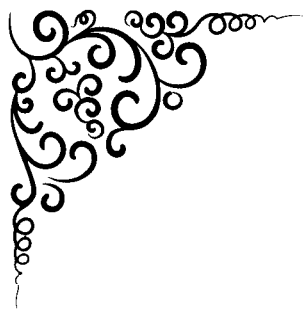
“Diyelim ki reddettin... İşkence göreceksin, yavaş yavaş; sonsuz bir acıya mahkûm olacaksın ve ismin meclisimizin tarihinden tamamen silinecek.”

Samantha düşünmekteyken odanın tamamında ölüm sessizliği hâkimdi. Bir çıkar yol bulmak için kafası fırıldak gibi dönüyordu.

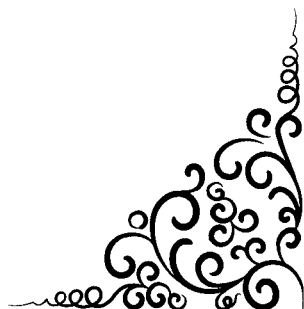
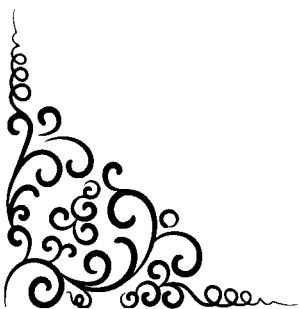
“Neden onu bizzat kendin öldürmüyorsun?” diye sordu sonunda.

Kyle geri yaslandı ve hafifçe sırttı.

“İzlemeyeceksem ne zevki kalır” dedi. “En büyük hobilerimden biri, insanların sevdiklerini öldürmelerini izlemektir.”

Sekizinci Bölüm

Caitlin kanatlarını defalarca çırttı. Nereye gittiği konusunda en ufak bir fikri yoktu, zaten rüzgârın onu götürdüğü yere gitmeye de razıydı. Ne gidecek yeri vardı ne de yaşaması için bir sebep. Sevgilisi Caleb ona ihanet etmiş ve şu dünyada umurunda olan diğer tek insan, yani Sam de muhtemelen aynısını yapmıştı. Ne de olsa Sam Samantha'yı ve tüm o kötü vampirleri doğruca onun yanına, Kralın Mabedi'ne sürüklemişti. Dünyada güvenilebileceği başka kimse kalmış mıydı ki? Hayatına giren herkesin ona ihanet etmesi kaderi miydi acaba?

Caitlin Hudson Nehri üzerinden uçarken ay ışığında parlayan nehre doğru baktı. Yüzünü ve saçlarını okşayıp göz yaşlarını silen gece havası iyi gelmişti. Artık adadan uzaklaşmıştı, ada ufukta ufacık bir noktadan ibaretti. Kafasını temizlemek için gittikçe daha da uzağa uçtu.

Aşağı doğru dalarak suyun birkaç adım yukarısında neredeyse ona değecek şekilde tam üstünden uçmaya başladı. Suyu bu kadar yakın olmak iyi geldi. İçinin bir tarafı dalma-ya devam etmek, suyun içine batmak istiyordu. Fakat öbür

yani, yani vampir tarafı, bunun manasız olacağını biliyordu. Bir vampir boğulsa bile ölemezdi.

Uçtuğu sırada etrafında balıklar suyun içinden fırlamaya başladı. Onun varlığını sezmiş olmalıydılar. Sezmiş oldukları şey vampir kanı mıydı acaba?

Caitlin yukarı doğru tırmandı, yükseldiği sırada kafası tekrar berraklaşmaya başladı. Olmuş olan tüm şeyleri düşündü. Daha şimdiden ayrıntılar bulanıklaşmıştı. Acaba her şeyi fazlasıyla abartmış mıydı? Şimdi düşünüyordu da Caleb gerçekten ne yapmıştı ki? Evet, Sera oradaydı ve bir bakıma mevcudiyetinin mazereti yoktu. Fakat Caitlin konu üzerine daha fazla düşündükçe onun neden orada olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini tam olarak bilmediğinin daha fazla farkına vardı. İkisinin yeniden birlikte olup olmadıklarını kesin bir şekilde biliyor değildi. Başka bir açıklama olması, en ufak bir şekilde dahi olsa mümkün müydü?

Belki de çok çabuk tepki vermişti. Bunu her zaman yapardı, kendini asla kontrol edemezdi.

Caitlin daha da yukarılara çıktıkça geniş bir dönüş yapıp tekrardan ada tarafına uçmaya başladı. Oysa içinin bir tarafı dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu. *Gidecek başka neresi vardı ki?*

O yöne doğru ilerlerken yeni bir amaç edindiğini hissetti. Belki de Caleb'e en azından bir açıklama şansı vermeliydi. Hayatını o kadar çok kez kurtarmıştı ki! Tüm bu geçen günler boyunca başında durmuş, ona hayata geri dönüşünde refakat etmişti. Belki de onu hâlâ seviyordu. Belki de...

Caitlin artık o kadar da emin değildi. Fakat uçtukça Caleb'e en azından bir şansı, kendini açıklaması için verilecek bir şansı borçlu olduğunu fark etti.

Evet, bu şansı ona verecekti. Sonra da bir karara varacaktı.

• • •

Caleb deliye dönmüştü. Bir kez daha gittiği her yere felaket götüren Sera hayatının içine dalmıştı. Binlerce yıl boyunca kaç kez ondan uzak durmasını istediğini, kaç kez ona karşı bir şeyler hissetmediğini, onu hayatında istemediğini açık açık söylediğini hatırlamıyordu bile. Fakat sayısız kez, hepsi de en ters zamanlarda olacak şekilde, tekrardan ortaya çıkmayı beceriyordu. Sanki ne zaman yeni birisiyle beraber olduğunu, ne zaman gerçekten umursadığı birinin yanında olduğunu biliyor gibiydi. Her zaman da en ters zamanda çıkageliyordu. O hayatında karşılaştığı en bölgeci ve mülkiyetçi varlıktı. Caleb'in binlerce yıllık hayatı boyunca başına musallat olmuştu.

Bu sefer bunu kabul edemezdi. Buna izin veremezdi. Onun ilişkilerini fazlaca baltalamıştı zaten, bu seferkiyse bardağı taşıran son damlaydı. Caitlin'i şimdiye kadar birlikte olduğu -gerek vampir gerek insan- herkesten daha fazla umursuyordu. Sera bunu sezmiş olmalıydı. Onu saklandığı delikten çıkararak, onun peşinden gitmeye sürükleyen şey bu olmalıydı.

Bir mazereti vardı, her zaman bir mazereti olmuştu. Onun sorunu da buydu işte: Onu hiçbir zaman yüzde yüz suçlayamazdınız çünkü her zaman acil bir mesajla çıkagelir ve bunun bir meşruluğu olurdu. Bu sefer, tabii ki, meclisleri saldırıya uğramak üzereydi. Dediğine göre Kyle elinde kı-

lıçla New York City'e geri dönmüştü ve topyekün bir vampir savaşının çıkmasına sayılı günler vardı. Meclisinden bir mesaj getirmişti: Onu geri istiyorlardı. Önceki kural ihlallerini affetmeye hazırdılar. Bu savaş zamanında ellerindeki tüm askerlere ihtiyaçları vardı ve Caleb ellerindekilerin en iyilerindendi.

Bu haberler yüzünden Sera'ya canının istediği gibi kızarmıyordu ki bu da durumu daha da çileden çıkartıcı hale getiriyordu. Ancak onun hayatına tekrardan sızmak için mazet olarak tam da böyle bir durumu beklemiş olduğundan kuşkulanıyordu. Getirdiği haberler bir tarafa Caitlin'e hiçbir şekilde tekrardan birlikte oldukları görüntüsünü vermeye hakkı yoktu.

Kıpkırmızı bir suratla hâlâ kalenin terasında durmakta olan Sera'nın üzerine yürüdü.

"Sera!" diye çıkıştı hışımla. "Neden böyle dedin? Neden o kelimeleri kullandın? *Biz* diye bir şey yok! Ve çok iyi bildiğin gibi ona söylemediğim *hiçbir şey* yok. Buraya meclisimizden bir mesaj iletmek için geldin. Hepsi bu. Gelgelelim sanki ben saklanıyormuşum da senle ben hâlâ berabermişiz görüntüsü verdin."

Sera onun öfkesinden dolayı tırsmış değildi. Hatta bu hoşuna gitmiş gibi duruyordu. Onun tepesinin tasını attırmayı başarmıştı ve görünen o ki istediği şey de tam olarak buydu.

Yavaşça gülümsedi, ona doğru bir adım attı ve elini kaldırıp omzuna koydu.

"İyi de değil miyiz ki?" dedi baştan çıkartıcı bir şekilde. "İçten içe sen de biliyorsun ki aslında öyleyiz. Seni üzen şey

de tam olarak bu. Eğer benim için bir şeyler hissetmiyor olsaydın, hiçbir türlü sü umurunda olmazdı.”

Caleb omzundaki elini itti.

“Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. Yüzlerce yıldır beraber değiliz. Ve bir daha *asla* birlikte olmayacağız. Bunu kaç kere daha söyleyebilirim bilmiyorum” dedi öfkeden çıldırmış bir halde. “Hayatımdan uzak durman lazım. Benden uzak durman lazım; hepsinden çok, Caitlin’den uzak durman lazım. Ondan uzak durman konusunda seni uyarıyorum.”

Sera’nın yüzü bir anda öfkeli bir ifadeye büründü.

“Şu zavallı kız” diye çıkıştı. “Sırf artık bizden biri diye benim üstüme çıkamaz. Benim yanımda *hiçbir* kıymeti yok. Ona nasıl *baktığını* bile anlayabilmiş değilim. Meclisimizin sana onu dönüştürdüğü için hiç ceza vermemiş olmamasından bahsetmiyorum bile” dedi Sera karanlık gözleriyle Caleb’e bakarak.

Caleb bunun anlamını biliyordu. Bu bir tehditti. Onu ihlal ettiği yasa konusunda uyarıyordu. Bunun için feci şekilde cezalandırılabilirdi ve Sera da şimdi bunu diğerlerine haber verme tehdidini savuruyordu.

“Tehditlerinden yılacak değilim” dedi Caleb korkusuzca. “İstedğin kişiye istediğini söyleyebilirsin. Benim için uygun gördükleri şeye gözüm kapalı gideceğim.”

“Beni bezdiriyorsun” diye çıkıştı Sera. “Bak buradayız, savaşta! Tüm meclisimiz, tüm ailemiz risk altında. Sense ne yapıyorsun? Burada, bir adanın üstünde, zavallı küçük bir kızın iyileşmesini bekliyorsun. Evine dönmüş, kendi

halkını savunuyor olmalısın oysa! Tıpkı gerçek erkeklerin yapacağı gibi...”

“Meclisim beni kovdu” diye cevabı yapıştırdı Caleb. “Yüzlerce yıllık sadık hizmetimin ardından hem de. Onlara hiç bir borcum yok. Şu an neyi hak ediyorlarsa onu alıyorlar.”

Caleb nefesini bıraktı.

“Yine de onları umursuyorum; içinde bulunduğumuz vaziyet buyken onları yüzüstü bırakacak değilim. Sana söyledim, doğru zaman geldiğinde döneceğim.”

“O iyileştiğinde döneceğini söylemiştin. Açıkça görülüyor ki iyileşti. Artık mazeretin kalmadı. Hemen şimdi dönmelisin!”

“Verdiğim sözü tutacağım, her zaman yaptığım gibi. Fakat şu noktanın çok açık olmasını istiyorum: Sadece meclisimizi, katledilecek insanları kurtarmak ve kılıcı geri almaya yardımcı olmak için döneceğim. Bunun başka bir nedenden ötürü olduğu sanısına kapılma. Görevim bittiği an tekrardan ayrılacağım ki bu sefer yüzümü son kez görmüş olacaksın. Yeniden birlikte olduğumuza dair hayallere kapılma. Çünkü değiliz.”

“Ah Caleb” dedi Sera ufak şeytani bir gülümsemeyle. “Canının istediğine inanabilirsin fakat içten içe biliyorsun ki sen ve ben hep birlikte olduk ve hep birlikte olacağız. Bununla ne kadar savaşırısan bana o kadar yakınlaşırsın. Beni ne kadar sevdiğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum, her gün hem de.”

“Hayallerde yaşıyorsun” dedi Caleb. “Gün geçtikçe de kötüleşiyorsun.”

Sera'nın gülümsemesi büyüdü. "Doğru" dedi. "Kendine böyle söyle. Hislerinle savaş. İkimizin de hâlihazırda bildiği şeyle savaş."

Sera aniden ona doğru kocaman iki adım attı, ellerini boğazına yapıştırdı ve tek bir hızlı hareketle onu kendine çekti.

Caleb'in tepki vermesine kalmadan dudaklarını onun kilerin üzerine yerleştirmiş, onu boğarcasına öpmeye başlamıştı.

Caleb iğrenerek geri çekildi. Ellerini uzatıp onu itti. Tam bunu yaptığı sırada göz ucuyla ötelерinde duran balkon duvarına birinin indiğini gördü.

Bu Caitlin'di.

• • •

Caitlin adaya yaklaşmaktayken içinde tekrardan umudun yeşerdiğini hissetti. Kafası artık berraktı. Caleb, hatırladığına göre yanlış bir şey yapmamıştı. Aptalca davranan oydu. Ona açıklaması için bir şans vermesi gerekirdi. Tek bildiği, Sera'nın davetsizce çıkageldiği ve aralarında kesinlikle bir şey olmadığıydı. Neden bu kadar sert davranmıştı ki?

Aşağı dalarken ada görüş açısına girdi; altındaki büyük taş kaleyi, fener ışığında aşağıda alıştırma yapan vampir kalabalığını gördü. Burası güzel bir yerdi ve Caleb onu buraya getirdiği için minnettardı. Son virajı alıp kıvrımın etrafından geçerek üst duvara indiğinde her şeyin yoluna gireceği hissine kapılmıştı.

Fakat yakınlaştığı sırada, tam inerken, kalbi duracak gibi oldu.

İşte Caleb ve Sera oradaydı. Ve bu sefer öpüşmekteydiler.

Öpüşüyorlardı. Bu düşünce Caitlin'in içini kılıçtan da beter parçaladı. Hareket edemiyordu. Düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Öpüşmekteydiler. *Öpüşüyorlardı.*

Yani *demek* birliktelerdi. Bu sefer yanlış anlama falan yoktu. Hâlâ ona âşıkı.

Caitlin'i sanki o hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara atmıştı. Ve bunu onun gözü önünde yapmıştı.

Caleb ona doğru koşturduğunda Caitlin bu sefer kaçmadı. İçinde hiddetin yükseldiğini hissederken olduğu yerde hayretten donmuş halde kaldı. İnsan olduğu zamanlarda hiç olmadığı kadar vahşileştiğini hissediyordu.

"Caitlin" diye girdi Caleb söze, "göründüğü gibi değil. Lütfen, açıklamama izin ver..."

Fakat Caleb ona yaklaşıp konuşmaya başladığında Caitlin sadece parmağını uzatıp ufuk çizgisini gösterdi.

"DEFOL!" diye bağırdı kaşlarını çatarak.

Bu bir emirdi. Bir soru değildi ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

Caleb olduğu yerde donmuş bir halde kalakaldı, görünen o ki gaddarlığı karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Onun gemileri yaktığını sezmiş olmalıydı.

"DEFOL DEDİM!" diye bağırdı Caitlin tekrardan. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum, yaşadığım sürece!"

Caleb hayrete düşmüş ve incinmiş bir halde, tıpkı daha yeni fırça yemiş küçük bir çocuk gibi oracıkta kalakaldı.

Ona söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünse de şuna emin-di ki ne söylerse söylesin, o tek bir kelimesini bile dinleme-yecekti.

Çaresiz bir şekilde yavaşça başını eğdi.

Dönüp balkon duvarının kıyısına doğru yürüyerek iki büyük adım attı ve balkon korkuluğunun köşesine sıçradık-tan sonra havalandı. Dev kanatlarını çırparak gecenin içine doğru uçmaya koyuldu.

Caitlin Sera'nın endişeli bir ifadeyle kafasını çevirip san-ki onun ardından uçmak istercesine Caleb'in uzaklaşması-na baktığını görebiliyordu. Fakat aynı zamanda sanki bunu yapmadan önce Caitlin'e söylemek istediği bir şey varmışça-sına tereddüt içinde duruyordu.

Sera aniden Caitlin'e doğru yürüyüp birkaç adım kalacak kadar yakınına geldi.

"Senden nefret ediyorum" dedi Sera yavaşça, içinden kin damlayan sesiyle. "Senden *hep* nefret edeceğim. Erkeğimi benden almaya çalıştın. Bu *asla* işe yaramayacak. Caleb seni istemiyor. Beni istiyor, sadece beni. Her zaman da böyle oldu."

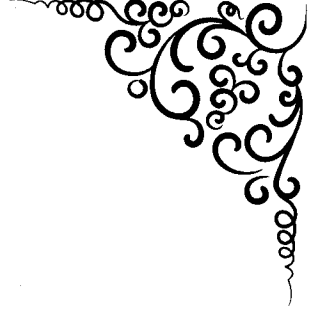
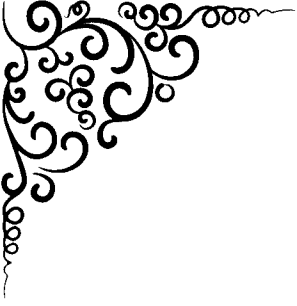
Caitlin cevap veremeyecek kadar öfkeliydi ve zaten ona söyleyecek bir şeyi de yoktu.

Sera ayrılmaya hazırlanırken arkasındaki kanatları açıl-dı. Öte tarafa dönmeden önce Caitlin'e doğru eğilip son bir şey fısıldadı: "Caleb ile benim, ikinizin hiçbir şekilde hayatta olduğunuz sürece asla sahip olamayacağınız bir şe-yimiz var. Eminim sana hiç söylememiştir ve asla söyleme-yecektir."

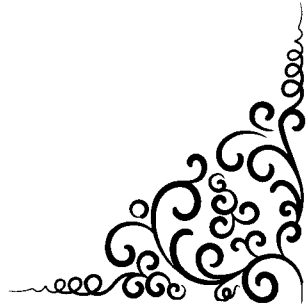
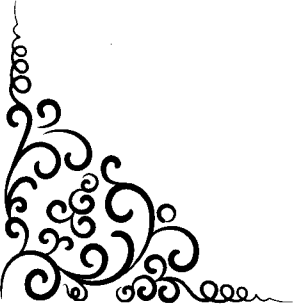
Caitlin bu adi yaratığın şimdikinden daha fena hissetmesini sağlayacak ne söyleyebileceğini merak ederek ondan aşağı kalmayan bir hiddetle bakmaya devam etti. Zira böyle bir şey yapmasının pek mümkün olduğunu düşünmüyordu.

Ne var ki ağzından çıkanları duyduğunda farkına vardı ki aslında beterin beteri vardı.

“Caleb ile benim bir çocuğumuz var.”

Dokuzuncu Bölüm

Dev gibi iki vampir taş koridor boyunca Samantha'ya eşlik ediyordu. İkisi de kadının yakınında dursa da hiçbiri kolundan tutmaya cüret edemiyordu. Onlardan çok daha kıdemli bir vampirdi; bu nedenle onlar da asla bu şekilde hadlerini aşmazlardı. İkisinin cüssesine ve erkek olmaları gerçeğine rağmen Samantha çok daha kuvvetli bir savaşçıydı ve onlar da bunun farkındaydı.

Onu meclislerinin derinliklerine, Sam'in odasına doğru aşağı götürdüler. Sert deriden botlarının sesi duvarlarda yankılanırken bir taş merdivenden daha indiler. Tek tük yerleştirilmiş fenerlerle aydınlanan kubbeli koridorlar, onlar ilerledikçe daha da karanlıklaşıyordu.

Samantha kızgındı. İki muhafızı hemen şuracıkta öldürmek istiyor fakat bunu henüz yapamıyordu. Sam'i sakladıkları yere götürmeleri için onlara ihtiyacı vardı. Onu kurtarması gerekiyordu.

Kyle ne kadar da aptaldı! Gerçekten de kendi hayatını, kendi onurunu Sam'i oraya geri getirip herkesin önünde öldürecek kadar umursadığını mı zannediyordu acaba? Onu

da diğerleri gibi bir piyon olarak gözünde canlandırmış olmalıydı. Öğrenecek çok şeyi vardı. Samantha farklıydı hem de çok farklı. Binlerce yıl boyunca hayatta kalmasını başkalarına boyun eğmeye borçlu değildi. Canının istediğini, canının istediği zaman yapmıştı. Bazen de bu, gözü pek hamleler gerektirmişti.

Diğerlerinden daha derinde ve karanlık olan başka bir koridora döndüler. Belediye Konağı'nın aşağısındaki meclislerinin altındaki odaların sonu gelmiyordu. İnsan burada kaybolabilirdi. Mahkûmları tutmak için çok uygun bir ortam sağlıyordu. Aslına bakılırsa binlerce yıldır burada tutulduğu söylenen efsanevi vampirlere dair ortalıkta dolaşan bazı söylentiler vardı. Çok az kişi bu odaların derinliğini, nereye kadar sürdüğünü, yahut duvarlarına sinmiş bin yıllık vampir hikâyelerini biliyordu.

Nihayet kemerli ahşap bir kapının önünde durdular. Bir muhafız kolundan tutarken diğeri cebine uzanıp büyük, yuvarlak bir anahtarlık çıkardı. Anahtarlardan bir tanesini deliğe sokup çevirdi.

Samantha klik sesini duyması ve kapının açıldığını görmesiyle doğru zamanın geldiğini anlamıştı.

Tek bir hızlı ve kesin hareketle kolunu çekip muhafızın elinden kurtuldu ve ardından dönüp topuğunu onun boğazına sapladı.

Kusursuz bir vuruştı.

Vampir gözleri fal taşı gibi açılmış halde dizlerinin üstüne düştü ve iki eliyle boğazına uzandı. Bir hava deliği açmaya çalışıyordu. Fakat yapamayacaktı. Üç bin yıl Samantha'ya

nasıl en cüsseli adamı dizlerinin üstüne düşürecek kuvvette kusursuz bir boğaz vuruşu yapılacağını öğretmişti. Tahmin ettiği gibi birkaç saniye geçmeden adam yan tarafa doğru düşüp bayılmak üzereyken kafasını taşa çarptı. Bir vampir olduğu için bu onu tamamıyla öldürmeyecekti. Fakat onu uzun, çok uzun bir süre hareketsiz hale getirecekti.

Dönmesine fırsat kalmadan iki büyük kaslı kolun onu bir çırpıda kavrayıverdiğini hissetti. Bu diğerydi. Tahmin ettiğinden hızlı çıkmıştı. Kadını sertçe tutup sıktı. Ancak Samantha kadar çevik değildi. Güçlüydü fakat kurnazlıktan nasibini almamıştı. Muhtemelen muhafızlık görevine verilmesinin nedeni de buydu.

Dizlerinin üstüne çöküp kenara çekildi, bir bacağına onunkine sarıp ayağa kalktığı anda onun ağırlığını kendisine karşı kullanıp onu arkaya doğru uçurmayı başardı. Vampir Samantha'nın omzunun üstünden geriye doğru uçup, sırtını duvara çarparak durdu. Adamın haşatını çıkardığını görebiliyordu ve doğrulmasına fırsat vermeden boğazının üstüne çıkıp topuğuyla bastırdı. Nihayet o bayılıp mücadele etmeyi bırakıncaya kadar ayağını yerinden kaldırmadan boğazını ayağıyla ezdi ve sıktı.

Samantha kapıya doğru döndü. Koridorun iki tarafını da kontrol edip kimsenin gelmediğini gördükten sonra çabucak içeri girerek kapıyı kapadı. Biliyordu ki çok geçmeden daha fazla muhafız gelecekti. Fakat şimdilik zamanı vardı.

İşte Sam oradaydı. Onun yüzünü görmek tüm bunlara değdiğini düşündürttü. Uzak köşedeki duvara zincirliydi. Zavallı çocuk, muhtemelen son birkaç günde hayatında daha önce hiç olmadığı kadar zincirle haşır neşir olmuştu.

Bir insana göre epey soluk gözükiyordu ve halinin iyi olmadığı da belliydi.

Hepsi bir kenara, korkmuş görünüyordu. Onun görünce gözleri kocaman açıldı ve konuşmaya çabalayarak zincirleriyle mücadele etse de ağzındaki bant onu engelledi.

Samantha ona doğru koşturup bandı çıkardı. Sam derhâl konuşmaya başladı.

“Samantha, neler oluyor burada böyle?” diye sordu aceleyle. “Bunlar gerçek mi? O insanlar gerçekten vampir mi? Sen bir vampir misin? Beni öldürecek misin? Lütfen bana rüya gördüğümü söyle.”

Zincirlerini kırmadan önce Samantha uzandı ve iki eliyle yanaklarını tutup onu öptü. Uzun bir öpücüktü. İlk başta Sam direndi ve korktu fakat sonrasında yumuşadı ve karşılık verdi.

Öpüşmeleri uzadıkça daha da fazla hissetti. Sam onu hâlâ seviyordu.

Bilmesi gereken tek şey de buydu. Aklını başına topladı.

“Samantha, lütfen” dedi Sam. “Zincirleri çıkar. Beni buradan çıkar. Seninle olmak istiyorum. Buradan çıkmak istiyorum. Lütfen...”

“Hişş” dedi parmağını uzatarak. “Açıklayacak zaman yok. Ben de seninle olmak istiyorum. Çok az seçeneğimiz var. Buradan çıkış yok. Tüm çıkışlar kapalı. Şu an burada binlerce yeni vampir var. İyi geçinmeliyiz, en azından şimdilik.”

“Neyle iyi geçineceğiz? Neyden bahsediyorsun?”

“Sam” dedi yüzünü okşayarak, “Seni seviyorum. Eğer sen de aynısını hissediyorsan bunu bilmeliyim.”

Sam korkuyla karışık bir hayretle doğrudan ona baktı.

“Ben de seni seviyorum” dedi. “Seninle istediğin yere gide-
rim. Beni buradan çıkar yeter. Lütfen. Vampir olup olmama-
nı falan umursamıyorum. Sadece seninle olmak istiyorum.”

Samantha gülümsedi. Binlerce yıldır hissetmediği bir
duyguyla içinin yumuşadığını hissetti. O da aynısını hisse-
diyordu.

“Pekâlâ” dedi, “o zaman bana güvenmek zorundasın. Baş-
ka yolu yok. Kaçamayız. Eğer seni bu şekilde yukarı çıkarır-
sam seni öldürür. Ben seni kurtarmak istiyorum. Sadece tek
bir yolu var.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Beni kim öldürecek?
Neden?”

“Sam” dedi aceleyle. “Zaman yok. Sadece bana güvenmek
zorundasın. Sonsuza kadar benimle olmak istiyor musun?
Bunu gerçekten düşün. Öylesine soruyor değilim; ciddiyim,
sahiden soruyorum.”

Samantha onun gözlerinin içine bakarken Sam’in yeşil
gözleri onun mavi gözlerini yansıtıyordu. Nutku tutulmuş
gibiydi.

Bir kez daha, yavaşça, tüm ciddiyetiyle sordu: “Sonsuza
kadar benimle olmak istiyor musun?”

Sam sonunda sakinleşip daha yavaş nefes almaya başladı
ve gözlerini doğruca ona çevirdi. Onun ne kadar ciddi oldu-
ğunu hissetmiş olmalıydı.

“Evet” diye cevap verdi aynı ciddiyetle. “Sonsuza kadar
seninle olmak istiyorum.”

Samantha gülümsedi.

“İlk başta bana kızabilirsin fakat başka yol olmadığını bilmeni isterim. Bu olmadan yaşayamazsın, hangi şekilde olursa olsun. Birbirimizi bir daha asla göremeyiz. Bunu senin için yapıyorum, *bizim* için. Hiçbirimizin sahip olmadığı bir güce sahip olduğuna ve bunun seni kurtaracağına inanıyorum.”

Samantha geri çekilip içindeki arzunun akışına bıraktı kendini. İçini onun teninin kokusuyla doldurup derin bir nefes aldığı anda dişleri uzadı.

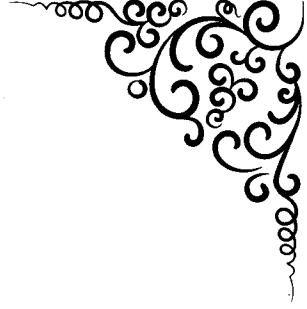
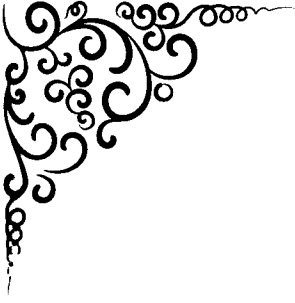
Onun ne yapmak üzere olduğunu farkına varan Sam’in gözlerinin kocaman açıldığını görebiliyordu. Konuşmak için ağzını açtığı anda her şey için çok geçti. Onun bu anı mahvetmesine izin veremezdi ne de olsa.

Onu istiyordu.

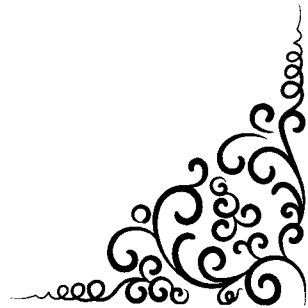
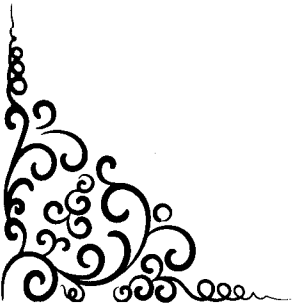
Sonsuza dek.

Sam’in bağırmasına fırsat vermeden Samantha tüm gücüyle öne doğru eğildi. Dişlerini gittikçe çocuğun boğazının derinlerine batırırken hiç olmadığı kadar iştahlı bir şekilde kanını içti ve nefis, keskin, tuzlu tadı hissetti.

Evet. Artık sonsuzluk onlara ait olabilirdi.

Onuncu Bölüm

Caitlin yatağında büzülmüş halde uzanmaktaydı. Bu şekilde saatlerdir yatıyordu. Hem Caleb hem de Sera gideli çok olmuştu. Onlara gitmelerini söyleyli kaç saat geçtiğini bilmiyordu. O zamandan beri kımıldayamamıştı. Kımiltısız bir halde, öylece ölmeyi isteyerek uzanmış kalmıştı.

Bunu ona nasıl yapabiliirdi ki? Çocuk ha? Bunu ona nasıl söylemezdi?

Sonra acaba gerçekten böyle bir mecburiyeti var mıydı diye düşündü. Ne de olsa birbirlerini tanıyalı yalnız birkaç hafta -gün mü yoksa?- olmuştu. Caitlin bunu düşününce hayret etti. Yıllardır birliktelermiş gibi hissetmişti. Oysa ilişkileri düşündüğünden daha kısa sürmüştü.

Hayır. Bu doğru değildi. Aralarında kesinlikle bundan fazlası vardı. Bunu onun gözlerinde görmüştü. Onun kalbindeki şeyi hissetmişti. Ona karşı kuvvetli duyguları vardı, bu kuşku götürmezdi. İyi de o zaman neden sırrını ondan saklamıştı?

Belki de sadece doğru zamanı beklemişti. Teknik açıdan resmî olarak birlikte sayılmazlardı. Onlar neydi ki tam ola-

rak? Caitlin sanki etiketlerin üzerindelermiş, o basamakları çoktan atlamışlar gibi hissetmişti halbuki. Aralarındaki şey bundan daha güçlüydü. İçten içe sonsuza kadar beraber olacaklarmış gibi hissetmişti. Deliceydi, bunu biliyordu; ama öyle hissetmişti işte. Caleb'in de aynen böyle hissettiğini düşünmüştü.

Caitlin'e söylemeliydi. Şayet onunla sonsuza kadar birlikte olmayı istiyorsa bir fırsatını bulup gerçeği anlatmalıydı. *Sera ile benim bir çocuğumuz var.* Ona niye söyleyememişti ki? Bunu neden ondan saklamıştı? Bilmeye hakkı yok muydu?

Peki ya çocukları? Kız mıydı yoksa erkek mi? Kaç yaşındaydı? Bir erkek olduğunu düşünüyordu. Acaba Caleb ile yakınlar mıydı? Eğer değilse sebebi neydi?

Ve ona söylemediği başka neler vardı?

Caitlin olan bitenin tamamını kafasında oturtmaya çalışırken, bu sorular beyninde döndü durdu. Bir yanı onu affetmek, her şeyi açıklamak istiyordu ve şimdi burada uzanmaktayken onu dinlemediği, hikâyenin ona dair kısmını duymadığı için kendine kızıyordu.

Ancak öbür yanı, daha güçlü olanı, ihanete uğramış gibi hissediyordu. Her şey bir kenara, onları öpüşürlerken görmüştü. Bu su götürmezdi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Caleb ona hâlâ âşıktı. Bunun başka bir mantıklı açıklaması yoktu.

Caitlin yok olmayı isteyerek yatakta büzüştü. Şimdi bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi ölümsüzlükle lanetlenmişti. Bu kalp acısıyla baş etmek zaten zorken bir de buna

bir ömür boyu değil, sonsuza kadar katlanmak zorunda kalacaktı. Belki de dönüştürülmeyi istememeliydi. Belki de o kilisede ölmeliydi. Hiç şüphesiz böylesi daha acısız olurdu.

Caitlin yüzünde ıslak bir şey hissedip kafasını çevirdiğinde yüzünü yalayıp onu salyasıyla ıslatan Gül'ü gördü. Gül Caitlin'i daha da iştahlı bir şekilde yalarken hırıltılar çıkarmaya başladı. Caitlin'in duygularını sezmiş olsa gerek.

Caitlin elini uzatıp yüzünü okşayarak onu sevdi. Tanrı'ya şükür ki Gül vardı. Caitlin o olmasa ne yapardı bilmiyordu.

Gül yalamaya ve dürtmeye devam ederken Caitlin doğrulup yavaşça yataktan çıktı. Odanın içine bakıp bundan sonra ne olacağını merak etti. Aşağıda onu aralarına almış olan tastamam bir vampirler topluluğunun olduğunu biliyordu. Muhtemelen onunla tanışmayı beklemekteydiler. Acaba aşağı yanlarına mı inmeliydi?

Caitlin birileriyle tanışacak havasında değildi. Acısı henüz çok taze ve yoğun. Yalnız kalıp hislerinin icabına bakmaya ihtiyacı vardı.

Gözlerini çevirdiğinde köşedeki ufak, antika masanın üzerinde durmakta olan şeyi gördü; defterini. Eski, can dostunu.

Evet, diye düşündü, bu işte. İhtiyacı olan şey buydu. Kalem ve kâğıt. Hepsini anlatmak için. Her zamanki gibi yine her şey bir çırpıda oluvermişti. Son birkaç haftayı, son birkaç gün içinde olan olayları bile zar zor hatırlıyordu. Hafızasını tazelemeye ihtiyacı vardı.

Caitlin masaya doğru yürüyüp eski, Orta Çağ'dan kalma sandalyenin üstüne oturdu. Bir mum yakıp defterinin yıpranmış sayfalarını aydınlattı. İncelmiş sayfalar yumuşak, hisirtli bir ses çıkarırken o, sayfaları çeviriyordu. Mum ışığında kalemi eline aldı, alnını avcuna dayayıp yazmaya başladı.

• • •

Buraya nasıl geldim? Ve burası tam olarak neresi? Artık bilemiyorum bile. Büyük bir nehrin üzerinde, kimse-nin gelip geçmediği bir adada bulunan bir kulenin tepesindeki bir odadayım. Kendimi masal prensesi gibi hissediyorum, prensimin beni terk etmiş olmasını saymazsak tabii.

Nereden başlamalı? Caleb'den, her zaman Caleb'den. İlk tanıştığımızdan beri onun haricinde düşünebildiğim pek az şey oldu. Günler, haftalar geçti; fakat o hâlâ düşüncelerimi ve hislerimi elinde tutuyor.

İlk tanıştığımızda birden yanımda buluverdim onu; beni kurtardı, rüzgâr hızıyla sokaklarda sürükledi. San-ki ilişkimizde hiçbir şey değişmemiş gibi. Her seferinde hep aynı şey oluyor: Başımızı belaya sokuyoruz ve o beni kurtarıyor. Üzücü olan şey ise ona hiç teşekkür etme ve onu ne kadar sevdiğimi söyleme fırsatım olmadı.

Son birkaç hafta büyüyle doluydu... New York, Sa-lem, Martha's Vineyard, Edgartown, Aquinnah Tepeleri ve son olarak da Hürriyet Yolu. Sürekli insanlığı kurtar-ması umulan kadim kılıcın peşindeydik.

İpuçları ipuçlarını kovaladı ve sonunda onu bulduk.

Çok hızlı geçiyorum değil mi?

Önce Caleb ve ben birbirimizi bulduk. Martha's Vineyard'da, Aquinnah Tepeleri'nin altındaki kumsalın üstünde sihirli bir gece geçirdik. Nihayet birbirimize olan aşkımızı ifade edecek bir şansımız olmuştu. Bir çift haline geldik ve aramızdaki şeyler ebediyen değişti.

Fakat kılıcı bulmamızın ardından kötü ruhlu vampirler onu elimizden çaldı. Aynı zamanda kardeşim Sam'i de kaçırdılar. Beni de hançerlediler. Caleb onları kovalamaktansa benimle kalmayı tercih etti.

Ölebilirdim. Ölmüş olmalıydım. Hayatımın kayıp gittiğini hissettim. Fakat Caleb'e beni döndürmesi için ısrar ettim. Yapıp yapmayacağını bilmiyordum. Fakat umudumu kesmedim ve dua ettim.

Ve işte buradayım. Hâlâ hayattayım ve artık ölüm-süzüm.

Burada gözlerimi açtım, bu kuytudaki adanın üstünde. Artık farklı biriyim. Artık sadece bir insan değilim. Daha güçlü ve kendinden eminim fakat aynı zamanda daha duygusalım.

Ne ironiktir ki en kötü darbe bizzat bana en yakın olan kişiden, Caleb'den geldi. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşündüğümde onun hâlâ eski karısıyla olduğunu keşfettim. Onları öpüşürken yakaladım. Daha da kötüsü, o kadın bana bir çocukları olduğunu söyledi. Caleb'in benden başka ne sakladığını bilmiyorum.

Ona gitmesini söyledim. Onun yüzüne bakmayı kaldıramadım. Belki de duruma bir açıklama getirecekti,

bilemiyorum... Sonunda ayrıldı, uçup gitti ve tüm umutlarımı, rüyalarımı da kendiyle birlikte götürdü.

Şimdi hayat neye benzer bilmiyorum. Ve bilmiyorum acaba ister miyim...

. . .

“Tüm gün uyuyacaksın ha, öyle mi?” dedi tez canlı, şen şakrak, ağır İrlanda aksanlı bir ses.

Caitlin nerede olduğunu ve onunla kimin konuştuğunu görmek için kafasını kaldırdı.

Hafifçe doğrulurken eklemlerindeki ağrıyı hissetti ve kafasını masaya dayayıp sandalyenin üstünde uyuyakaldığını fark etti. Önünde açık defteri duruyordu. Yazarken uyuyakalmış olmalıydı.

Pencereden sızan güneş ışığını görüyordu. Tüm gece böyle uyumuştı.

Caitlin kafasını sesin geldiği yöne çevirdiğinde bir adım ötesinde aşağıya bakarak dikilen on yedi yaşlarında güzel bir kız olduğunu gördü. Kızın güzelliğinden ve varlığından etkilenmişti. Teni çok soluk bir beyaz, saçları açık kahverengi, koyu mavi gözleri de kocaman ve ışıltılıydı. Kız ağzı kulaklarına yayılırcasına gülümsüyor ve tüm hali bir mutluluk ve neşe yayıyordu.

Caitlin’in onun kim olduğu ya da neden kendisiyle konuştuğu konusunda bir fikri yoktu ancak bu kızın onun ırkından -yani vampir- olduğunu ve çok nazik ve mutlu bir kişi olduğunu sezinleyebiliyordu.

“Daha şimdiden sabah zilini kaçırдың biliyorsun ki” dedi kız gülümsemeyi kesmeden. “Aiden pek memnun olmaya-

cak. Seninle tanışmak isteyen onlarca kişi olduğunu söylememe gerek var mı bilmiyorum. Bilirsin, hepsi heyecan içinde bekliyor. En başta da ben” dedi telaş ve heyecanla geri çekilip elini uzatırken. “Adım Polly. Senin yeni en iyi arkadaşınım, utanmazlık etmek gerekirse. Yani, eğer kabul edersen tabii. Bizim gibi pek kız yok. Seni getirdikleri zaman çok heyecanlanmıştım. Fakat hep uyuyordun” dedi Polly aceleyle. “*Ne zamandır uyanmanı bekliyorum!*”

Caitlin onun hangi dediğine karşılık vereceğini bilmiyordu. Ondan görür görmez hoşlanmıştı ve olup biteni kavramaya çalışırken uzanıp elini sıktı. Polly İrlandalı aksanıyla o kadar hızlı ve heyecan içinde konuşuyordu ki dediklerinin tamamını anlamak zordu. Ne var ki kesinlikle Caitlin’i kendine getirmiş ve düşünmekte olduğu şeyleri tamamen unutmasını sağlamıştı.

“Bu da kim?” diye sordu Polly Gül koşup onun üzerine zıplarken. Polly dizlerinin üstüne çöküp Gül’e sarıldı. Gül onun suratını yalarken deliler gibi cırlıyordu. “Vay canına! Bana bundan bahsetmemişlerdi. Adada yeni bir hayvanımız var o zaman! Heyecanımı ikiye katladı! Hiç bilmiyordum. Bu gerçekten bir kurt yavrusu mu? Adın ne bakayım senin canım?”

“Gül” dedi Caitlin.

“Gül! Ne kadar da güzel. Evet, muhteşem. Gül sana cuk oturmuş, değil mi?”

Caitlin ne diyeceğini bilemiyordu. Hâlâ tam olarak bu kişinin kim olduğunu ya da ona nasıl karşılık vermesi gerektiğini düşünüyordu. Her şey çok hızlı gerçekleşmekteydi.

“Özür dilerim...” dedi Caitlin, “ama kim olduğunu tekrarlar mısın?”

“Bu adada bulunan tek kişi sen değilsin hayatım” dedi Polly gülümseyerek. “Bir sürümüz var burada. Hepsi aşağıda. Biz büyük, mutlu bir aileyiz dediklerine göre. Ancak burada oturup bununla ilgili konuşmanın faydası yok. Hadi gidip kendimiz görelim. Sana etrafı gezdirme görevini bana verdiler. Gerçeği söylemek gerekirse gönüllü oldum. Seninle tanışmaya can atıyordum ve ilk ben olmak istedim” dedi Polly, tereddüt etmeksizin Caitlin’in elini kapıp onu kapıdan çıkarırken.

Açık havaya çıktıklarında amansız gün ışığı Caitlin’in acı hissetmesine ve irkilmesine sebep oldu. Hemencecik kafasını eğip gözlerini örttü.

“Ah canım, daha gün ışığına çıkmadın sen, değil mi?” dedi Polly.

Acı o kadar yoğundu ki Caitlin’in önceden hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bir vampir olarak bu onun güneşle ilk karşılaşmasıydı ve boğucuydu. Çabalasa da gözlerini açmayı beceremedi.

Alnında yumuşak bir el hissetti. “Geri yaslan hayatım. Bir dakika bile sürmez.”

Caitlin geri yaslandı ve Polly uzanıp ufak bir şişeden Caitlin’in her bir gözüne iki damla damlattı. Caitlin gözlerini tekrardan kırparken bir yanma hissetti. Birkaç saniye beklemesinin sonrasında artık gözlerini açabiliyordu.

Derin bir nefes aldığı anda acı gitmişti.

“Artık bizden birisin” dedi Polly. “Bir insan gibi canın nereye istiyorsa oraya gidemezsin. Artık gün ışığı senin için

gerçek bir sorun, şaka değil. Her sabah bu damlaları kullanmalısın” dedi Caitlin’in eline bir tüp tutuşturarak. “Tenini de örtmeyi unutma.”

Polly Caitlin’in tenine baktı. “Zaten örtülü olduğunu görüyorum, o yüzden bu kadarı şimdilik yeterli. Fakat biliyorsun ki onları değiştirmelisin, en azından birkaç günde bir.”

Polly, Caitlin’in kolundan tutup onu teras boyunca dar, dönemeçli bir merdivenden sürükledi. “Hadi gel Gül, tüm gün bekleyemeyiz!” dedi Polly.

Yukarıda durup tereddüt içinde dik merdivenlere bakan Gül, birden aşka gelip peşlerine takıldı.

Polly bir kahkaha attı. “Zavallı şey. Muhtemelen açlıktan ölüyordur. Onu en son ne zaman besledin?”

Caitlin düşündü. Hatırlayamıyordu bile.

“Sana da göz kulak olacağız” dedi Polly, Gül’ü okşayarak.

Merdivenleri inmeye başladıklarında Caitlin kendini daha iyi hissetmeye, kendine gelmeye başladı. Polly’e bir anda kanı kaynamıştı ve daha şimdiden onu kırk yıldır tanıyormuş gibiydi. Bugün onu umursayan yeni bir arkadaşı ve Gül’ü vardı yanında. Ayrıca güneşi uzun zamandır görmediğini fark etti ve güneş ışınları keyfini yerine getirdi.

Polly haklıydı. Gül’ün beslenmesi gerekiyordu. Gerçek dünyada işlerin yürümesi gerekiyordu. Hayat devam etmeliydi. Evet, devam etmek için bu halinden kurtulmalıydı. Fark etti ki hayat Caleb olmadan da devam edebilirdi, ne kadar acı olsa da.

Merdivenlerden indikleri sırada Caitlin tanışmak üzere olduğu yeni arkadaşlarını düşündü, şayet ucundan da olsa

Polly'e benziyorlarsa bu anı gerçekten dört gözle bekliyordu. Evet, yeni insanlarla tanışmalıydı. Caleb'e dair düşünceleri kafasından atmasını sağlayacak ne varsa yapmalıydı.

Döne döne merdivenleri inerken Caitlin adanın her yönünü kuş bakışı gören bir manzarayla karşılaştı. Manzara güzeldi. Taş kale ve bazısı kısa bazısı uzun kuleleri her yöne doğru uzanıyor; çoğu viran durumda olsa da bazıları, özellikle avlunun iç kısmındakiler, hiç el dokunulmamış halde duruyordu. Her yöne doğru uzanan canlı çimlerle, bahçelerle süslenmiş açık avlular ve kale duvarlarının ötesinde sımsıkı ormanla örülü dönümlerce arazi vardı. Ada dışarıdan harabe gibi gözüксе de içinde yaşaması pek rahattı ve kafasını nereye çevirirse çevirsin yüzeyinden gün ışığı yansıyan nehri görebiliyordu. Her yandan gelen taze esinti aşağı inerken serinlemesini sağladı.

"Neredeyiz?" diye sordu Caitlin. "Yani bu adayı diyorum. Hangi ülkedeyiz?"

Polly civelek bir kahkaha attı.

"Hayatım, feleğin şaştı değil mi? Halen eski ve güzel Amerika Birleşik Devletleri'ndeyiz. İşin doğrusu, halen New York'tayız. Etrafında gördüğün su, ne kadar büyük olursa olsun, okyanus falan değil. Sadece bir nehir. Hudson Nehri tam olarak. Sen de onun tam ortasındasın. Manhattan'dan da o kadar uzakta değilsin. Sadece yetmiş mil. Ya da bizim ulaşım şeklimize göre yirmi dakikalık uçuş mesafesi" dedi göz kırparak.

Caitlin'in aklından milyonlarca soru geçti fakat daha sormasına fırsat kalmadan Polly pürüzlü ses tonuyla tekrar konuşmaya başladı.

“Adanın ismi Pollepel. İnsanlar buraya Bannerman Adası demeyi tercih ediyor, sırf gerçek adını bilmedikleri için; fakat doğru isim Pollepel. Kadim zamanlardan beri buradadır ve her zaman türümüz için mukaddes bir yer olmuştur. Binlerce yıldır burayı sadece biz kullandık, insanların girişine izin vermeden. Kızılderililer bile buradan korkuyordu: Amerika’da gitmedikleri tek yer burasıydı. Buranın bize ait olduğunu biliyorlardı.”

“Sonra bin altı yüzlerde gemileriyle Hollandalılar geldi. İşte burası o zaman şimdiki adını aldı. Pollepel Hollandaca “Polly” demek. Buzda sürüklenip bu adanın kıyısına vuran ve daha sonra onunla evlenecek adam tarafından kurtarılmış bir kızın ismini vermişler. Eğer merak ediyorsan...” dedi kocaman bir sırıtişla, “ben de Polly ismini bu şekilde aldım. Umarım sevmişsindir. Buraya bir çocuk olarak bıraktılar beni. Ebeveynlerim terk etmiş diyelim. Bu meclis beni içine aldı. İşin doğrusu bu ada bildiğim tek yer. Beni buraya bıraktıklarında, dostumuz vampirler bana ne isim koyacaklarını bilememiş. O yüzden bana buranın adını vermişler. Bazı insanlar benim bu yerle bir *olduğumu* söylüyorlar. Dediğim gibi başka bir yer görmüşlüğüm yok. İstemem de zaten.”

“Fakat hepsi *benden* ibaret değil, sıklıkla unuttuğum gibi” dedi Polly telaş içinde. “Burada bizden bir dolu kişi var ve ben hepsini çok seviyorum, hepsi de yumurcak ve ele avuca sığmaz. Hepimiz aynı meclise, Pollepel Meclisi’ne aitiz. Hani derler ya, büyük mutlu bir aile gibiyiz; her ne kadar o kadar da büyük olmasak ve çoğu zaman birbirimizle iyi geçinemsek de. İşte adada yaşamak seni de böyle ya-

pacak, hele bir de hayatının geri kalanında gençlik yaşlarına takılıp kalmışsan.”

Caitlin aşağı baktı ve tüm o genç vampirlerin etrafa dağılmış olduğunu gördü. Bütün avlular boyunca küçük gruplar halinde duruyorlardı. Çoğu bir çeşit talim yapmaktaydı; kimisi vücutları, kimisi tahta kılıçlar ile savaşıyor; diğerleri ise mızrak fırlatıp sırıkla atlama yapıyordu. Sanki bir askeri kamp havası vardı fakat onun daha gevşek hali gibiydi.

“Biz bir uyumsuzlar meclisiyiz” diye devam etti Polly. “Sadece yirmi üç kişiyiz, aslına bakarsan seninle birlikte yirmi dört olduk. Epey bir seçilmişler grubu olduğumuzu söyleyebilirim. Hepimiz buradayız çünkü başka kimse bizi kabul etmezdi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Caitlin sonunda lafa girme şansı bularak. Ne kadar konuşursa o kadar evinde olduğunu hissediyordu Polly’nin yanında. Fakat sözü ondan almak gerçekten zordu. Çok hızlı konuşuyor ve nadiren nefes alıyordu.

“Hepimiz uyumsuz vampirleriz işte” dedi Polly malumu ilan edercesine. “Eğer yanlış bir şey yapmadıysan ya da başa büyük bela açmadıysan buraya bırakılmazsın, yani eğer bir yerlerde biri seni istemiyor değilse. Eğer bir şeylerden kaçmıyorsan. Bizimkisi hiç kimse seni kabul etmeyeceği zaman dâhil olabildiğin bir meclis.”

“Mesela ben, buraya yetim olarak bırakıldım. Bazıları ya melez olduklarından ya da yasak bir ilişkinin meyvesi olduklarından buradalar. Bazıları da buraya özel güçlere, vampirler dünyasındaki diğerlerinin anlamayacağı ve kabullenmeyeceği güçlere sahip oldukları için bırakıldılar. Epey eğlenceli bir

akşam yemeği muhabbeti çıkar bundan bence” dedi Polly göz kırparak.

Demek Caleb beni bu yüzden buraya getirdi, diye düşündü Caitlin. Başka bir meclis beni kabul etmeyecekti. En azından onunkisi kesin etmeyecekti. Beni götürecek başka bir yer de bilmiyordu.

Şimdi her şey Caitlin’in kafasında oturuyordu. Bir kez daha sürgündeydi. Yeterince garip olsa da, bu sefer kalıba girmiş gibi, sanki tek tuhaf olan o değilmiş gibi hissediyordu. Belki burada arkadaşlar edinebilir, kendini bir topluluğa ait hissedebilirdi. Adanın güzelliğine diyecek yoktu kesinlikle ve daha şimdiden kendini evdeymiş gibi hissediyordu. Belki zaman geçtikçe Caleb hakkında düşünmeyi bile bırakırdı. Hem zaten başka ne seçeneği vardı ki?

Büyük kalenin avlusuna girdiler ve Polly onu talim sahalarının içinden, bir dolu vampirin yanından geçerek sürükledi. Caitlin, yeni okulundaki ilk gününe başladığı zamanlara benzer bir tedirginlik hissediyordu midesinde. Bu kişilerle tanışacak olmaktan dolayı heyecanlı olduğunu fark etti, hoşlarına gitmeyi umuyordu.

“Bunlar Tyler ve Taylor” dedi Polly işaret ederek. “İkiz vampirler. Pek sık görülmez. Meclisleri onları istemedi, onların da yolu buraya düştü. Bizim için pek güzel. İyi savaşçılar. Biz her zaman birbirimizin ne düşündüğünü biliyor olsak da o ikisi birbirlerinin ne düşündüğünü *gerçekten* biliyorlar.”

Caitlin onları izledi. On altı yaşlarında olan erkek ve kız kardeşler irkiltici bir cazibeye sahipti ve bambudan kılıçlarla dövüşürken hamle hamle birbirlerinin hareketlerini savuşturmuyorlardı. İkisi de terden sıırılsıklam olmuştu.

Caitlin geçtiği sırada Taylor, kız olanları, döndü ve gülümseyerek el salladı. Kardeşi Tyler ise bu fırsatı bambu kılıcıyla kardeşinin bacağına vurmak için kullandı.

Taylor döndü ve öfkeli bir şekilde bağırdı. “Adil değil! Çok ucuzcusun.”

Tyler gülmekle yetindi.

“İkiniz şunu kesip buraya gelerek yeni kardeşimize doğru düzgün bir merhaba demeye ne dersiniz?” diye çıkıştı Polly.

Kardeş. Caitlin bu lafın kulağa gelişinden hoşlanmıştı. Her zaman bir kardeş olmak istemişti zaten.

Taylor ve Tyler tıngır mıngır yaklaştılar.

Gül onları selamlamak için koştuğunda Taylor’ın gözleri neşeye kocaman oldu. “Aman Tanrım! Pek güzel bu!” diye kopardı çığlığı dizlerinin üstüne eğilip heyecanlı Gül’ü kucaklarken.

Gül onun yüzünü yaladı.

Ardından Taylor ayağa kalktı ve Caitlin’e sarıldı.

Caitlin afalladı, sonra çekingen bir şekilde o da sarıldı.

“Sanki seni ezelden beri tanıyor gibiyim” dedi Taylor geri çekilip Caitlin’in yüzünü incelerken.

“Benim sıram” dedi Tyler, Taylor’ı kenara itip ileri çıktık-tan sonra Caitlin’i kucaklayarak.

Caitlin bir kez daha şaşırmıştı ve nasıl tepki vereceğini pek de bilemiyordu. Tam Tyler’a tekrardan sarılacaktı ki birden, yeni edindiği vampir sezileriyle, vücudunu bir titremenin sardığını hissetti. Gerçekten, sahiden bu vampirin ne hissetmekte olduğunu anlayabiliyordu. Ve bu onu korkutuyordu. Onun kendisinden etkilendiğini anlamıştı.

Caitlin sanki bir şekilde Caleb'e sadakatsizlik içinde bulunmuşçasına hızlıca onun kucaklayışından sıyrıldı. Tyler ona baktığında onun ne kadar etkilendiğini sanki bu dokunulabilir bir şeymişçesine hissetti.

“Vauv!” diye feryat etti Tyler.

Arkasını döndü ve Taylor'ın bambu kılıcıyla ona sert bir darbe indirdiğini gördü.

“İşte belanı böyle bulursun!” dedi Taylor. “Kızı rahat bırak.”

Polly onu kolundan tutup mazgalı siperlerin içinden sürüklerken Caitlin gülümseyerek el salladı. Çok geçmeden başka bir yol üzerinde başka bir avluya geçmişlerdi.

“Çoğumuz şu an uyuyor” dedi Polly. “Elbette gün ışığında dışarı çıkabiliyoruz fakat pek çoğumuz hâlâ bunu istemiyor. Bu saatte ayakta olanların çoğu muhafızlık görevi yapanlar ya da Aiden onları mecbur kıldığı için alıştırma yapanlardır.”

“Aiden?” diye sordu Caitlin.

“O meclis liderimizdir. Bir eğitmen, rehber ve okul müdürünün birleşimi gibi. Kadim zamanlardan kalmaz. Ezel-den beri buradadır, muhtemelen adanın kendinden bile daha önce. Kimse onun ne zaman buraya geldiğini bilmiyor fakat binlerce yıllık yaşı var. Eğer iyi tarafına denk gelmişsen şeker mi şekerdir. Senin rotanı belirleyecek kişi o olacak. Burada işleri hale yola koyan, bizi aynı istikamete sokan odur. Hepimiz ona hesap verimiz, yani eğer burada kalmak istiyorsak. Fakat her şeyden çok bir baba figürüne benzer. Ayrıca en iyi vampir eğitmenlerinden biridir.”

“Neyse, dediğim gibi çoğumuz uyuyor. Bu gece hepsi tam gaz dışarı çıkacak. Bak şuraya, işte uyuduğumuz yer orası.”

Başka bir kemer altı geçitten yürürlerken Caitlin kafasını çevirdiğinde yan tarafta kalenin içine giden bir sürü kemerli kapı girişi gördü.

“Ve işte orası, yemek yediğimiz yer” dedi Polly işaret ederek.

Caitlin avlunun kenarına yerleştirilmiş, en az otuz kişinin sığacağı uzunlukta bir yemek masası gördü.

“Dönüşümlü yiyoruz. İçimizden biri her zaman avlanma görevindedir. O kişi diğer herkes için bir geyik getirir. Şansa bak ki ada onlarla dolu. Eğer fark etmediysen dönüşümlerce orman var. Neyse; görevli olan, geri kalanlar için yemeği getirir. Aiden’in kurallarından biri budur. Hepimizin birlikte olup medeni insanlar gibi yemesini ister. Aslına bakarsan yemekten çok içmek demek uygun olur ama ne dersen de birlikte yapıyoruz işte.”

Gül, yemek masasına doğru koşarak üstüne atladı ve koklamaya başladı. Bunu yaparken bir yandan da hırıliyordu.

“Sanırım karnı aç” dedi Caitlin. “Burada ona verebileceğim bir şeyler var mı?”

Polly gülümsedi. “Sanırım bunu halledebiliriz.”

Polly taş bir kolona doğru yürüyüp kapağını kaldırdı ve içeri uzanıp bir parça çiğ et çıkardı. Bunu gören Gül’ün gözleri parladı.

Polly eti araziye doğru atınca Gül masadan zıplayıp peşinden koştu ve zevkle mideye indirdi.

“Teşekkür ederim” dedi Caitlin son derece minnettar bir halde. Polly olmasa ne yapardı bilmiyordu.

“Burada çiğ et sıkıntısı yoktur” dedi Polly gülümseyerek. “Gül cennete gelmiş gibi olacak.”

Aniden Gül gırtlğından alçak perdeli bir hırıltı salıverdi. Bu Caitlin’i hayrete düşürdü, daha önce onun hiç böyle bir ses çıkardığına tanık olmamıştı. Belki de o yemek yerken başka bir hayvan yanına yaklaşmıştır diye düşündü fakat etrafa baktığında bir şey göremedi. Gül’ün bakışlarını takip ettiğinde neye bakmakta olduğunu gördü.

Orada, birazcık mesafede, genç bir vampir onlara yaklaşmaktaydı. Tamamıyla siyah giyinmiş olan suratsız ifadeli bu çocuğun kocaman siyah gözleri kor bir kinle parlamaktaydı. Bu kadar uzaktan bile Caitlin ondan yayılan karanlık enerjiyi hissedebiliyordu. Arkasında duran yeni arkadaşı Polly’nin de gerildiğini fark edebiliyordu.

“Bu Cain” dedi Polly. “Bizden biridir. Fakat her zaman öyle davranmaz. Gerçekten ciddi sorunları vardır. Basit bir kabadayı gibi davranabilir. Sanırım buraya bırakılması da bu yüzden, onunla uğraşacak başka kimse bulamayacakları için. Hepimiz Aiden’dan onu kovmasını istedik fakat o reddetti. Aiden onu iyileştirebileceğini düşünüyor. Ben öyle düşünmüyorum. Onu görmeye dayanamıyorum. Gerçi genelde etrafta bizden birçok kişi olur ve diğerleri etraftayken her şey o kadar da kötü değildir. Aslına bakarsan onu dışarıda ve ortalıktayken pek nadir görürüm. Senin burada olduğunu hissetmiş olmalı. Yeni bir ziyaretçi. İşte bu odur, her zaman kendi bölgesinin sınırlarını çizmek ister. Ne talihsizlik ki onun kadar güçlü değilim. Öncesinde kavga etmişliğimiz vardır fakat her defasında kaybettim ve bu çok acı vericiydi. Aiden da hiçbir zaman etrafta olup tanık ol-

madı. Ceza verildi ama pek bir işe yaramadı. İçimizden geri kalan yirmi iki kişinin tamamı harikadır. Tabii, her ailenin çürük elması olur.”

Polly konuşurken Cain yavaşça yaklaştı, şimdi otuz metre kadar uzaktaydı.

Onların tarafa doğru gelmekteyken Gül’ün hırlaması yükseldi. Tam Gül’ün yanından geçmekteyken Gül’ün hırıltısı bir homurtuya dönüştü ve Cain o tarafa dönüp tam burnuna doğru tüm gücüyle bir tokat attı. Hâlâ bir yavru olan Gül sadece ciyaklayıp korkudan sinmekle yetindi.

Caitlin çileden çıkmıştı. “Köpeğime mi dokundun sen?” diye bağırdı.

“Ona verdiği isim bu mu?” diye sordu Cain karanlık, gırtlaktan bir sesle.

Caitlin içinde yükselmeye başlayan hiddeti hissedebiliyordu. Bu onun gerçek vampir öfkesine dair ilk deneyimiydi ve insanken hissettiği şeylerin çok ama çok ötesindeydi. Bunu kontrol edebileceğini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Cain birkaç adım ötelerinde durdu. Caitlin’i tepeden tırnağa sanki şifre çözüyormuşçasına süzdü. Caitlin kendini tacize uğramış gibi hissetti.

“Kıyıya vurmuş bu yeni havhav da neyin nesi bakalım?” diye sordu Cain ona bakarak.

“Onunla öyle konuşayım deme” dedi Polly.

Cain kem gözlerle ona baktı. “Onunla canım nasıl isterse öyle konuşurum” dedi yavaşça. “Bu konuda yapabileceğin bir şeyin de yok.”

Tekrardan Caitlin'e döndü.

"Sana bir soru sordum."

Caitlin onun hiddet dolu, karanlık gözlerine doğru baktığında içlerinden akan kini hissetti.

"Bir soru değildi bu" diye yapıştırdı cevabını. "Öyle olsaydı bile cevap vermezdim" diye ekledi meydan okur bir şekilde dışlerinin arasından.

Cain hafifçe kafasını sallayıp gülümsedi.

"Önünde öğreneceğin çok şeyin var" dedi. "Burada patronun kim olduğunu göreceksin."

"Sen kimsenin patronu falan değilsin" dedi Polly. "Böyle düşünüyor olsan bile..."

Cain birden uzanıp Polly'nin tam suratına sert bir tokat attı. Hepsi çok çabuk oldu. Polly dumura uğradı, Caitlin onun karşılık vermekten korktuğunu fark edebiliyordu.

Fakat Caitlin öyle değildi. Hiddetini daha fazla kontrol edemediği için onun kendisini ele geçirmesine izin verdi. İçinde yükselen hırıltıyı hissedebiliyordu, kafasını geri attı ve kükredi.

Elleri dışarı doğru tam boğazına uzanmış şekilde Cain'in üstüne atladı. Boğazını tutup sıkarak onu geriye doğru itirmeye başladı.

Cain, gözleri fal taşı gibi açılmış halde nefes alamayarak ona baktı; birinin ona karşılık verme cüretinde bulunması karşısında açıkça hayrete düşmüş görünüyordu.

Elleriyle Caitlin'in bileklerini kavradı, kısılcacını gevşetmeyi deniyordu. Buradaki herkesten daha güçlü olduğu için bunu yapabileceğini farz etmiş olmalıydı.

Ne var ki bir kez daha hayrete düştü. Caitlin Cain'ın açıkça aklının almadığı bir kuvvetle yükleniyordu. Onun parmaklarını gevşetmeyi başaramamıştı.

Sonunda Caitlin onu yere yatırıp üstüne çıkarak iki eli hâlâ boğazında öldürecekmiş gibi sıkmaya devam etti.

Cain tekmeler savurup mücadele etse de yapabileceği bir şey yoktu. Caitlin üstün durumdaydı ve onu öldürecekti.

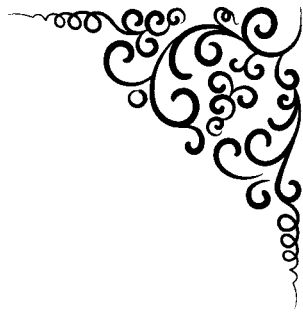
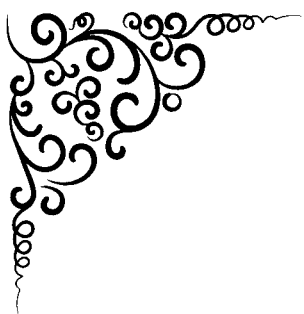
Bu kendinden geçmiş anında bile Caitlin, bir vampirin diğerini öldürüp öldüremeyeceğini merak etti. Cain'ın boğazını sıktıkça bunu yapabileceğine giderek daha fazla inanıyordu. Yani *yapacağına*. Durmaya hiç niyeti yoktu.

Caitlin belli belirsiz bir zil sesi duydu ve birkaç saniye içerisinde avlu; hepsi de onları izleyip, bağırıp çağıran bir sürü vampirle doldu. Tüm meclis izlemek için toplanmıştı.

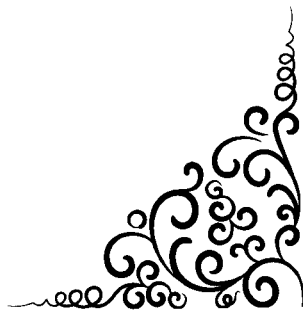
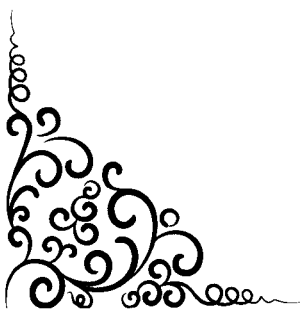
Görünüşe göre kimse araya girmek istemiyordu. Belki de Cain'ın öldürüldüğünü görmekten hepsi mutlu olacaktı.

Caitlin için de aynısı geçerliydi. Caitlin'in tüm öfkesi, tüm kızgınlığı, -Caleb ve kardeşi adına- tüm hayal kırıklığı birleşmiş ve nesnesini bu kabadayıda bulmuştu. Cain kabadayılık yapmak için yanlış zamanda yanlış kızı seçmişti.

Caitlin'in emin olduğu bir şey varsa o da bu çocuğun boğazını ölünceye kadar bırakmayacağıydı.

On Birinci Bölüm

Caleb, peşindeki Sera'yla beraber Manhattan üzerinden gece semasında uçarken aşağıya süzöldükçe vampirlerle has gözleriyle sokaklarda neler olup bittiğini görebilmeye başladı. Tam bir kargaşa hâkimdi. İnsanlar birbirleriyle kavga ediyor, dükkânlar yağmalanıyor, sokaklarda arabalar birikiyordu. Sanki bir savaş çıkmış gibiydi.

Daha da kötüsü, Caleb Kara Metcezir Meclisi'nden vampirlerin sokaklara dağılıp insanlara saldırdığını gördü. İnsanlar vampirlerden, birbirlerinden, hıyarcıklı vebaya yakalanmış olanlardan ve aradaki polislerden kaçıyorlardı. Kimin kime saldırdığını kimse bilmiyordu. Ayrıca kazananların vampirler olduğu da belliydi. Her yerde çıldırmışçasına insanların üstünden besleniyorlardı. Sokakları kan kaplamıştı.

Caleb'in kalbi sıkıştı. İnsanlara üzüldü; bu şekilde solumsuzca davranan, hele bir de bunu tam da onun meclisinin muhitinde yapan öteki vampir meclislerine ise sinirlendi. Şurası açıktı ki tüm bunlar planlı yapılıyordu. Hiç şüphesiz Kyle elinde kılıçla meclisine dönmüştü ve artık hepsi kendilerini yenilmez hissediyordu.

Caleb'in bizzat kendi meclisinin de saldırıya uğraması artık sadece zaman meselesiydi. Ve Caleb biliyordu ki bu olduğunda her şey için çok geç olacaktı.

Birkaç adım gerisindeki Sera'yla beraber Caleb, Cloisters'ın surlarının üstünden uçup onun geniş dış bahçe avlusuna indi. Sera hâlâ oradaydı, her zamanki gibi kuyruğunda. Ondan asla kurtulamayacakmış gibi duruyordu. Sera onu Pollepel Adası'ndan beri tüm yol boyunca takip etmişti. Onun bunu yapacağını biliyordu zaten. Fakat bu, onayladığı anlamına gelmiyordu.

Sera, Pollepel'e onu geri götürmek göreviyle gelmişti ve artık burada olduğuna göre Sera kendisini eve dönen muzafer bir savaşçı gibi hissediyor olmalıydı. Fakat Caleb onun bu zevki tatmasına müsaade etmeyecekti. O kendi iradesiyle kendi gerekçeleri adına geri dönmeye karar vermişti. Sera'nın görmekte başarısız olduğu, hem de her daim başarısız olduğu şey, bunun onunla bir ilgisi olmadığıydı.

Caleb taş avlunun karşısına doğru yürüdü, o yürürken dikkat kesilen bir sürü vampir muhafızın yanından geçti. Caleb daha önce hiç böylesine bir güç gösterisiyle karşılaşmamıştı, meclisi gerçekten kendini savunmaya almış olmalıydı. Genelde sadece iki muhafız bulunurdu, şimdi ise hızlı bir bakışla Caleb en az elli tane olduğunu görebiliyordu. Hepsi asker, hepsi silahlı ve hepsi gece semasını izler halde.

Caleb eğer onu tanımamış olsalardı, yere inmesine fırsat vermeden saldıracaklarından şüphe duymuyordu.

"Beni beklemeyecek misin?" diye sordu peşinden yürüyeyen Sera, önlerindeki büyük kemerli kapı onlar için açılırken.

Caleb yürümeye devam ederek onu duymazlıktan geldi; ta ki onun soğuk, buz gibi elini kolunda hissedinceye, parmaklarının etini tuttuğunu fark edinceye kadar. Sera onu durdurdu ve kendine doğru çevirdi.

“Halkımın önünde senin saygısızlığına maruz kalmayacağım” diye çıkıştı fısıltıyla. “Birlikte gireceğiz içeri. Biz hâlâ bir çiftiz.”

“Biz çift falan *değiliz*” dedi Caleb. “Sana bunu kaç kez söyleyebilirim bilmiyorum.”

“Sırf sen öyle olduğumuzu düşünmüyorsun diye, bu öyle olmadığımız anlamına gelmez” diye çıkıştı Sera ona denk bir kararlılıkla. “Benimle altı yüz yıl önce evlendin. Vampir dünyasında boşanma diye bir şey yoktur. Hiçbir zaman boşandığımıza hükmedilmedi.”

“Buna hükmedilmesine ihtiyacım yok” dedi Caleb. “Evliliğimiz bir hataydı. Altı yüz yıl önceydi. Gerçekten bu işin peşini bırakmalısın artık. Boşanmama izin verildiğini söyleyecek bir yönetim kuruluna falan ihtiyacım yok.”

“Ah, öyle bir var ki” dedi Sera. “Yasamızı çiğnemiş olursun. Cezayı hak ediyorsun ve her zaman da edeceksin.”

Caleb alaycı bir kahkaha attı. “Gerçekten sanrılar içinde-sin, değil mi? İster onlardan gelsin ister başkalarından, ceza-dan korktuğumu mu sanıyorsun gerçekten? Hiçbir zaman otoriteden korkarak geçirmedim hayatımı.”

Sera onlara doğru bakmakta olan askerlerin işitme men-zilinden çıkmak isteyerek ona doğru bir adım attı.

Fısıltıyla, “Onlara daha fazlasını anlatabilirim, senden ve o insandan bahsedebilirim. Yani Caitlin’den. Onunla yata-rak kutsal yasamızı çiğnedin. Cezasını biliyorsun” dedi.

Gözleri hiddetle dolan Caleb ona baktı.

“Ve bundan öte... Onlara onu dönüştürdüğünü bile söyleyebilirim. Bu konuda da kimse sana bir hüküm vermiş değildi. Ve bu onların asla kabul etmeyecekleri bir şey. Biliyorsun ki seni bunun için öldürürler.”

Caleb çenesini sıkı. “O zaman söyle onlara” dedi blöfünü görerek.

Sera soğuk ve sert bir şekilde ona baktı. Caleb onun asla tek kelime etmeyeceğini biliyordu. Eğer Caleb’i öldürürlerse bu, Sera’yı takıntı haline getirecek birinden mahrum bırakırdı. Onun hayatta olmasına ihtiyacı vardı. Ona ne kadar şantaj yapmak isterse istesin, bunlar boş tehditlerdi.

Gerçi onlara söylese bile bunu umursamıyordu. Vampir örgütlerine hesap verme defteri kapanmıştı. Artık hayatını dilediği gibi yaşayacaktı. Artık meclisinin güvenliği ona bir zamanlar olduğu kadar anlam ifade etmiyordu. Buraya onlardan af dilemeye gelmemişti. Buraya onları uyarmak, onları kurtarmak için gelmişti. Şayet yardımını istemiyorlarsa burayı terk etmekten memnun olurdu.

Daha şimdiden deli gibi özlüyordu Caitlin’i. Bunu, sanki elle tutulur bir şey gibi göğüs kafesinde hissediyordu. Ondan uzakta olmaktan nefret ediyordu. Hele ondan uzaktayken, bir de gerçeği kabul etmeyi reddeden bu deli kadının, peşine takılmış olmasından iyice nefret ediyordu.

Caleb döndü ve yanında Sera ile birlikte kapıdan geçerek Cloisters’ın taştan iç avlusuna girdi. Peşini bırakmayacaktı belli ki. Sera tüm dünyaya bir çift oldukları izlenimini vermeye çalışırken ikisi yan yana kemerli taş koridordan yürümekteydiler.

Bir koridordan daha geçip taştan kemerli ufak bir yola saptıklarında kendilerini geniş bir iskelede, aşağı inen bir merdivenin üstünde buldular. İşte orada, onları karşılamak için bekleyen kişi Caleb'in kardeşi, Samuel'di.

Samuel'e bir sürü asker vampir eşlik ediyordu, yüzü sirke satıyordu.

Caleb onun önünde durdu ve ikisi göz göze geldiler. İki kardeş ne kadar yakın olabilecekse o kadar yakın olmalarına rağmen bunu dışarıya asla yansıtmazlardı. Birbirlerini kucaklamaz, el bile sıkışmazlardı. Birkaç adım ötede öylece durup birbirlerine baktılar, ikisi de selam ve saygı belirten bir şekilde başlarını eğdi.

"Caleb" dedi Samuel düz bir şekilde.

"Samuel" diye yanıt verdi Caleb.

"Bize geri dönmüşsün" dedi Samuel. "Bu iyi. Sana şimdi ihtiyacımız var."

"Konseye söyleyeceğim çok şey var" dedi Caleb. "Umarım dinlemeye niyetlilerdir."

Samuel hafifçe başını eğdi. "Ben de" dedi.

Samuel'in adamları Caleb ve Sera'nın geçmesi için iki yana açıldılar ve ikisi merdivenlerden inerken onlar da peşlerine düşüler. Tüm kafilе birlikte Cloisters'in zemin katlarından geçip sırayla lahitler ve çeşitli eserlerle dolu odaların içinden yürüdüler, ta ki urganlı, dönen merdivene ulaşıncaya kadar.

Önde duran iki muhafız yana çekilerek ipe asıldılar ve ahşap kapağı açtılar. Caleb içeri girdi, onu grubun geri kalanı takip etti ve çok geçmeden hepsi Cloisters'ın gittikçe daha aşağısına doğru inmeye başladılar.

Yüzlerce metre uzunluğundaki geniş ve yüksek, devasa bir gizli bölmeye girdiler. Caleb'in burada bulunduğu önceki zamanların aksine bu sefer odanın tamamı onun meclisinden vampirlerle doluydu. Burayı hiç bu kadar kalabalık görmemişti. Genelde etrafta dolaşan birkaç vampir olurdu. Şimdiyse onun meclis üyelerinden en az bin kişinin, asırlardır görmediği vampirlerin odayı doldurduğunu; hızlı ve telaşlı bir şekilde birbirleriyle sert tonda bir şeyler konuştuklarını görebiliyordu.

Caleb ve takımı odaya girerken kargaşa dinip gözler yavaşça onların üzerine çevrildi. Odadakiler onlara yol verdiler ve etraf yavaştan sessizleşti. Beklentiyle dolu bir sessizlik odaya yayıldı.

Caleb'in nereye doğru yöneldiğinin farkındaydılar. Oda'nın uzak ucunda, içinde yedi hâkimden müteşekkil Büyük Konsey'in oturduğu bir çardak vardı. Meclislerinin liderliği buydu. Genellikle Konsey kıyıda köşedeki bir odada buluşurdu; fakat beklenmedik krizlerde büyük odada bir araya geliyorlardı.

Caleb'in beklediği üzere orada oturmuş, daha şimdiden haşın bakışlarla süzmekteydiler onu. Caleb binlerce yıl içinde yüz ifadelerinin yargıdan başka bir şey yansıttığı bir zamanı hatırlamıyordu. Bu geceninse en kötülerinden biri olabileceğinden şüpheleniyordu.

Bu adamlar eski topraktı ve yüzyıllardır Caleb onların meclislerini yönetmek için artık doğru kişiler olmadıkları hissine kapılmıştı. Yargıları arkaik, başka bir dönemden kalmaydı. Çok sert, çok uzlaşmazdılar. Elbette; katılıklarının, meclislerini binlerce yıldır ayakta tutan şey olduğunu iddia

etmekten geri durmuyorlardı. Ne var ki Caleb son zamanlarda tam tersini hissediyordu. Onların katı tutumunun, bu denli çabuk değişen zamanlarda meclislerini aslında tehlikeye attığını hissediyordu.

Caleb onun söyleyeceklerine cevaben ne diyeceklerini daha şimdiden biliyor gibiydi. Hareket etme. Sabredip bekle. Karışma. Onların standart hareket yöntemi buydu işte. Her zaman muhafazakâr, sağlamcı ve sabırlı. Her zaman değişime karşı.

Hele bu sefer iyice kızacaklardı çünkü onların haksız olduğunu kanıtlamıştı. Haftalar önce Caleb kılıcın var olduğu ve Caitlin'in onları ona götürebileceği konusunda ısrar etmişti. Onu yüzüstü bırakarak kılıcın sadece bir masal, çocuk hikâyesi olduğunda ısrarcı olmuşlardı. Artık açıktı ki haklı olan oydu. Muhtemelen binlerce vampirin onu görünce sessizleşmesinin, ona karşı böylesine bir saygı göstermesinin sebebi buydu; bu yargıçların normalden bile daha sert görülmelerinin muhtemel nedeni de.

Caleb heyetin sadece on adım uzaklığında durduğunda oda artık tamamıyla sükûnet içindeydi. Herkes sessizce aşağıya bakıyordu.

Caleb eğilerek selam vermesi gerektiğinin farkındaydı. Ne var ki bunu yapmak gelmiyordu içinden. Bu şahıslara hiçbir borcu yoktu. Ne de olsa onu sürmüşlerdi ve o da buraya onlardan bir şey istemeye gelmemişti. O, onları kurtarmak için buradaydı; bunu ister hak etsinler, ister etmesinler.

Heyettekilerin yüz ifadeleri sertleşti.

“Ak Meclis'ten Caleb” diye söze başladı heyetin ortasındaki baş yargıç. “Seni buraya bize bir rapor vermek için ça-

ğırdık. Ne var ki öncelikle geçmiş suçlarının hesabını vermelisin. Bizi iznimiz olmadan terk ederek yasayı çiğnedin. Kendin için söyleyeceğin bir şey var mı?”

Caleb küstah bir şekilde onlara baktı.

“Buraya sizi ikaz etmek ve kurtarmak için geldim, af dilemek için değil” diye çıkıştı.

Kalabalıktan bir afallama uğultusu yükseldi. Daha önce kimsenin yargıçlarla böyle konuştuğu olmamıştı.

“SESSİZLİK!” diye bağırdı yönetici taş zemine demir asasıyla vurarak. Sonunda oda sessizliğe büründü.

“Gerçekten mi?” dedi yargıçlardan biri. “Tam olarak bizi neyden kurtarmak için?”

“Kapınızın dışında neler olduğunu görmüyor musunuz?” diye sordu Caleb. “Artık Manhattan’a bile sıçramış olan savaşı görmüyor musunuz?”

“Görüyoruz. Görme yeteneği olan tek kişi sen değilsin. Peki bunun bizimle ilgisi nedir?”

“İlgisi mi nedir?” dedi Caleb şaşkınca. Gerçekten bu şahıslar bu denli kayıtsız ve aldırışsız mı olmuşlardı? Gerçekten kalplerini insan ırkına karşı bu derece kapamışlar mıydı?

“Eğer bu savaşın insanlarla sınırlı kalacağını zannediyorsanız çok yanılıyorsunuz” diye devam etti Caleb. “Bu savaşı başlatan Kara Metcezir Meclisi’ydi. İnsanları temizledikten sonra sizi temin ederim ki tüm dikkatlerini bize ve Manhattan civarındaki tüm kardeş meclislerimize çevireceklerdir. Bu bir savaşın başlangıcı.”

“Ya da sadece bizi oltaya düşürmeye çalışıyorlar” diye karşılık verdi başka bir yargıç. “Belki de bu krize tepki vermemiz tam da onların istediği şeydir. Kalemizi terk etmemizi istiyorlardır. Dışarıdayken saldırıya daha açık oluruz. Bu duvarların dışına çıkmak yapabileceğimiz en aptalca şey olabilir.”

Caleb şaşkınlık içerisinde kafasını salladı. Bu vampirin cehaletine inanamıyordu. Demek çok uzun zamandır bu sığınağa bel bağlamışlardı.

“Yanıyorsunuz” dedi Caleb.

Odayı yine bir afallama uğultusu kapladı ve yönetici asasını birkaç kez daha yere vurdu.

“Bu sahte bir savaş değil” diye devam etti Caleb. “Numaradan değil. Sizi dışarı çıkarmak için bir ayak oyunu değil. Çok gerçek. Bittiğinde, bu adadaki her insan ölmüş olacak. Tüm diğer yandaş meclisleriyle beraber Kara Metcezir Meclisi, kana doymuş ve her zamankinden daha güçlü halde olacak. Burada bekleyip onların güçlenmesine izin vermekle kendinizi ve hepimizi hedef haline getiriyorsunuz. Ve eğer beklemeye devam ederseniz her şey için çok geç olacak.”

“Dahası, artık kullanabilecekleri gizli bir silahları da var” diye ekledi Caleb gelecek tepkiye kendini hazırlayarak. “Artık kılıç onlarda.”

Odayı sesli ve karmaşa dolu bir uğultu kapladı. Yöneticiler sessizlik için ne kadar bağırırsalar ve asalarını yere vursalar da bir türlü sessizliği sağlamayı başaramadılar. Uğultu dakikalarca sürdü.

“Gördüm onu!” diye bağırdı Caleb kalabalığa doğru ve bunu yapınca uğultu yavaşça sustu. “Kendi gözlerimle gördüm. Kılıç diye bir şey var pekâlâ. Bir masal değil. Yanılıyorsunuz. Çok gerçek. Ve şimdi Kara Metcezir Meclisi’nin ellerinde. Şimdiye kadar görmüş olduğumuz her şeyin ötesinde bir silah ve şurası kesin ki hepimizi toz toprak edecek. Ölümsüzlüğü geçmişe ait bir şey yapıyor bu kılıç.”

“Onu gördüğünü söylüyorsun” dedi bir başka yargıç. “Eğer öyleyse neden senin elinde değil? Neden onu bize getirmedin?”

İşte bu Caleb’in kendini önceden hazırladığı, yüzünün kızarmasına neden olan soruydu.

“Çünkü başarısız oldum” dedi sade bir şekilde. “Pusuya düşürüldüm ve sayıca azdım, sonuçta elimden alındı. Bu hareketimin tüm sorumluluğunu alıyorum.”

“İşte bu yüzden sizi uyarmaya geldim. Kılıç gerçekten onlarda. Bu savaşı onlar başlattı. Bize de sıçrayacak. Derhâl harekete geçmeliyiz.”

“Kuvvetlerimizi hemen dışarı yollayıp sayıları iyice büyümeden saldırmayı öneriyorum. Eğer tüm gücümüzü üstlerine yoğunlaştırır ve onları şaşırtırsak onları şehir merkezinde sıkıştırıp kılıcı geri alma şansımız olabilir. Sürat ve sürpriz kilit önemde. İlk gidenlerden olmaya ve ön cephede savaşmaya bizzat gönüllüyüm.”

Yargıçlar bu sefer hazırlıksız yakalanmış halde birbirlerine bakıp bir şeyler konuşurken odayı tekrardan bir uğultu kapladı. Bu seferki hiç dinmeyecekmiş gibiydi.

Nihayet ortadaki yargıç boğazını temizledi, yöneticiler de asalarını yere vurup odayı sessizleştirdiler.

“Tek bir konuda haklısın, Caleb” diye girdi yargıç söze. “Gerçekten de başarısız oldun. Bize her defasında karşı çıktın ve eğer kılıç hakkında söylediklerin doğruysa bu konuda suçlanacak kişi sen ve yalnız sensin. Buraya bizi kurtarmak için gelmeyi bir yana bırak, meclisine ve halkına tehlike ve zarar getirmekten başka bir şey yapmadın. Kendinden utanmalısın.”

“Bizi kurtarabileceğini düşünmen ne kadar da küstahça! Sen tek bir vampirsin sadece. Hepimiz binlerce yıldır birlikte yaşadık. Sen ne düşünürsen düşün, senin yardımına ihtiyacımız yok. Burası bizim kalemiz ve her zaman da öyle oldu. Burada kendimizi saldırılardan koruyacak her türlü silahımız, cephanemiz var. Sayısal olarak güçlüyüz. Dışarıda ise parçalara bölünmüş ve gücümüzü kaybetmiş olacağız.”

“Şayet bir savaş olacaksa bizim için en iyi hareket tarzı burada kalıp savaşı buradan yürütmektir. Ayrıca bir savaş çıkacağına da inanmıyoruz. Bunların hepsi gelip geçecektir, her zaman olduğu gibi.”

“O zaman insanlara ne olacak?” diye sordu Caleb. “Hepsinin katledilmesine seyirci mi kalacaksınız? Onları kurtarma sorumluluğunuz yok mu?”

“Bizim sorumluluğumuz kendimize ve meclisimize karşıdır. İnsanları bizim için uygun olduğunda kurtarıyoruz. Şu an uygun değil. Onları ölüme terk edebiliriz. Her zaman yerlerine yenileri gelecektir. Ne var ki biz özel bir soyuz.”

“Ne kadar da iç rahatlatıcı” dedi Caleb. “İnsanları sadece sizin için uygun olduğunda kurtarın tabii. Bunlar hiç de bir savaşçının sözleriymiş gibi gelmiyor kulağıma.”

Yargıç eliyle bir şeyler çiziktirdi.

“Bu toplantı kapanmıştır. Son görüştüğümüzde seni elli yıllık hapse mahkûm etmiştik. Bu sefer seni kovuyoruz. Artık bu meclisin bir üyesi değilsin. Simanı tanıyan olmayacak. Bu topraklarda bir daha hoş karşılanmayacaksın ve eğer tekrar gelersen görüldüğün anda öldürüleceksin. Eşyalarını topla ve buradan git.”

Bu laftan sonra yargıç asasını yere vurdu ve odayı bir karğaşa kapladı.

• • •

Caleb büyük odadan fırlayarak taş koridora çıktı. Koridoru geçip merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Tüm bunlardan, midesini bulandıran tüm bu iç siyasetten uzaklaşması gerekiyordu. Tüm bu yargıçların lafları, yargıları, tereddütleri... O kadar eski usul, o kadar değişime dirençliydi ki! Ne kadar da tahmin edilebilir! Buna katlanamıyordu.

Onu resmen kovdukları için sevinçliydi. En azından artık resmiyete kavuşmuştu. Zaten kalbinde buranın ona göre bir yer olmadığını hissediyordu. Buraya olan tek gerçek bağı kardeşi ve hatıralarıydı.

Caleb kıvrımlı merdivenden koşar adım çıktı, tam bu sırada omzunda kuvvetli bir el hissetti. Arkasını döndü.

Arkasında bir sürü askeriyle yüzünü endişeli bir ifade kaplamış olan Samuel ona bakıyordu.

“Nereye gideceksin?” diye sordu Samuel.

Caleb'in kendisi de cevabı bilmiyordu. Tek bildiği buradan uzak bir yerlere gideceğiydi. Öylece durup tüm o insanları ölüme terk edemezdi. Ayrıca Kara Metcezir Meclisi'ne saldırıp kılıcı geri almaya çalışmalıydı. Eğer bunu tek başına yapması gerekiyorsa öyle olsundu. Bunun intihar olacağını biliyordu fakat denemeliydi.

"Kılıcı almaya" diye yanıt verdi Caleb.

"Tek başına mı?"

"Başka ne seçeneğim var ki? Elimden çaldılar zaten. Kendimi sorumlu hissediyorum. O insanları ölüme terk edemem. Seyirci kalamam."

Samuel kafasını salladı. "Görüyorum ki bazı şeyler hiç değişmiyor. Gözü kara ve cesursun."

Caleb hafifçe gülümsedi. "Aile kanında bu var, kardeşim."

"Ben de konseyden memnun değilim" dedi Samuel. "Seninle hemfikirim. Savaş hemen şimdi başlamalı. Bekleyemeyiz. Dedğin gibi sayıları artacak. Burada oturarak daha güçsüz hale gelmekten başka bir şey yapmıyoruz."

Caleb kardeşine baktı.

"Seninleyim" dedi Samuel. "Adamlarımla birlikte."

Binlerce yıldır olduğu gibi Caleb ve Samuel birlikte savaşa gideceklerdi yine. Caleb'in duyması gereken tek şey de buydu işte. Artık tüm dünyadaki birliklerle savaşabilirmiş gibi hissediyordu kendini, şayet ölürse de yanında kardeşiyle birlikte ölürdü.

"Silahlarımızı götürmeliyiz" dedi Samuel. "Kutsal silahları."

Caleb bir anlığına ona baktı ve sonra hatırladı. Tabii ya.

Geri dönüp koridor boyunca Cloisters'ın küçük hazine odasına doğru yürüdüler. Dikey bir cam vitrinin önünde durdular, camın içinde bir metreden biraz uzun, yuvarlak kafalı, çapraşık bir şekilde oyulmuş, her yerinde anlaşılmaz gravürler bulunan fil dişi bir asa duruyordu.

Samuel uzanıp iki eliyle hafifçe ağır camı kaldırdı ve öteye koydu. Şimdi daha açık görülüyordu: Bu fil dişi asa, meclislerinin en harika silahlarından biriydi. Binlerce yıldır onların korumasında, en büyük savaşlarda kullanılmak üzere tutuluyordu.

“Onu alabilir miyiz?”

“Senindir” dedi Samuel. “Onu savaşta sen kazandın. Bu meclisin hiçbir üyesinin onu almaya senin kadar hakkı yok. Durma.”

Caleb uzanıp yavaşça asayı kavradı. Onu sıkarken vücudunu bir elektrik akımı kapladı. Gözlerini kapayıp derin nefes alarak binlerce yıl öncesine döndü. Bu muhteşem bir silahtı. Kralın Mabedi'nde buldukları kılıçla boy ölçüşemezdi belki fakat yine de ürkütücüydü. Hâlâ birçok vampiri sakat bırakabilirdi, özellikle de kötücül eğilimi olanları.

Caleb asayı iki eliyle tutarak yakına çekti ve incelemeye başladı.

O bunu yaparken Samuel içeri uzanıp onun arkasında asılı duran mavi yeleşti aldı. Bu güç yeleşti onların türü için binlerce yıldır bir kalkan vazifesi görmüştü. Onu giyen bir vampir neredeyse yenilmez olurdu. Ayrıca her daim asayı kullanan kişi tarafından giyilmesi gerekiyordu.

Samuel yeleği Caleb'in omuzlarına bıraktı. Caleb onu saran kıyafetle birlikte bedenine dolan enerjiyi hissetti. Elinde asası, sırtında yeleğiyle Caleb artık kendini savaşa hazır hissediyordu.

"Ya sen?" diye sordu Caleb kardeşine.

Cloisters'ın her bir yanına gizlemiş oldukları akla hayale sığmayan silahlar geçti Caleb'in zihninden. Kılıçlar, asalar, kalkanlar, yelekler... Bir cephanelikti burası. Samuel'in hangi silahı seğceğini merak etti.

Samuel odanın ortasına doğru birkaç adım attı sadece ve küçük bir camekânı yerinden kaldırdı.

Tabii ya. Samuel'in en sevdiği o olmuştu zaten hep.

Kutsal eldiven. Tamamen altından yapıma, parmaklarından ikisi dışa doğru olan bu eldiven inanılmaz bir silahtı. Hem bir silah hem bir kalkan olarak işlev görür ve onu giyen vampiri bileği bükölmez hale getirirdi.

Samuel uzanıp onu aldı, çıkardı ve sağ eline taktı. Daha şimdiden korkutucu gözüküyordu.

"Peki ya biz?" diye bir çığlık duyuldu aniden.

Birden Sera çıkıverdi ortalığa ve ikisinin arasına doğru yürüyüp Caleb'e döndü.

"Bizi unuttun mu?" diye bağırdı kızgın bir şekilde. "Hiç bir yere gitmiyorsun. Burada kalacaksın, benimle birlikte ve güvende. Bu savaş zamanında konseyin hükmünün bir kıymeti yok. Burada kalabilirsin ve böylece ikimiz birlikte oluruz. Savaşa falan gitmiyorsun sen de" dedi Samuel'e dönüp. "İkiniz de sapına kadar aptalsınız. Öldürüleceğinize şüphe yok, hele kılıç diye bir şey varsa. Silahlarınız güçlü olabilir ama kılıcın yanına bile yaklaşamaz."

“Bu Caleb’in yapacağı bir tercih” dedi Samuel.

“Yanlış!” diye bağırdı Sera. “Caleb benim!”

Sera’ya laf yetiştirmek konusunda çaresiz kalan Samuel, Caleb’e bakmakla yetindi.

Caleb Sera’yı kolundan tutup odadan çıkarırken, “Bize bir dakika ver” dedi Samuel’e.

“Hızlı olun” dedi Samuel. “Zamanımız az.”

• • •

Daha yan odaya geçmelerine kalmadan Sera Caleb’in üstüne çullanmış bağıırıyordu.

“Kazanamayacağını biliyorsun! Aptallık ediyorsun. Kardeşini de peşinden sürüklüyorsun. İkiniz de hep böyle aptaldınız zaten. Bu sefer garanti öleceksiniz.”

“Bu bizim vereceğimiz bir karar” dedi Caleb.

“Hayır değil!” diye bağırdı Sera. “Sen bana aitsin.”

“Sana ait falan *değilim*” diye çıkıştı Caleb. “Kimseye ait değilim! Hele sana, hiç.”

“Burayı terk edebiliriz” dedi Sera. “Sadece sen ve ben. Birlikte bir gelecek kurarız. Şimdi zamanımız geldi. Avrupa’daki o kaleye dönebiliriz. Başka bir çocuk yapmak için...”

“Sera!” diye çıkıştı Caleb. Buna tahammülü yoktu. “Dediklerini bir duy. Sana kaç kere dedim, artık seni sevmiyorum...”

“Beni bir kez sevdin. Beni tekrar sevmeyi öğrenebilirsin” dedi aynı kararlılıkla. “Birlikte olacağız. Tek önemli olan bu. Zaman içinde hislerin değişebilir...”

Caleb yeterince dinlemişti. Buna daha fazla katlanamayacaktı. Yüzlerce yıldır bu mecliste kalmak onu delirtmiş olmalıydı. Laf anlatılacak gibi değildi.

Caleb arkasını döndü ve odadan çıktı.

Fakat Sera, vampir hızını kullanarak onun önüne çıktı. Orada durup çıkışını kapadı. Yüzü öfke ve hiddetten çarpılmıştı.

“Beni terk *edemezsin!*” diye bağırdı.

“Seni terk *ediyorum*” dedi Caleb. “Tüm bu meclisi terk ediyorum.”

“Ne için? Şu salak savaşın için mi? Sonra da minik fahişenle kaçmak için mi?”

Caleb bu sözler karşısında burnundan soluyordu.

“Mesele bu, değil mi?” diye bağırdı. “Her şeyi bırakmak, aşkımız dâhil her şeyi feda etmek istiyorsun o minik salak kız için. Pekâlâ, sana söyleyeyim” dedi birden şeytani bir gülümsemeyle. “Senin kız artık seni beklemeyecek. Bundan emin olabilirsin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Sera duraksadı, gülümsedi ve anın tadını çıkardı.

“Ona söyledim.”

Caleb onun Caitlin’e ne söylemiş olabileceğini düşündü. Bu her neydiyse, iyi bir şey olamayacağını biliyordu.

“Ona tam olarak ne söyledin?” diye sordu yavaşça her bir kelimedede durarak.

Sera’nın gülümsemesi büyüdü ve daha da şeytani hale geldi. “Ona bizim hakkımızdaki her şeyi söyledim. *Her şeyi.*”

Caleb düşündü. *Her şey*. Bunun sadece bir anlamı olabilirdi.

“Ona Jade’den bahsettin değil mi?” diye sordu. Sorarken bunu yapmış olmasından korkuyor, gözlerindeki ifadeye baktığında ise bunu zaten yapmış olduğunu anlayabiliyordu.

Artık Sera’nın gülümsemesi intikam kokuyordu. “Evet. Bir çocuğumuz olduğunu biliyor. Beni daha çok sevdiğini de. Her zaman daha çok seveceğini de.”

“Olduğunu mu?” diye sordu. “Ona bir çocuğumuz *olduğunu* mu söyledin? Yoksa *vardı* mı dedin?”

Sera cevap vermeyip gülümsemekle yetindi. Caleb onu omuzlarından tuttu.

“Onu yanlış yönlendirdin!” diye bağırdı. “Onu bilerek yanlış yönlendirdin!”

“Ah, Caleb” dedi Sera kafasını sallayarak. “Öyle safsın ki. Bu dünyada kim kimi yanlış yönlendirmemiş ki? Aşkın yalanlar üzerine kurulu olduğunu bilmiyor musun yoksa hâlâ?”

Caleb’in düşündüğünden daha hastalıklıydı bu kadın.

Caleb içi kalkmış bir halde kafasını salladı ve öfkeyle bir şey yapmamak için onun yanından uzaklaştırıp kapıdan dışarı çıktı.

“İşte böyle” dedi arkadaki ses. “Şimdi dinleyeceksin işte! Artık hiçbir yere gitmeyeceksin!”

• • •

Caleb odayı terk etti ve sırtında yelege, elinde asasıyla kardeşinin karşısına çıktı.

“Bir dakikaya daha ihtiyacım var kardeşim” dedi.

“Neden?” diye sordu Samuel.

“Birtakım yanlış şeyleri düzeltmem lazım” diye cevap verdi Caleb.

Kardeşindeki kararlılığı gören Samuel başını salladı. “Yakında gün doğacak. İşini çabuk hallet.”

Caleb koridor boyunca yürüyüp kıyıdaki bir odaya geçti ve kapıyı kapatıp arkadan kilitledi.

Burası onun çalışma odasıydı. Yüksek kemerli tavanı, kirli camlarıyla ufak taştan bir oda. Her zaman buraya kafasını toplamak için gelirdi.

Orta Çağ’dan kalma basit ahşap masaya oturup eski bir parşömen ve tüylü bir kalem çıkardıktan sonra kalemi mürekkebe batırıp yazmaya koyuldu.

Sevgili Caitlin,

Sera’nın sana birtakım şeyler söylemiş olmasından korkuyorum fakat seni temin ederim, ne söylemiş olursa olsun, bu gerçeğin sadece yarısıdır.

Evet, bir zamanlar Sera ile bir çocuğumuz vardı. Bir oğlan. Adı Jade’di. Onu çok severdim. Jade de tıpkı senin gibi bir melezdi, zira Sera ile ilk evlendiğimizde o bir insandı. Bunu söylemek içimi parçalıyor ama Jade çok uzun yaşamadı.

Kalbim her gün Jade için atıyor fakat sadece ruhani olarak. Çünkü o yüzlerce yıldır bu dünya üzerinde yürümüyor artık.

Sana ondan bahsedecektim fakat bu anıyı paylaşacak doğru zamanı yakalayamadık hiç. Senden bir şeyler

*sakladığımı düşündüğünü zannediyorum; bir bakıma saklıyordum da fakat sadece derin üzüntümden dola-
yıydı bu. Ve emin olamayışımдан. Görüyorsun ya, seni
kaybetmekten korkuyordum. Ve görünen o ki korktuğum
başıma geldi.*

*Lütfen şuna inan: Sera ile aramda hiçbir şey yok ve
yüzlerce yıldır da olmadı. Eğer sana başka türlü bir iz-
lenim verdiyse çok üzgünüm. Görünenin aksine onu
öpüyor değilim: O üstüme atılmıştı ve ben sadece onu
itmeye çalışıyordum.*

*Seni ne kadar sevdiğimi ve şu an bile hiç aklımdan
çıkmadığını bil lütfen. Bu savaşın bitmesini ve içinde sen
de olursan, buradan uzakta yeni bir hayat kurmayı bek-
liyorum dört gözle.*

Bil ki kalbim, bu mektubu tutan avuçlarının içindedir.

En derin duygularımla,

Caleb

Caleb parşömeni küçük bir kare haline gelinceye kadar katladı. Ardından açık duran büyük pencereye doğru yürü-
yüp iki parmağını ağzına götürerek ılık çaldı.

Birkaç saniye içinde devasa bir şahin uçarak yaklaştı ve
Caleb'in uzattığı kolunun bileğine kondu. Caleb şahinin ka-
fasını okşadı.

"Eski dostum" dedi hafifçe.

Şahin kafasını hafifçe geri atıp Caleb'i tanıdığını belli
etti.

“Bunu Caitlin’e götür. Pollepel Adası’na. Nerede olduğunu biliyorsun.”

Caleb ufak kâğıt parçasını şahinin boynunda duran ufak bir kilide bağladı ve kilidi kapadı.

“Uç hadi!” diye bağırdı kolunu kaldırarak.

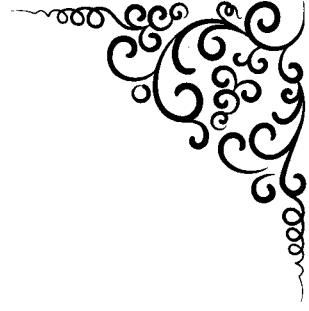
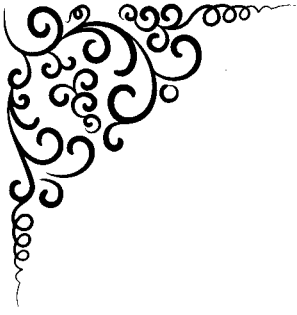
Bunu demesiyle şahin havalanıp karanlık gökyüzüne doğru süzüldü.

Aniden kapı çalındı.

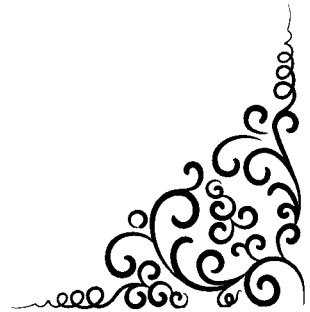
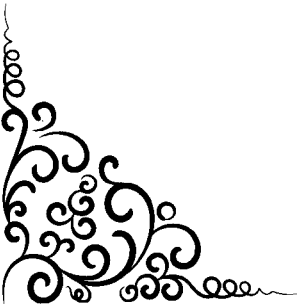
Caleb odanın öbür tarafına geçip kapıyı açtı. Askerleriyle birlikte Samuel onu bekliyordu.

Caleb asasını kaptı ve onlara doğru yürüdü.

“Hazırım” dedi.

On İkinci Bölüm

“Caitlin!”

Caitlin’in bu gözü dönmüş anında, diz çökmüş Cain’i boğazlamakta olduğu bu durumda bile gelen ses dikkatini çekmeyi başarmıştı. Acaba nereden geliyordu bu ses?

Uzun bir cüppe giyen ve elinde bir asa taşıyan bir adam, kalabalığı yararak ileri çıktı. Uzun kır saçı ve onunla uyumlu uzun sakalıyla bir peygamber gibi gözüküyordu. Öylece dikilip Caitlin’e bakarken sesinde hayal kırıklığı vardı.

“Bırak onu!” dedi sert bir şekilde.

Kafası bu kadar bulanıkken bile Caitlin onun gözlerine baktığında bu adamda özel bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Sanki onu uzun zamandır tanıyormuş da şimdi yeniden birleşmişler gibiydi ve kuşkusuz ona saygı duyuyordu.

Denileni reddedecek hali yoktu. Yavaşça ellerini çözdü ve o bunu yapar yapmaz Cain çabucak onun altından kaçıp öksürerek ağaçlara doğru koşturdu.

Caitlin ayağa kalktı ve adamla yüz yüze geldi.

Aiden. O olduğundan emindi.

“Evet, benim” diye cevap verdi adam düşüncelerini okuyarak. “Ve ikimizin tartışacağı çok şey var.”

• • •

Adanın sık ağaçlıklarının arasındaki dar bir patikada çıktıkları yürüyüşte Caitlin, Aiden’i sessizce arkadan takip ediyordu. Pollepel’in insanı aldatan büyük bir görünüşü olduğunu fark etmeye başlamıştı. Büyük kale, adanın bir köşesinde yer alırken içlere doğru yürümeye başladıklarında adanın geri kalanının ağaçlardan müteşekkil olduğunu gördü.

Bir sağa bir sola, bir yukarı bir aşağı yürüyüp durdular. Aiden, Caitlin’in birkaç adım önünde hızlı bir ritim tutturmuş gidiyor ve onun gelip gelmediğini kontrol etmek için bir kez olsun arkasına dönüp bakmıyordu. Onu takip ettiğini varsayıyor olsa gerekti. Mıknatıs gibi bir kişiliğe sahipti, onda Caitlin’in ne olduğunu tam kafasında oturtamadığı bir şey vardı; bu şey yüzünden canı istese de istemese de onu takip etmekten kendini alamıyordu. Bir lider olduğu apaçıktı.

Yürüdükleri sırada halen yaprakları dökük olan nisan ayı ağaçlarının arasından uzaktaki nehrin ısıltısı ilişti Caitlin’in gözüne. Her taraflarını sarmış olan bahar, binlerce ağacı hafifçe çiçeklendirmiş ve ormana soluk yeşil bir ısıltı vermişti. Caitlin böylesine güzel bir yeri terk etmek istemediğini fark etti birden. Aiden’in onu kovabileceği düşüncesi aklından geçtiğinde içini aniden bir korku kapladı.

Cain’e öyle saldırmak istememişti oysa. Ne var ki kabadayılığa tahammülü yoktu işte! O da şimdiye kadar karşılaştığı en mide bulandırıcı kabadayılardan biri olduğu için kendini tutamamıştı. Her şey dönüp dolaşıp burada düğümleniyor

gibi: Kendini kontrol etmek. İnsanken bunu beceremiyordu, melez olduğu sırada da kesinlikle becerememişti artık bir vampir olmasına rağmen yine de bir gıdım ilerleme yok gibiydi. İçindeki hiddet yükselmeye başladığında onu durduramıyordu. Her ne kadar Aiden'ı henüz tanımıyor olsa da hareketlerinin hoşuna gitmediğini hissedebiliyordu.

Önce bir yükseltinin tepesine çıktılar, ardından öbür tarafına indiler. Caitlin yollarının üstünden kaçıp her yöne doğru koşturan geyik sürülerini gördü. Meclis akşam yemeklerini buradan getiriyor olmalıydı.

Başka bir tepeye daha çıkıp indikten sonra nihayet bir yapıyla karşılaştılar. Suyun kıyısına inşa edilmiş, kumlu bir zeminde duran taş bir yapıydı bu. Tek oda büyüklüğündeydi fakat adanın diğer köşesindeki İskoç kalesiyle aynı antik tarzda inşa edilmişti. Burası Aiden'ın kaldığı yer olmalıydı.

Aiden tek kelime etmeden Orta Çağ'dan kalma kemerli kapıyı açıp içeri girdi ve Caitlin için kapıyı açık bıraktı. Sanki müdürün odasına çıkıyormuş gibi hisseden Caitlin'in midesi düğümlendi. Muhtemelen bunu hak etmişti. Gerçi hâlâ hakkını -ve daha da önemlisi Polly'i- savunmak için dik durmak konusunda kendini haklı görüyordu fakat o kadar ileri gitmemiş olsa muhtemelen daha iyi olurdu. Cain'in cezasını kesip sonra da onu bırakması uygun düşerdi. Ne var ki bu hiç onun yapacağı bir şey değildi. O, bir şeyi sonuna kadar götürmeden edemiyordu. En azından kendisiyle ilgili bunu anlamıştı. Küçük de olsa bir başlangıç.

Caitlin küçük taştan kulübeye girdi. İçerisi loştu ve Caitlin ufak bir koridoru geçip Aiden'ın ofisine girdi.

Bu oda da Orta Çağ'dan kalma taşlardan örülmüştü, kemerli bir tavanı ve nehre doğru bakan iki büyük kemerli penceresi vardı. Oda basit ve ağırbaşlıydı, nehrin sanki odanın içine akıyormuş gibi görüldüğü manzarası da güzeldi.

Aiden kendi masasına, Caitlin de onun karşısında duran büyük sandalyeye geçti. Açık pencerelerden içeri sızan nehrin serin esintisi Caitlin'i kendine getirdi. Aiden'a doğru döndü ve dikkatini topladı.

Aiden masasının arkasında oturmuş ona bakıyordu. Alışılmadık bir adamdı, yani vampirdi, her neyse işte. Uzun ve cüsseliydi, tertemiz taranmış uzun kır saçları omuzlarından sarkıp sakalına karışıyordu. Caitlin'in üzerine sabitlenmiş, çarpıcı mavi gözleri vardı. Altmışlarında gösteriyordu fakat Caitlin onun çok daha yaşlı olduğunu farkındaydı. Etkileyici bir adamdı bu. Öyle etrafta gezinip duran tiplerden değildi. Asla. Sert görünümlü olduğundan değil, öyle görünmüyordu zaten. Fakat yanardöner bir tip de değildi.

Caitlin'in gözlerinin içine bakmaktaydı ve Caitlin, onun ihtiyacı olan şeyi sadece bakarak elde ettiği hissine kapıldı. Bu onu huzursuz etti. Şu an neyi keşfetmekte olduğunu merak ediyordu.

"Seni buraya aldım" diye başladı söze Aiden, sesi resmiyet kokmasına rağmen Caitlin'i gevşetmişti, "çünkü bunu Caleb istedi. Bunu eski bir dosta yapılmış bir iyilik olarak düşün. Bana senin uyumlu, geçimi kolay, meclisin geri kalanına ayak uyduran biri olacağın konusunda güvence verdi. Bildiğin gibi burada yirmi üç kişiyiz, seninle birlikte yirmi dört olduk; yeni vampirleri de son derece seçici bir şekilde

alırım. Eğer burada birbirimizle iyi geçineceksek her birimiz uyum içinde yaşamalıyız.”

“Kavgayı ben başlatmadım” dedi Caitlin savunmacı bir şekilde. “Cain başlattı. Neden onu azarlamıyorsun? Aptallık eden asıl o.”

Daha bunu söylediği an Caitlin haklı olduğunu biliyordu fakat aynı zamanda biliyordu ki, her zamanki gibi, düşünmeden konuşmuş ve fazlaca sert bir çıkış yapmıştı.

“Haklısın, Cain’in sorunları var. Onun davranışını hoş görmüyorum. Fakat ben sorunları olsa dahi halkımdan birini bırakmam. Bu meclisin anlamı budur. Farklılıklarımızla geçinmeyi, içimizdeki yanlışların üstesinden gelmeyi öğrenmeliyiz. Cain çaballıyor. Yeterince değil belki, bunu kabul ederim. Fakat bugünkü davranışlarından dolayı sorumlu tutulacak, şüpheli olmasın.”

Caitlin tam ağzını açacaktı ki Aiden elini havaya kaldırdı.

“Düşündüğünün aksine, seni buraya azarlamak için getirmedim. Tam tersine, bugün kendi hakkını korumak ve Polly’i savunmak için dik duruşundan ötürü seninle gurur duyuyorum.”

Caitlin birden tüm vücudunun rahatladığını hissetti. Hayatında daha önce bir kez olsun birinin onunla gurur duyduğunu söylediğini duymamıştı. Birden Aiden’ı farklı bir gözle süzdü. Ondan hoşlanmıştı. Onun asla sahip olamadığı baba figürüne benziyordu.

“Hikâyenin senin tarafından ve onun tarafından nasıl olduğunu biliyorum. Aslına bakarsan bu daha meydana gelmeden önce de olanları görmüştüm” dedi.

Bu sözler Caitlin'in aklını kısıpaca aldı. Aiden geleceği görebiliyor muydu? Eğer görebiliyorsa neden kavgayı durdurmamıştı? Aiden gittikçe daha fazla ilgisini çekiyordu.

"O zaman neden buradayım?" diye sordu.

Aiden bir anlığına ona baktıktan sonra aniden arkasını döndü ve nehre bakarak iç çekti. Konuşurken nehre doğru bakmayı sürdürdü.

"Seninle tanışma zamanım geldi" dedi. "Sana bu mekândan bahsetme zamanı da. Gerçi Polly'nin bu kısmı hallettiğini sanıyorum" dedi ve gülümsedi. "O, hani nasıl derler, pek bir muhabbete meraklıdır."

"Fakat bilmen gereken daha fazlası var. Pollepel Adası çok özel bir yerdir. Buraya vampirleri seçerek alır ve adamakıllı eğitimim. Buradaki herkes ayrı bir başıbozuk, vampir cemiyyetinin sürgünleri olsa da buradan ayrılmadan önce hesaba katılması gereken bir kuvvet haline gelirler. Ayrıca biz kolektif olarak da hesaba katılması gereken bir gücüz. Kendimi bir lider olarak görmeyi sevmem. Daha çok eğitimci gibi görmek isterim kendimi. Buradaki eğitimleri yönlendiririm ve her vampirin olabileceğinin en iyisi olmasını sağlarım."

"Seni temin ederim ki buradan ayrılırken vampir savaş maharetlerinin her dalında olabileceğinin en iyisi olarak ayrılacaksın" dedi. "Komik olan şu ki buraya gelen kimse bir daha gitmek istemez, istememiştir."

"Aynı zamanda biz bir aileyiz ve ben aile meselelerini epey ciddiye alırım. Birlikte eğitim alır, birlikte yemek yer, görevleri paylaşır ve her zaman birbirimizin arkasını kollarız. Tam da bu yüzden Cain'in davranışı gibi davranışlar kabul

edilemezdir işte. Böyle yaptığı çok enderdir. Yeni bir meclis üyesinin varlığı onu buna itmiş olmalı. Tekrarlanmayacak, şüphen olmasın.”

Geri yaslanıp söyleyeceklerini topladı.

“Eğer burada kalıp ailemizin bir parçası olmak istiyor-
san uyman gereken belli başlı kurallar olacak. Görevlerimizi
paylaşmayı istiyor olmalısın. Muhafızlık görevinden kaçın-
mayacak olmalısın. En iyi şekilde talim yapmalı ve kardeş
meclis üyelerine bağlılık yemini etmelisin. Canın istediği za-
man gitmekte serbestsin fakat eğer iznim olmadan gidersen
asla dönemezsin. Bu meseleyi çok ciddiye alıyoruz, o yüzden
aceleyle bir şey yapmadan önce iyice düşün.”

Aiden bakışlarını Caitlin’in gözlerine dikti.

Söylenenleri düşünen Caitlin’in kafası karman çorman
oldu. Burada olmayı, Polly’i, adayı sevmiştii ve Aiden’dan
da gerçekten hoşlanmıştı. Ne var ki aynı zamanda biraz te-
dirgindi. Asla izin olmadan ayrılmamak mı? Buranın haki-
katen onun yeni evi olacağı gerçeği kafasına dank etmeye
başladı. Daha da önemlisi, belki de Caleb’i bir daha asla
göremeyecekti.

Ona hâlâ kızgındı hiç kuşkusuz; iinin bir tarafı onun
kendisini terk ettiğini, başka birini sevdiğini, artık onu
umursamadığını düşünüyordu. Bu yüzden aslında kafasına
takmamalı ve bunun üstüne ikinci bir kez düşünmemeliydi
bile. Fakat aklının ufak, dırdırcı bir tarafı susmuyordu yine
de. Acaba onu umursuyor muydu hâlâ? Acaba bir yanlış an-
laşılma mı olmuştu? Eğer olmuşsa onun yanına gitse iyi eder
miydi?

Bir de hâlâ Sam için endişeleniyordu içten içe. Ne de olsa onun kardeşiydi ve rehin alınmıştı. Bir tarafı Sam'ın de ona ihanet ettiğini, bir şekilde Samantha'yı kılıcı çalması için Kralın Mabedi'ne getirdiğini söylüyordu ve belki onu bulsa bile o bunu hiç umursamayacaktı. Yine de o ufak, dırdırcı taraf susmuyordu işte. Sam tehlikede miydi? Yardıma mı ihtiyacı vardı?

Ya babasını arama uğraşına ne olacaktı? Hâlâ onun kim olduğunu ve nerede olduğunu bilmek istiyordu. Sanki bir ara buna çok yaklaşmış gibi hissediyordu. Yeniden bu işe atılıp daha derinlemesine araştırmak isterdi. Ve eğer söylenenlerin tamamı doğruysa, eğer o gerçekten seçilmiş kişiye bir tür özel görevi olması gerekmez miydi? Yani dışarıda dünyayı kurtarıyor ya da ona benzer bir şey yapıyor olması gerekmiyordu? Güvenli ve korunaklı bu adada kışının üstünde oturması onun için doğru bir şey miydi? Hele Manhattan'da bir savaş başlamışken?

Burada kalmayı istiyordu, gerçekten istiyordu; fakat içten içe belki bir görevi, bir yükümlülüğü olabileceği, başka bir yerde olması gerekebileceği endişesine kapılmıştı.

“Yanlış” dedi Aiden aniden aklını okuyup onu ürkütürerek “Burası tam şu an bulunman gereken yer.”

Aklının içine sızıp ne düşündüğünü okuyabilmesi fikri Caitlin'i dehşete düşürdü. Elbette bunu yapabiliyordu, bunu önceden bilmesi gerekirdi.

“Peki ya kardeşim?” diye sordu.

Aiden yavaşça kafasını salladı.

“Sam birtakım karanlık güçlerin etkisi altında. Korkarım onun için şu an yapabileceğin bir şey yok.”

Caitlin alarma geçerek oturduğu yerde doğruldu. “Ne demek istiyorsun? Sanki yardımımıza ihtiyacı varmış gibi duruyor.”

“Onun için çok geç” diye yanıtladı Aiden sert bir şekilde. “Bunu kabul etmenin senin için zor olduğunu biliyorum, fakat etmelisin. Eğer onunla iletişime geçmeye çalışırsan, seni temin ederim, tek yapacağın kendine ve ona zarar vermek olur. Eğer kendini ve diğerlerini kurtarmak istiyorsan onun peşini bırakmalısın.”

“Ya Caleb?” diye sordu çekinerek, neredeyse korkarak. Caleb’in halen ona ihtiyacı olup olmadığını ve daha önemlisi, hâlâ onu sevip sevmediğini bilmek istiyordu. Ne var ki bunu sormaya çekindiğinden bu genel sorunun yeteceğine kanaat getirdi.

Aiden derin bir nefes aldı. “O seni buraya bir sebepten bıraktı. Şu an bulunmanı istediği yer burası.”

Bu ne demekti? Bu onu hâlâ sevdiği anlamına mı geliyordu? Yani onun güvende ve koruma altında olmasını mı istiyordu? Yoksa ondan kurtulmak mı istiyordu?

“Şimdilik Caleb’i boş vermelisin” dedi Aiden. “Eğitimin üzerine odaklanmalısın. Dikkatinin dağılmasına izin veremezsin. Kafanın onunla ne kadar meşgul olduğunu görebiliyorum ve bu çok tehlikeli bir nokta. Zihnin açık olmalı, yani tamamiyle boş. Beni anlıyor musun?”

Caitlin yanakları kızararak kafasını yere eğdi, utanmıştı. Hafifçe başını salladı.

“Peki ya babam?” diye sordu. “Benim seçilmiş kişi olduğum doğru mu? Bunun anlamı nedir tam olarak? Bu benim

vampir ırkını kurtarmam gerektiği anlamına falan mı geliyor? Bir şeylerle uğraşmıyor olmam gerekmez mi? Burada öylece oturmam doğru mu?” dedi tüm soruları bir çırpıda dökerek.

“Aslına bakarsan sen epey özel bir soydan geliyorsun” dedi Aiden yavaşça. “Baban unutulmaz bir adamdı. Onu bulmak istediğini ve onun da seni görmek istediğini biliyorum. Bundan da öte, sen hakikaten de insan ve vampir ırkını kurtaracak silahı bulmaya giden yolun anahtarı olacaksın.”

Caitlin, bakışlarını ona çevirdi.

“Ne demek istiyorsun? O şey kılıç değil miydi? Onu zaten bulduğumuzu düşünüyordum.”

Aiden gülümsedi. “Bilmeceyi yeterince dikkatli incelemediğini görüyorum. Şaşırdım doğrusu.”

Caitlin düşündü. *Bilmece derken?* Neyin üstünden atmamıştı ki?

“Gül ve Diken” diye devam etti Aiden. “Görmüyor musun? Her sülalenin, her soyun iki tarafı olur. Caitlin ve Sam. Ve pek tabii iki silah var. Biri saldırı, diğeri korunma için. Kılıç saldırı silahı. Fakat bir silah daha var. Ondan bile daha kuvvetli: Koruma silahı. Gül ve Diken. Diken kılıçtır. Gül ise kalkan.”

“Kalkan mı?” diye sordu Caitlin şaşıarak.

“Kılıç insan ırkını yok edebilir” dedi Aiden, “ve vampir ırkının bir kısmını da. Fakat kalkan her ikisini de kurtarabilir. Babanı bulduğun zaman -babanı gerçekten bulduğun zaman- o seni kalkana götürecektir.”

Caitlin'in kafası karıştı. Hepsini bir kerede hazmetmesi zordu.

Aiden tekrardan kafasını salladı. "Hâlâ anlamıyorsun. Babanı bu hayatında asla bulamayacaksın."

Caitlin afallamış bir şekilde bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Baban başka bir zamanda yaşıyor. Başka bir yüzyılda yani. Onu bulmanın tek yolu geri gitmek olur, zamanda geri gitmek."

Caitlin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu mümkün mü?" diye sordu.

"Bir vampir için evet. Fakat bu öyle yapılıp geçilecek bir şey değildir. Bedeli büyüktür. Bir kez geriye gittiğinde şu ana dönmenin bir yolu yoktur. Bildiğin her şey, bildiğin herkes, her hatıra ve tecrübe -bu yaşamına ait her şey- tamamen çöpe atılır. Geri gittiğin zaman baştan başlarsın. Dönüşü yoktur. Daha da kötüsü, tüm vampirler bu yolculuğu atlata-maz. Bunu denerken ölebilirsin."

"Geri gittiğin zaman babanı ya da kalkanı bulacağının garantisi de yok. Onun tam olarak hangi zamanda ve mekânda olduğunu bilmiyorsun."

Caitlin orada oturup söylenenlerin ne anlama geldiğini düşünürken kafası karman çorman oldu. Bildiği her şeyi çöpe atmak. Sam'i ve Caleb'i. Bu adayı. Bunu yapmaya kalktığını hayal bile edemiyordu.

"Dediğim gibi şu an tam olman gereken yerdesin" dedi Aiden. "Tamamen iyileşmeli ve eğitim görmelisin. Nereye gidecek olursan ol, olabileceğinin en iyisi olmadan bir adım bile atman mümkün değil."

Masanın arkasından kalkıp Caitlin'in önünde durdu. Toplantının sonuna yaklaştıklarını sezen Caitlin de ayağa kalktı.

"Seni ailemizin içinde görmek isterim" dedi Aiden. "Eğer bu, kabul etmeyi tercih edeceğin bir şeyse."

Caitlin'in bunu uzun uzadıya düşünmesine gerek yoktu; sadece aklına gelen başka bir alternatif olmamasından değil fakat bu yeri halihazırda sevdiği için de.

"Onur duyarım" diye yanıtladı.

Aiden gülümsedi. "Mükemmel. Eğitimin bugün başlıyor."

. . .

Caitlin kalenin iç avlusunda geniş bir çember halinde toplanmış olan vampirlerin içinde ayakta durmaktaydı. Üzerinde durdukları zemin eğitim alanı olsa gerekti çünkü çimler tamamen aşınmış ve zemin de tamamen tozla kaplanmıştı. Aşılılmadık derecede sıcak olan bu nisan gününde zeminden yükselen ısıyı hissedebiliyordu. Tenini koruyan şeyler üstünderken bile güneşin şimdiye kadar hiç tanık olmadığı denli güçlü parladığını hissediyordu.

Tüm meclis dışarıdaydı, yirmi dört kişinin tamamı bir çember halinde dizilmiş sessizce duruyordu. Caitlin onların yüzlerini incelediğinde hepsinin ne kadar farklı görüldüğünü fark edip hayrete düştü. Bazıları kısa bazıları uzundu; bazıları kısacık saçlı, bazıları uzun saçlıydı; bazılarının ciddi yüz ifadeleri varken diğerleri daha neşeliydi. Kadınlar ve erkekler arasında on ikiye on ikilik bir dağılım vardı. Hepsi daha onlu yaşlarında gözükse de Caitlin onların çok daha

yaşlı olduklarının farkındaydı. Yüzlerini net olarak seçemiyordu, çok tedirgin olduğu için odaklanma sıkıntısı yaşıyordu. Hepsi pür dikkat, tam bir sessizlik içinde Aiden'in lafa girmesini bekliyordu.

Aiden çemberin ortasına doğru birkaç adım attı ve yavaşça etrafına bakıp herkesin yüzünü inceledi.

"Kardeşlerim" diye girdi söze resmî bir şekilde, "size meclisimize gelen yeni bir üyeyi tanıştırmaktan onur duyuyorum. Onun burada evinde hissetmesi için elinizden geleni yapacaksınız. O artık bizden biri. Millet, Caitlin Pane ile tanışın."

Caitlin dikkatler üzerindeyken asla rahat olamazdı ve tüm dikkatin üzerinde toplanması onu utandırdı. Tüm vampirlerin yavaşça ve resmî bir şekilde başlarını onu selamlamak için eğmeleri de utancını bir kat daha arttırdı.

Aniden Caitlin bacağına sürtünen bir şey hissetti ve aşağı baktığında Gül'ün havlayıp çembere dalmaya çalıştığını görüp utandı.

Aiden gülümsedi. "Ve tabii, nasıl da unutmuşuz, Gül. O da selamlanmak istiyor görünen o ki."

Gül havladı ve tüm meclis kahkahalara boğuldu.

"Peki o zaman" dedi Aiden. "Sanırım artık yirmi dört buçuk üyemizin tamamı burada."

Gül çemberden çıktı, Caitlin'in ayaklarının arkasına uzanıp izlemeye koyuldu.

"Başlamadan önce" diye devam etti söze Aiden, "geçmişteki davranışları için özür dilemek isteyen biri var burada."

Çemberin karşı tarafında bulunan Cain yavaşça çemberin ortasına doğru yürüdü. Ortada dikilirken gözlerinde pişmanlık ve korkuyla Caitlin'e baktı. Epey bir tedirgin gözüktüyordu.

"Özür dilerim, Caitlin" dedi. "Davranışlarımın mazereti olamaz. Umarım beni affedersin."

"Ediyorum" dedi Caitlin, bunu içtenlikle söylemişti. Şimdi ona bu mesafeden bakınca acınası bir figür gibi duruyordu ve gerçekten pişman gözüktüyordu. Kin gütmenin bir anlamı olmadığını düşündü. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Hem zaten çocuğun başına gelebileceklerin en kötüsü gelmişti.

Cain çemberdeki yerine geri çekildi.

Aiden ileri doğru bir adım attı. "Pekâlâ, haydi başlayalım" diye bağırdı ve birden herkes hareketlenmeye koyuldu.

Diğer tüm vampirler bir diğeriyle eş olup kusursuz bir düzen içinde pozisyon alarak avlunun farklı noktalarına koşuştururken Caitlin ne yapacağını şaşırdı. Her biri raflardan bir silah alıp hiç duraksamadan talim yapmaya koyuldular. Caitlin bu aksiyon çılgınlığını izleyerek ne yapacağını bilemez halde kalakaldı. Bir eşi olmadığını fark etti.

"Sana ben verildim" dedi şımarık bir ses.

Caitlin arkasını döndüğünde birkaç adım gerisinde uzun, ince, tüm yüzü çilli, kızıl kafalı, kısa saçlı, büyük kulakları ve kocaman bir gülümsemesi olan bir çocuk gördü. Daha önce kimsenin bu kadar mutlu göründüğüne şahit olmamıştı. Çocuk neredeyse bir çizgi film karakteri gibi gözüktüyordu.

“Verildim derken?” diye sordu Caitlin.

“Senin eğitimdeki eşin benim” dedi çocuk ve elini uzattı. “Patrick.”

Caitlin uzatılan eli sıktı; ince, uzun ve soğuk bir eldi bu. Caitlin bu kişinin nasıl olup da bir dövüşçü olduğunu anlamıyordu.

“Ah ama yapabiliyorum” dedi Patrick onun düşüncelerine cevap vererek. “İyi dövüşüyorum aslında. Nasıl olsa yakında fark edeceksin” dedi bir gülümseme eşliğinde göz kırparak ve avlunun bir köşesine doğru yürümeye koyuldu.

Caitlin’in yanakları utançla kızardı. *Elbette ya, diye düşündü Caitlin. Buradaki herkes düşüncelerimi okuyabiliyor. Ne kadar aptalca. Onlara karşı kendimi nasıl savunmam gerektiğini öğrenmeliyim.*

“Lütfen utanma” dedi Patrick. “Alışacaksın buna. Sadece beni takip et. Zamanını boşa harcıyorsun. Aiden boşa harcanmış zamanları hiç sevmez.”

Caitlin ona yetişmek için hızlandı.

“Kılıçlarla başlıyoruz işe” dedi Patrick rafa uzanıp iki bambu kılıcı çektikten sonra birini Caitlin’e fırlatarak. Öyle çabuk ve sert fırlatmıştı ki Caitlin kendisinin bu kadar çabuk tepki verip kılıcı havada kapması karşısında şaşkınlığa uğradı. Demek ne kadar hızlı olduğunun farkında bile değildi henüz.

“Güne her zaman kılıçlarla başlarız” diye ekledi. “Sonra mızraklara geçeriz.”

Caitlin her yönden gelen klik-klak seslerini işitip kafasını çevirdiğinde etraftaki tüm vampirlerin bambu kılıçla-

rıyla dövüşmeye başladıkları şimdiye kadar hiç görmediği bir çabuklukla kılıç salladıklarını ve gelen darbeleri savuşturduklarını gördü. Birbirlerinin kafalarının üzerinden atlıyor, uçuyor, yuvarlanıyor, sıçırıyor, yere düşüyor, çelme takıyorlardı. Pek çok durumda birbirleriyle uyumlu hareketler sergilemekteydiler. Vuruşlar isabet kazandığında bambunun tene çarpmasından kaynaklanan ayırt edilebilir bir ses çıkıyordu. Sanki can yakıyormuş gibiydi.

Caitlin tüm bunları bizzat keşfetmek üzereydi.

“Ah!” diye bağırdı tam kalçasında bambu sopasının ani darbesini hissedip.

Arkasını döndüğünde az önce ona bambu kılıcıyla bir tane yapıştırmış Patrick’in gülümsediğini gördü.

Öfkeyle yanakları kızardı. “O da neydi?”

Patrick cevap vermedi, bunun yerine bir darbe daha salladı. Son anda Caitlin kılıcını kaldırarak tam omzuna gelmekte olan bambuyu durdurdu. Patrick epey hızlıydı. Onun dövüştüğünü anlamıştı sonunda.

“Muhabbet zamanı bitti” dedi Patrick. “Şimdi dövüş zamanı!”

Caitlin iki eliyle kılıcını tutarak tam anlamıyla ana konstantre olmuş bir şekilde ona doğru döndü. Hiddetle dolmuştu, var olan tüm gücüyle onun omzuna doğru bir darbe savurdu.

Patrick ustalıkla bu hamleyi savuşturdu ve bunu yaparken kışına isabetli bir darbe daha kaydetti.

Caitlin acıyı hissetti. Etrafında döndü, şimdi bir kat daha sinirliydi.

Patrick sinir bozucu bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu. Bu çocuğu hiçbir şey durdurabilecek gibi değildi.

“Yaptığın her şeyi önceden haber veriyorsun” dedi. “O darbenin gelişini bir mil öteden gördüm.”

Caitlin hızlı darbeler savurarak bir boğa gibi üstüne yüklendi. Ne var ki Patrick onun her darbesini savuşturduktan sonra bir perendeyle üstünden atlayıp sırtına bir darbe daha geçirdi.

Bu seferki gerçekten acıtmıştı, Caitlin küplere binmiş bir şekilde etrafında döndü.

“Sırf öfkeli olman, iyi dövüştüğün anlamına gelmiyor” dedi Patrick. “Duygularını kontrol etmeyi öğrenmelisin. Savaş alanında sana faydaları dokunmaz yoksa.”

Caitlin tam tekrar saldıracaktı ki söyledikleri onu bir anda çarptı. Haklıydı. Hiddetten köpürüyor ve doğru dü-rüst düşünemiyordu.

“Öfkeni dizginle. Sana hizmet etmesini sağla. Ona hizmet etme. Onu bırakma. Sadece kontrol et. Mücadele et onunla.”

Caitlin kılıcını sallayarak tekrar üstüne atıldı. Ne demek istediğini hafiften hissetmeye başlıyordu. Öfkesi hâlâ yerli yerindeydi fakat artık o kadar da kontrol dışı değildi. Onu bir nebze aşağı çekmişti. Böylece daha berrak düşünüp daha odaklanmış bir şekilde davranabildi.

Bir kez daha salladı kılıcını ve Patrick de onu engell-yip kılıcını kilitleyerek olduğu yerde tuttu. İkisi kördüğüm olmuş şekilde birbirlerinin yüzünden sadece birkaç adım uzakta öylece kalakaldılar.

Caitlin onun yüzüne baktığında hâlâ insanı çileden çıkaran gülümsemesinin yerli yerinde olduğunu gördü.

“Pekâlâ” diye homurdandı Patrick büyük bir çabayla kılıcını geri itmek için uğraşırken. “Bekâr mısın?”

Bu soru Caitlin’i o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki tam da Patrick’in yere eğilip bacaklarını yerden kesmesine izin verecek kadar bir süre konsantrasyonunu kaybetti. Bir toz bulutu kaldırarak sert bir şekilde yere düştü. Yukarı baktığında kılıcın ucunun boğazına dayalı olduğunu gördü.

Pek tabii, Patrick halen gülümsemekteydi.

“Konsantrasyonunu çabuk kaybediyorsun” dedi tek bir hareketle elini uzatıp onu tekrar ayağa kaldırarak. “Çok çabuk hem de. Kafanı meşgul eden bir şey var.”

Caitlin söylenenleri düşündü ve onun haklı olduğuna karar verdi. Caleb meşgul ediyordu kafasını. Patrick hâlâ onun bilincinin kıyılarında dolanmaktaydı. Bu dövüş onun bunu unutmamasına yardımcı olsa da hâlâ kendisindeymiş gibi hissetmiyordu. Bu yoğun dövüş bir anlığına onu üzüntüsünün içinden çekip çıkarmıştı. Fakat yine de bir şeyler kalıyordu işte.

“Zihnini boşalt” diye fırçaladı onu. “Eğer orada bir şeyler varsa asla dövüşemezsin.”

İkisi de tükenmiş bir halde nefes nefese kalıp mola verdiler. Caitlin alnındaki teri sildiğinde onun haklı olduğunu anladı. Kafası dopdoluydu, başka yerdeydi.

“Fakat bilirsin, bunu öylesine söylemedim” diye ekledi. “Gerçekten birlikte bir şeyler yapalım isterim.”

Caitlin ona baktığında hâlâ gülümsediğini ve şakasının olmadığını gördü.

Harika. Daha bir saat geçmeden oğlanlar başa bela olmaya başlamıştı. Yeni tanışmışlardı oysa. Birbirlerini bir saatten fazladır tanımıyorlardı. Nasıl olur da onunla bir şeyler yapmak isteyebilirdi ki? Tüm vampirler bu şekilde mi hareket ediyordu acaba? Bu dünyada her şey bu kadar hızlı mı hareket ediyordu? Tüm bunlar çok kafa karıştırıcıydı. Vampirlerin görgü kurallarını bile bilmiyordu daha.

Patrick'ten hoşlanmıştı, gerçekten ama bir arkadaştan daha ötesi olacak şekilde değil. Ona bunu nasıl anlatabilirdi ki? Tuhaf bir konuşma olacaktı. Bu adada kaçacak bir yer de yoktu zaten.

“Üzgünüm Patrick” dedi yumuşak bir şekilde. “Ben zaten kapılmış durumdayım.”

“Anlıyorum” dedi gülümsemeyi kesmeden başını sallayarak. “Pekâlâ, belki sonra fikrini değiştirirsin.”

“Belki” dedi Caitlin, bunu asla yapmayacağını bilerek. Ne var ki bu kadar sert bir geri çevirmede bulunmaya gönlü elvermiyordu işte. Ne de olsa burası küçük bir adaydı.

Neyse ki onu geri çevirmesi eğitimlerinin kesilmesine neden olmadı. Tüm diğer meclisdaşları gibi saatler boyu dövuştüler. Arada sırada Patrick rehberlik yapıp bilgece birkaç kelam ediyordu. Ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Caitlin görüntüsüne bakarak onun dövüşebilen biri olduğunu asla tahmin edemezdi. Gerçekten hayrete düşmüştü.

Nihayet, tam Caitlin bu eğitimin daha ne kadar süreceğini düşünmeye başladığı bir tükenme noktasına gelmişken, zil sesi duyuldu.

Patrick ve etraflarındaki tüm diğer vampirler aniden silahlarını bırakıp aynı yöne doğru koşturmaya başladılar.

Caitlin şaşırmıştı.

“Öğle yemeği!” diye bağırды kalabalığın arasına karışan Patrick geriye doğru.

Şükürler olsun, diye düşündü Caitlin. Bir molaya ihtiyacı vardı.

Caitlin grubu avlunun en uzak ucuna doğru takip ederken birden Polly bitiverdi yanı başında. Polly her zamanki gibi kocaman gülümsüyor ve gözleri ışık saçıyordu.

“Şanslı kıız” dedi Polly.

Caitlin onun neden bahsettiğini anlayamayarak ona baktı.

“Patrick ile çift oldun” dedi.

Caitlin Polly’nin bakışlarını takip ettiğinde onun Patrick’e baktığını anladı ve birden Polly’nin ondan hoşlandığını fark ediverdi.

“Yıllardır onun dikkatini çekmeye çalışıyorum” dedi Polly, “fakat pek fark ediyormuş gibi değil.”

A-auh. Caitlin aniden Polly’nin onu kıskanmış olabileceği ve artık onunla arkadaş kalmak istemeyebileceğinden şüphe duydu, hem de Caitlin’in hoşuna bile gitmeyen bir çocuk yüzünden.

“Gerçekten mi?” diye sordu Caitlin samimi bir şaşkınlıkla. “Fakat sen çok hoşsun. O da çok...”

Çok şükür ki Caitlin başka bir şey demeden durmayı başardı.

Polly meraklı bir şekilde ona baktı. “O da çok... Ne?” diye sordu.

Caitlin kendisini bu durumdan çabucak kurtaracak bir şeyler bulmaya çalıştı.

“O da çok... yani... nasıl desem... o da... sana çok uygun. İkkinizin birlikte olmamasına şaşırdım.”

Polly’nin endişesi kayboldu ve eski neşesi yerine geldi.

“Biliyorum, değil mi? Hiç anlamlı gelmiyor. Başka biriyle de birlikte değil oysa.”

Avlunun uzak köşesine eriştiklerinde Caitlin etrafında taş oturakları olan yuvarlak geniş masayı fark etti. Tüm meclis üyeleri yerlerini almıştı; Caitlin masaya yaklaşırken Polly onu kolundan tutup tam yanındaki sandalyeye çekti. Caitlin yanına oturacağı bir arkadaşı olduğu için minnettardı, zira çoğuyla tanışmadığı büyük grup hâlâ bir şekilde gözünü korkutuyordu.

“Bu Madeline” dedi Polly, “ve bu da Harrison.”

Caitlin sol tarafına baktığında kısa sarı sakalları ve kıvrık sarı saçları olan bir oğlanın yanına oturmuş düz siyah saçlı, kara gözlü, çarpıcı güzellikte bir kız gördü. İkisi de gülümsediler ve uzanıp Caitlin’in elini sıktılar. Buradaki herkes çok arkadaş canlısı duruyordu.

“Bunlar da Derrick ve Sasha” dedi Polly sağına doğru bakarak.

Caitlin o tarafa doğru baktığında onları gülümseyerek başlarıyla selam verirken gördü. O da karşılık verdi. Her ikisi de kısa boylu ve tıknaz olup kahverengi saçlara, yeşil gözlere ve kocaman bir gülümsemeye sahiptiler. Nezaketle-

ri ve sıcakkanlılıkları Caitlin'in oturduğu yerden bile belli oluyordu.

Caitlin buradaki herkes mi çift acaba diye merak etti. Kendini biraz mahcup hissetmeye başlamıştı.

Polly tam onu diğerleriyle tanıştıracaktı ki birden Patrick bir kayma hamlesiyle ikisinin arasına oturdu.

"Ben de Patrick" dedi.

Caitlin kafasını çevirdiğinde Patrick'in yanındaki koltuğa oturmuş olduğunu gördü. Ondan birkaç santim ötede duruyor ve gülümsüyordu. "Ama sen bunu biliyorsun zaten" diye ekledi bir göz kırpmasıyla.

A-auh, diye düşündü Caitlin. Daha şimdiden kendisini huzursuz hissetmeye başlamıştı. Polly'i gerçekten seviyordu ve Polly'nin Patrick'ten hoşlandığını düşünmesini istemiyordu. Aynı şekilde Patrick'in de ondan hoşlandığını düşünmesini istemiyordu çünkü bu kesinlikle Polly'i kıskandıracaktı. Tek istediği Polly'i mutlu görmektir, Patrick'e karşı da hiçbir şey hissetmiyordu. Patrick'in Polly'den hoşlanmasını sağlayacak bir yol bulması gerekiyordu. Fakat şimdilik, şu öğle yemeğini atlatmakla yetinmesi gerekiyordu.

Zil çaldı ve hepsi birlikte masadan kalkıp üstünde çiğ et duran yan taraftaki taş masaya hareketlendiler. Polly bir parça et alıp onu tabağa koyar ve kendine içecek doldururken Caitlin onu yakından takip ediyordu. O da aynısını yaptı.

Caitlin kendi tabağı ve metal bardağını tutarak masaya geri dönen Polly'i takip etti. Patrick de arkalarından geliyordu.

Tam hepsi oturmak üzereydi ki son saniyede Caitlin, Polly ile yerleri değişti ve böylece Polly tam Caitlin ile Patrick'in arasına oturdu.

Caitlin onlara baktığında Patrick'in hayal kırıklığına uğramış olduğunu fakat onun yanında oturan Polly'nin durumundan memnun olduğunu gördü. Caitlin içinden gülüyordu. En azından böylece Patrick ondan biraz daha uzakta duracak ve böylece vaziyet daha az rahatsız edici hale gelecekti.

Caitlin etrafına baktığında diğer meclis üyelerinin önlerindeki eti elleriyle kaldırıp uzun köpek dişleriyle içindeki kanı çektiklerini gördü. Eti yemiyorlar, sadece ısırıp içindeki kanı emiyorlardı.

Caitlin de aynısını yapmayı denedi. İlk başta çiğ eti tutmak biraz içini kaldırsa da eti ısırıp emdiğinde kanın boğazından aşağı inışı onu kendine getirdi ve yenilenmesini sağladı. Kuvvetinin geri geldiğini hissetti.

Meclis üyelerinin bardaktan bir şeyler içtiğini gördü ve kendi bardağına baktı. Koyu kırmızı bir sıvıyla doluydu. Bunun kan olduğunu varsayıyordu. Muhtemelen geyiğin kanıydı.

Caitlin maşrapayı ağzına götürdüğünde önce koyu kıvamlı sıvının tuzlu tadından irkildiyse de midesine indikçe gücünün geri gelmesine bayıldı ve birden kendini bu içeceğe yumulmuş halde buldu. Bunu yaparken tamamıyla yenilendiğini hissetti.

Caitlin bir havlama duydu ve kafasını kaldırdığında Gül'ün yanına oturduğunu gördü. Caitlin ona etten geri kalanları verdiğinde Gül mutlulukla yemeye koyuldu.

Sonra hemen daha fazlası için havlamaya başladı. Madeline ve Harrison kendi artıklarını ona fırlattılar, onları Polly ve Patrick de takip etti. Çok geçmeden herkes yemeğinden kalanı fırlatmıştı, Gül çiğ et parçalarına yumularak bir açık hava ziyafeti çekiyordu kendine.

“Her şey daha iyi olacak” dedi Polly. “Evet, çok fazla eğitim var fakat biz vampirler nasıl eğleneceğimizi de biliriz. Bu gece oyunlar oynanacak.”

Caitlin bundan endişe duymuyordu. Eğitimler gerçekten hoşuna gidiyor ve burada olmayı gerçekten seviyordu. Egzersiz yapmaya, açık havada olmaya, her baktığı yerde su görmeye bayılıyordu. Meclisdaşlarının hepsini pek bir seviyor ve kim bilir ta ne zamandan sonra ilk kez evindeymiş gibi hissediyordu, gerçekten evindeymiş gibi.

İşte tam o sırada onu gördü.

Caitlin göz ucuyla uzakta sahilin kumlarında yürüyen bir figürü fark etti. İlk başta, bunun bir tür illüzyon olduğundan emindi. Orada yürüyen kim olabilirdi ki? Tüm meclis üyelerinin masada olduğunu sanıyordu, dikkatini toplayıp tekrar baktı. Baktığında bir oturağın gerçekten de boş olduğunu gördü. Orada sadece yirmi üç kişi vardı.

Caitlin sahilin uzak kısmında tek başına yürüyen figürü seyretmeye koyuldu ve birden bütünüyle ona kilitleniverdi. Tamamıyla siyah giyinmiş, 1.80 boyundaki bu adam diğerlerinden daha soluktu, uzun kahverengi saçları ve kocaman yeşil gözleri vardı. Bu mesafeden bile Caitlin onda bir şeyler olduğunu sezebiliyordu; herkesten farklı, çok çarpıcı, çok alışılmadık bir şey. Arkası onlara dönük bir şekilde yürüyüp suya doğru bakıyordu. Caitlin gözlerini ondan alamadığını fark etti.

Polly onun bakışlarını yakaladı. Ona doğru eğildi. “Demek onu ilk kez fark ettin ha?” dedi. “O ele geçmez yirmi dördüncümüzdür. En azından yakınlarda olduğunda.”

“Ne zaman yakınlardadır?” diye sordu Caitlin.

“Çoğunlukla bizden uzakta durur. Nadiren bizimle eğitim yapar ve asla bizimle yemek yemez. Hatta kendi meskeninde uyur. Çoğunlukla sadece sahilde yürür ve uzaklara bakar. Kimse onun ne düşündüğünü bilmez. ‘Yalnızlığın’ tanımına bir ek yapmıştır kendisi.”

“Ama kafam karıştı” dedi Caitlin. “Hep birlikte eğitim yapmamız, hep birlikte yememiz gerekmiyor mu?”

“Blake istisnadır” dedi Patrick alaycı bir tavırla. “Aiden her zaman Blake için istisnalar yaratır. Niye bilmiyorum. Aslında onun da aynı kurallara uyması gerekir. Biraz düşünürsen hiç de adil değil.”

“Ah Patrick, bu kadar acımasız olman gerekmiyor” dedi Polly. “Blake yamuğu olmayan iyi bir yoldaştır. Sadece yalnız kalmayı seviyor, o kadar.”

“Ama neden?” diye sordu Caitlin.

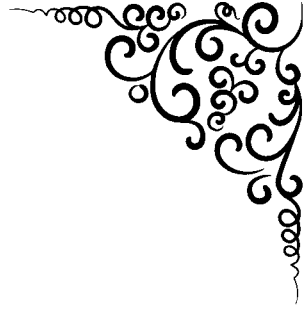
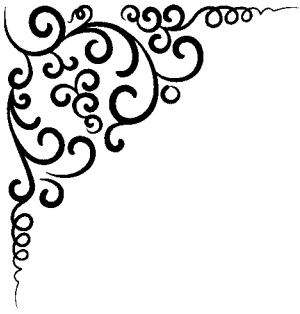
Fakat bunu sorarken bile cevabını biliyordu aslında. Bu kadar uzaktan baktığında bile gözlerinden cevabı görebiliyordu. Bu vampir mazisinde yitip gitmişti bütünüyle. Çok acı çekmişti, Caitlin bunu görebiliyordu; maruz kaldığı kalp kırıklığı her neydiyse bunu asla atlatamamıştı. Ve muhtemelen asla atlatamayacaktı.

Çok tuhaf olsa da o mesafeden bile Caitlin onun hissettiği her şeyi hissedebiliyordu. Ve birden içi boyunu aşan bir kederle doldu taşı. Bir taraftan bu onu korkuttu; fakat diğer

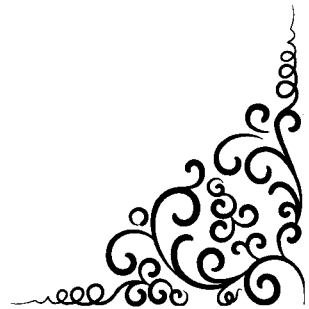
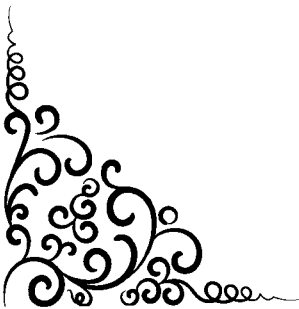
tarafından hoşuna gitti çünkü Caleb'e dair kendi üzüntüsünü unutmamasını sağlamıştı.

Tam o anda, sanki onun varlığını sezmişçesine, Blake arkasını döndü ve doğruca ona baktı. İkisinin gözleri birbirine kilitlendi ve o kadar mesafe olmasına rağmen Caitlin dondu kaldı. Ardından Blake aynı hızla arkasını döndü ve uzaklaştı.

Caitlin sırtında bir titreme hissetti. Biliyordu ki eğer Caleb'e sadakatsizlik etmeyecekse bu kişiden uzak durması gerekecekti.

On Üçüncü Bölüm

Sam'in gözleri bir yanma hissiyle açıldı. Nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri olmadan etrafa bakındı. Sanki gözlerinin önünde bir film bandı, bir filtre var gibiydi. Bir şeyler çok ama çok farklıydı.

Büyük bir taş odada olduğunu fark edebiliyordu. Etraf loş olsa da her şeyi açık seçik görebilecek durumdaydı. Sanki gece görüşü varmışçasına.

Fakat sorun bundan fazlasıydı. Kendisi gibi hissetmiyordu hiç. Damarlarında, vücudunun her bir zerresinde yeni bir kuvvetin kol gezdiğini hissediyordu. Duyma ve koku alma duyusu keskinleşmişti. Öfkeden kuduruyormuş gibi hissediyordu, sanki kafese kapatılmış gibi. Bir şeyleri yıkıp yakmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Keskinleşmiş dokunma duyusuyla bakmaya gerek kalmadan ellerinin ve ayaklarının zincirli olduğunu fark etti. Tenini delen soğuk metali hissedebiliyordu. Aynı zamanda içgüdüsel olarak biliyordu ki onları kıracak güce sahipti.

Bileklerini hafifçe oynatarak zincirleri duvardan söktü. Onlarla birlikte uçan beton parçaları da geldi. Gücü inanılmazdı.

Önüne döndüğünde daha önce göremediği bir şeyi fark etti. Samantha. Tam önünde duruyordu.

İçinde küçük bir yer onu hâlâ tanıyor olsa da diğer bir kısım tanı mıyordu hiç. Aklının gerisinde onun tanıdık olduğunu biliyor olsa da zihninin dış kısmı onunla ilgili farklı bir şey seziyordu; yani onun kendi türünden olduğunu. Bunu anlamlandıramıyordu.

Samantha ileri doğru iki adım atıp elini onun yanağına koydu ve dikkatini kendi üzerine çekmeye çalıştı.

“Sam, beni duyabiliyor musun?” diye sordu. “Bana bakmalısın. Bana odaklan. Söylediklerimi dinlemelisin.”

Sam onun ellerini yanaklarında hissetti ve bundan hoşlanmadı; ne biri ne de bir şey tarafından dokunulmak istiyordu.

Tek bir seri hareketle yüzündeki elini ittiriverdi.

Samantha iki adım geri atıp gözleri fal taşı gibi açılmış halde ona baktı. İncinmişti.

“Dokunma bana” diye hırladı Sam. Kendi sesinin tonu karşısında afalladı. Çok derinden, karnından konuşuyordu. Bir hayvanın sesi gibi.

“Sam, lütfen, şu an ne yaşadığını sana açıklamam gerek” dedi. “Korkma sakın...”

“Hiçbir şeyden korkmuyorum” diye hırladı Sam. İçindeki hiddet yükselirken ona doğru bir adım atıp, “Eğer isteseydim, seni bir lokmada çiğnerdim” dedi.

Samantha geriye doğru bir adım attı ve Sam onun yüzündeki korkuyu gördü.

“Sam, lütfen dinle. Ben senin yanındayım. Bana güven. Bana güvenmelisin. Seni ben dönüştürdüm. Duyuyor musun beni? Seni dönüştürmek *zorundaydım*.”

Beni dönüştürdün ha, diye düşündü Sam.

Duygu ve hormonla fazla yüklenmiş durumda olan beyni, dediklerini anlamaya çalışıyordu. *Beni dönüştürdün*. İçten içe hatırlamaya başladı; zincirlendiğini, Samantha’nın odaya girişini, uzun köpek dişlerini... Evet, şimdi hatırlıyordu.

Ona yeni yeni ortaya çıkan bir düşmanlık hissiyle baktı.

Samantha bir adım daha geriledi.

“Lütfen Sam, anlamak zorundasın” dedi. “Yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Seni öldüreceklerdi. Beni duyuyor musun? Seni öldüreceklerdi.”

Beni öldüreceklerdi ha, diye düşündü Sam, onu öldürmeye hazır bir halde Samantha’ya doğru yaklaşıırken. Kelimele-rindeki ve ses tonundaki bir şey duraksamasına sebep oldu. *Öldüreceklerdi. Beni öldüreceklerdi*.

Şimdi hatırlıyordu işte; vampirleri, meclisi, esir alınışını.

“Seni kurtardım” dedi Samantha. “Seni öldürülmekten kurtardım. Mecburdum.”

Beni kurtardı ha, diye düşündü Sam. Her şey biraz daha yerine oturmaya başladı. Samantha onu kurtarmıştı. Şimdi hatırlıyordu. O düşman değildi.

Sam ona doğru yürümeyi bıraktı ve içindeki öfke dinerken kaşlarının gevşediğini hissetti.

Samantha da bunun farkına varmış olmalıydı ki gerilemeyi bıraktı.

“Şu an yaşadığın şey normal” dedi. “İlk dönüştüğün sırada bu olabilir. Senin durumunda ise çok daha şiddetli oluyor çünkü her şeyi çabucak yapmak zorundaydım. Zaman yoktu hiç.”

Sam aniden başını ve kaslarını yarıp geçen korkunç bir acı hissetti. Yere çöküp başını ellerinin arasına alarak acıdan inlemeye başladı.

Samantha ona doğru koşarak yanı başına geldi ve elini sırtına koydu.

“Sam üzgünüm” dedi. “Bu acı geçecek. Bana güven. Her şey düzelecek. Fakat şimdilik, buradan çıkmamız gerekiyor. Çok zamanımız yok.”

Sam onun sözlerini zar zor duydu, ne var ki acısı katlanılmaz derecedeydi. Hali odaklanmaya müsaade etmiyordu.

“Sam, beni duyuyor musun? Kaçmalıyız. Buradan çıkmalıyız. Sadece ikimiz. Yeterince...”

Aniden devasa meşe kapı sesli bir şekilde yumruklandı.

Samantha sesin geldiği yere dönerken halen acıdan kafasını tutan Sam, tepkisiz kaldı.

Yumruklanma sesi gittikçe arttı. Her yumrukla birlikte Sam irkiliyordu. Başı acıdan çatlayacak gibiydi. Bu gürültüye tahammül edemiyordu.

“Sam, buradalar!” dedi. “Bizi öldürmeye çalışacaklar. Bundan sıyrılmamız lazım. Yardımına ihtiyacım var. Dövüşmemiz gerek!”

Kapı tekrar yumruklandı ve Sam’in kafasındaki acı zıplayıverdi. Bunu daha fazla kaldıramayacaktı. Birden ayağa

kalkıp kapıya yüklendi ve insanüstü gücüyle tamamen men-
teşelerinden çıkardı.

Artık açık olan kapının arkasında hemen beride yatan baygın muhafızları görmüş oldukları belli olan, infaz takı-
mından hain vampirler duruyordu. Sam ve Samantha'yı öl-
dürmeye gelmişlerdi, buna şüphe yoktu.

Ne var ki Sam onlara şans tanımadı. Onun kapıyı kıracak
gücü bulması karşısında hepsi ağzı bir karış açık bakakalmış-
ken Sam devasa kapıyı iki eliyle başının üstüne kaldırıp ona
yüklenenlere doğru savurdu.

Kapıyı isabet ettirip onları uçurarak koridorun öte ucuna
yolladı.

Öte taraftaki duvara sertçe çarpıp yere düştüler. Ardından
Sam kapıyı tekrar alıp onların üstüne attı ve hepsini ezdi.

Sam kaslarına hücum eden hiddeti hissetti ve başını geri
atarak kükredi. Tüm odayı dolduran, Samantha'nın bile ku-
laklarını kapamasına neden olan korkunç bir sestir bu. Sam
öfkeden kuduruyordu.

Samantha, yaratmış olduğu canavar karşısında şaşkınlık
içinde, odanın içinden ona baktı.

Fakat Sam fark etmedi bile. O öldürmek istiyordu ve
keskinleşmiş yeni duyuları ona nereye gidebileceğini söy-
lüyordu.

Koridora doğru zıpladı ve koşturmaya başladı, tek bir sıç-
rayışta yirmi adımlık mesafe kat ediyordu.

"Sam!" diye bağırdı Samantha arkasından.

Sam ona dönmedi.

“Sam, orası yanlış yol! Orası meclise geri gidiyor! Buradan çıkmalıyız. Kaçmamız gerek! Geri dönmelisin! Şu an tam arı kovanına doğru koşuyorsun!”

“Harika!” diye bağırdı Sam arkasını dönmeden, bir sürü merdiveni tek bir sıçrayışta çıkararak koşmaya devam ederken. Çünkü Sam tehlikeden kaçmak istemiyordu. Onu kucaklamak istiyordu, iki eliyle, sonra da parçalarına ayırmak.

. . .

Sam Belediye Konağı’nın altındaki dar taş koridorları uçarak geçiyor ve kör göz ilerliyordu. Nereye gideceğini, vampirlerin yuvasının nerede olduğunu tam olarak sezebiliyordu. Kan banyosu görmek istiyordu. Savaş istiyordu. Bu kişiler onun burada olmasından, onun alıkonulmasından sorumluydular. Sam’de onlara bunu ödetmek istiyordu, tamamına hem de.

Sam koridoru uçarak geçip başka bir merdiveni daha çıktığında önünde devasa bir çiftli kapı belirdi. Hiç tereddüt etmeden doğruca kapıya yüklendi, kapıları menteşelerinden söktü ve kafasını geriye atıp kükredi.

Çıkan korkunç bir sestir ve tüm odanın zeminini sarstı.

Binlerce vampirin her biri ona döndü. Bu hain ve soğukkanlı yaratıklar bile Sam’in güç gösterisinden dolayı sarsılmıştı. Bu öylesine bir vampir değildi. Sahip olduğu güç ve çıkardığı ses düşünülürse görülecekti ki onda özel bir şey vardı.

Daha onların -şimşek hızındaki maharetleriyle bile- tepki vermesine kalmadan Sam kalabalığa dalmış ve on tanesinin kafasını uçurmuştu bile. Odanın içine daldı ve ilerle-

dikçe yakıp yıkmaya devam etti. Çıplak elleri silaha dönüşmüştü. Tırnakları pençe haline gelmişti. Kasları çeliktendi sanki, ona saldıran herkes geri sekiyordu. Yok edici bir çığ misali, gittiği her noktada panik ve kargaşa yaratıyordu.

Çok geçmeden odadaki vampirler telaşa kapıldı ve oradan oraya koşuşturarak kaçmaya başladılar.

Meclisin bir kısmı karşılık vermek için ortak bir çaba gösterdi. Bütün gruplar koordineli bir şekilde Sam'in üstüne yüklendi. Ne var ki o geriye çekilip kollarını savurduğunda tüm bir grup odanın diğer tarafına uçuyordu. O, tek adamlık bir yok etme makinesiydi.

Bu Kyle'in gözünden kaçmadı. Odanın ortasında yer alan tepedeki tahtında oturup izledi. Bu şimdiye kadar onun çarpıştığı vampirlere benzemiyordu hiç, çok geçmeden onun Sam olduğunu fark etti. Şu kaltak, yani Samantha, onu dönüştürmüştü belli ki. Ve açıkça görülüyordu ki bu çocuk onların hiç beklemediği güçlere sahipti. Tek eliyle ordusunun yarısını yok ediyordu. Kyle buna izin veremezdi.

Tahtından zıplayıp kalabalığın ortasına indi ve kendi vampirlerini yolundan çekti. Ne zavallı orduydı bu böyle! Bir çocuğa karşı bile kendilerini savunamıyorlardı.

Kyle ite kaka yolunu açtı ve çok geçmeden Sam'in karşısına çıktı.

Sam kolunu geri attıktan sonra Kyle'in yüzüne bir darbe savurdu. Kyle olağanüstü gücü ve hızıyla bu darbeye set çekmeyi başardı fakat pek sağlam bir şekilde değil. Kyle Sam'in kolunda mevcut olan güç karşısında sarsılmıştı. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmış olmamıştı.

Sam'i itmeyi denedi ve onun bir adım bile gerilememesi karşısında daha da çok şaşırdı. Sam onu ittiğindeyse Kyle birkaç metre geriye doğru uçtu.

Yere kapaklanmış olan Kyle gerçekten dumura uğramıştı. Başına daha önce böyle bir şey gelmemiştir hiç. Bu çocuk neyin nesi idi böyle?

Kyle koştu ve havaya sıçrayarak iki ayağıyla Sam'in göğsünü tekmeledi. Bu hamle Sam'i geri doğru uçurdu, bu sefer şaşıran taraf oydu.

Kyle kılıcı çekti ve onu öldürmeye hazır bir halde Sam'in boğazına dayadı.

Fakat birden bir şey onu durdurdu. Tam kılıcı saplamak üzereydi ki Sam gözlerinin önünden kayboldu. Onun yerinde şimdi görmekte olduğu kişi, eski karısı Keira idi. Onu yüzlerce yıldır görmemiştir. Onu çok severdi, birden karşısında görmek irkilmesine neden oldu. O buraya nasıl gelmişti? Sam nereye gitmişti?

Bu soruların cevaplanmasına kalmadan Kyle göğsünde iki kuvvetli ayağın onu tekmelediğini hissetti ve odanın diğer tarafına doğru uçtu. Kafasını sert bir şekilde kendi tahtına çarptı. Sarsılmış bir halde zeminin üzerinde kalmadı.

Keira'nın ona doğru saldırıya geçtiğini gördü, ardından bu vücudun tekrardan Sam'e dönüşmesine tanık oldu. Sonra neler olduğunu anladı.

Kılık değiştirme. Sam bu güce sahipti işte.

Kyle küçük dilini yutmak üzereydi.

Sam, Kyle'ın suratına doğru dalışa geçmişken Kyle tam

zamanında eğildi. Bunu yapması iyi olmuştu, zira Sam'in darbesi, tahtında kocaman bir yarık açtı.

Kyle bu çocuğun kuvvetini düşünmeyi bırakamıyordu bir türlü. Artık onu öldüremezdi, buna şüphe yoktu. Bu güce sahip birini öldüremezdi. Onu dizginlemesi gerekiyordu, ona bir asker olarak ihtiyacı vardı.

Sam tekrar üstüne yüklendiğinde bu sefer Kyle kemerinden gizli bir silah çıkardı: Gümüş bir ağ. Sam üstüne atıldığı sırada Kyle ağı ona attı ve yolundan çekildi.

Ağ birden genişleyerek Sam'i gümüşten bir vampir ağının içine aldı ve onun elini kolunu bağladı.

Tamamen ağa yakalanan Sam tüm gücüyle kurtulmayı denediyse de bu durum karşısında çaresizdi. Gümüş tüm vampirleri hareketsiz hale getirirdi. Bu, Kyle'ın vampirleri yakalamak için en sevdiği yoldu.

Sam orada yatmış kıvranırken Kyle'ın kan içindeki askerlerinden biri yanına geldi.

"Onu öldürün efendimiz!" diye bağırdı.

"Hayır" diye yanıtladı Kyle soğukkanlı bir şekilde. Nefes almakta hâlâ zorlanıyordu. "Güçleri görülmedik cinsten. Ona ihtiyacımız var."

Tam o anda kapıda bir gümbürtü daha duyuldu ve Samantha içeri koşarak Sergei'yi arkadan kısıvrak yakalayıp boğazına gümüş bir hançer dayadı.

Tüm gözler ona dönerken odanın içindeki gerilim yükseldi.

"Eğer Sam'i öldürürsen Sergei'yi öldürürüm!" diye bağırdı Kyle'a doğru.

İçten içe gülümsedi. Sergei'nin hayatını falan umursuyor değildi ve Samantha'nın onu önemseydiğini düşünmesi Kyle'ı eğlendiriyordu. O da henüz Sam'i canlı istediğini fark etmemişti.

"Onu öldüremeyeceğim" dedi Kyle. "Sergei'yi bırak. Seni de öldürmeyeceğim."

"Bundan nasıl emin olacağım?" diye sordu Samantha uyanıklık yaparak.

"Kılık değiştirme yüzlerce yıldır görmediğim bir beceri. Onu ölü istemiyorum. Onun askerim olmasını istiyorum."

Samantha onun doğruyu söylediğini anlayabiliyordu. Sergei'yi bıraktı ve çabucak kalabalığın içine doğru ilerledi. Kyle'a doğru yürüdü.

"Onu bırak" dedi Kyle'a.

Kyle tedbiri elden bırakmadan izliyordu.

"Sorun yok" dedi ağa doğru yürüyüp Sam'in birkaç adım ötesinde durarak. "Sam, beni duyabiliyor musun? Sorun yok. Öldürme işi bitti. İntikam bitti. Artık her şey yolunda. Seni bırakacaklar fakat kimseyi öldürmemelisin. Artık bizden birisin. Bir askersin. Öldüreceğin başkaları olacak fakat bizimkiler değil."

"Onun kimseyi öldürmeyeceğinden nasıl emin olabiliyim?" diye sordu Kyle.

"Ona kefil oluyorum" dedi Samantha.

Uzun bir tereddüdün ardından Kyle başını salladı ve birkaç adamı ileri doğru çıkıp ağı kaldırdı.

Sam daha fazlası için hazır halde ayaklarının üstüne zıp-

ladı fakat Samantha onu arkadan kavrayıp elini onun içini rahatlatacak bir şekilde yanağına koydu. Yüzünü zorla kendisine doğru çevirip gözlerinin içine bakmasını sağladı.

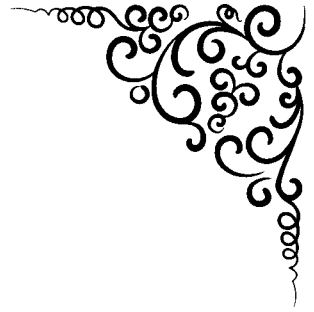
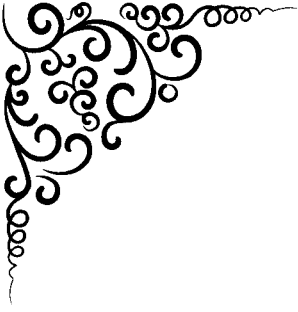
“Sam, beni dinle” dedi. “Onlar düşman değil.”

Sam onu duymaya ve söylenenleri düşünmeye çalışır gibi ona bakıyordu.

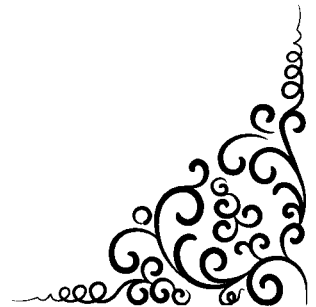
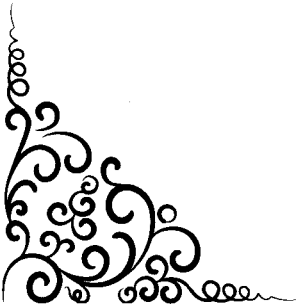
“Sabır” dedi. “Daha sonra öldüreceğin bir dolusu olacak.”

Öldürülecek bir dolu kişi. Bu düşünce Sam’i gülümsetti. Evet, bekleyebilirdi.

Nasıl olsa bu yalnız başlangıçtı.

On Dördüncü Bölüm

Caleb yanı başındaki kardeşi Samuel ve arkalarından gelen bir sürü vampirle beraber gece vakti Manhattan'ın üstünden uçmaktaydı. Yeleği sırtına geçirmiş olan Caleb asayı bir elinde sıkıca tutarken kardeşinin elinde de eldivenler vardı. İkisi de çok az vampirin karşı koyabileceği silahlarla donanmışlardı. Yine de Caleb şunu biliyordu ki onların silahları kılıcın yanına bile yaklaşamazdı, eğer savaş sırasında kılıçla karşı karşıya gelirlerse işler aleyhlerine gitmeye başlayacaktı.

Onların sadece bir düzine, Kyle'ın ise binlerce askeri olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu zaten. Şayet Caleb'in meclisi bu kadar dar kafalı olmasaydı işte o zaman arkalarında binlerce vampiri savaşa götürebilir, bir adım öne geçebilir ve hatta belki bu savaşı kazanabilirlerdi. Ne var ki ellerindeki bu ufak güçle Caleb bunun bir intihar görevi olduğunun farkındaydı.

Yine de denemesi gerekiyordu. Başka seçeneği var mıydı ki? Öylece oturup New York'un tamamen yerle bir edilmesini, tüm insanların çaresizce ölmesini bekleyemezdi. Kyle'ın

kuvvet kazanmasına müsaade edemezdi. Yargıçlar bunu göremeyecek kadar örümcek kafalıydı. Bu onların seçimiydi. Caleb, tıpkı yüzyıllardır olduğu gibi, kimsenin iznini bekleyecek değildi. Doğruca savaşın içine dalacak, tüm korkuyu arkasında bırakarak onu bekleyen akıbeti kucaklayacaktı.

Caleb kafasını çevirdiğinde yanında Samuel gibi bir kardeşi olduğu için ne kadar minnet dolu olduğunu fark etti. Yıllar boyunca Samuel hep orada, onun yanında savaşın içine dalmaya hazır olmuştu. Bazıları çetin geçmişti. Fakat ikisi her daim paçayı sıyırmışlardı.

Bir kez daha Caitlin düştü Caleb'in aklına. Onu düşünmeden edemiyordu bir türlü. Aralarındaki yanlış anlaşılardan dolayı kendini kötü hissediyor ve hepsinden ötesi, Sera'ya karşı bir şeyler hissettiğine inanması onu incitiyordu. İşleri açık hale getirmeyi her şeyden çok istiyordu. Gönderdiği mektubu düşündü, yerine ulaşip ulaşmadığını ve Caitlin'in mektubu okumuş olup olmadığını merak etti. Bu savaş bittiğinde -tabii eğer biterse ve o sağ kurtulursa- ona gidecek ve açıklamaya çalışacaktı. Tüm bunları geride bırakıp bir yerlerde ahenk içinde onunla birlikte yaşamaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Tabii eğer her şey için geç olmazsa.

Caleb New York City'nin ufkunda uçarken aşağı baktı. Tamamıyla karmaşa içindeydi. Central Park West'in üstünden uçup köşesinden geçtikleri sırada hem parkın içinde hem de parkın dışında kargaşaya tanık oldu. Tıpkı şehrin geri kalanı gibi Central Park West de metreler boyunca birbirine girmiş ve trafikte sıkışmış arabalarla doluydu. İlerlemek isteyenler kornalarına yükleniyor, birbirlerine küfrediyor, arabalarını bırakıp koşturuyorlardı.

Ancak çok uzağa gidemeden vampir askerler üstlerine atlıyordu. Her yer kan banyosuydu. Her insan için en az bir vampir vardı. Şehrin tamamı karıncalar gibi kaçıyordu. Vampirler insanları parçalara ayırmaktaydı.

Caleb ve adamları Belediye Konağı için güneye doğru uçmaya devam ettiler. Columbus Circle'ı geçip Broadway tarafına doğru döndüler. Eğer sevinilecek bir şey varsa o da şuydu ki Kyle'in vampirleri, karaya bu denli odaklandıkları için hiçbir şekilde yukarıya bakmak akıllarına gelmiyordu. Görünüşe göre Caleb, Samuel ve adamları gökyüzünün tek hâkimleriydi.

Ne var ki Caleb böyle düşünmekle acele etmişti. O ve takımı Times Meydanı'na doğru uçtukları sırada aniden kafasını çevirdiğinde Kyle'in vampirlerinden oluşan bir sürünün onlara doğru uçtuğunu gördü. Caleb ve adamları aşağıyı izlemekle o kadar meşguldü ki yaklaşan çarpışmaya hazırlanmak için neredeyse hiç zamanları yoktu.

Son anda Caleb asasını ileri tuttu ve Samuel de eldivenini kaldırdı. Manevra yapıp havada bir sürü vampire darbe vurmaya başladılar. Fakat sayıca üstünlerdi. Caleb tekrar süzûlemeden bir dolu vampir onun üstüne atlamıştı, onu çekiştirerek aşağı doğru sürüklemekteydiler. Asayı sallayarak birkaçını düşürmeyi başardıysa da onlardan çok daha fazlası arı sürüsü gibi başına üşüştü. Sayısal olarak çok dezavantajlıydı. Yere doğru, tam Times Meydanı'nın ortasına doğru düşerken buldu kendini.

Caleb sert bir şekilde yere çarptı, üstünde on vampir vardı. Samuel ve diğerlerinin de yere düştüğünü görebiliyordu.

Artık yerde olduklarına göre avantaj Caleb'deydi. Ayaklarının üstüne kalkıp asayı sallayarak beş vampiri tek bir ha-

reketle yere sermeyi başardı. Ardından arkaya dönüp asanın ucunu mızrak gibi kullanarak bir vampirin boğazını deşti. Hemen peşinden, top gibi olan başını kullanarak bir başkasının kafasına sertçe vurdu. Sonra asayı ucundan tutup kendi etrafında en geniş şekilde dönerek on vampiri tek bir seferde saf dışı bırakan bir rüzgâr oluşturdurdu.

Samuel hemen Caleb ile sırt sırta verip içgüdüsel bir şekilde bu rüzgâra dâhil oldu, eldivenli elini sallayarak darbeler indiriyordu. Bu eldiven inanılmaz bir silahtı; vampirlere isabet ettiğinde çıkan kof darbe sesiyle beraber onların ayaklarını yerden kesip havaya uçuruyordu. Aynı eldivenin uzun parmakları da işe yarıyor, gözleri ve boğazlarına darbe alan bir sürü başka vampiri dizlerinin üstüne çöktürüyordu.

İkisi sırt sırta verip tüm güçleriyle savaştılar ve birlikte bir dolu vampiri yere serdiler.

Hepsi cesur savaşçılar olan Samuel'in adamları da geri kalanların işini bitirdiler.

Birkaç dakika içerisinde Kyle'in vampirlerinin tamamı yere serilmişti; Caleb kendi adamlarını incelediğindeyse savaşta bir kişiyi kaybetmiş olduklarını gördü. Çoğu yaralanmıştı fakat hayattaydılar.

Caleb etrafa bakındı. Times Meydanı'nın ortasında, insanlığın ortasına düşmüş halde dikilmekteydiler. Her yanda tam bir kargaşa hüküm sürmekteydi. Meydan hâlâ ışıklıydı, reklam panoları yanıp sönüyordu fakat normalliğe dair başka bir iz de kalmamıştı. Vampir çeteleri tarafından kovalanan insanlar oradan oraya kaçışyordu. Trafik öyle keşmekeş haldeydi ki kimse artık araba sürmeye tenezzül etmiyor, herkes ya araçlarından atlayıp kaçıyor ya da sanki bunun onlara yar-

dımı dokunacakmışçasına kapılarını kilitleyip pencerelerini kapayarak oturuyorlardı. Caleb bir kadının cipinin kapısını kapayıp kilitlemesinin bir saniye ardından bir vampirin gelip kapıyı tamamen sökerek onu dışarı sürüklemesini izledi.

Caleb harekete geçti. Vampir, dişlerini kadının boğazına geçiremeden ona asasıyla vurdu ve arabaların üstünden uçurdu. Halen bağırmakta olan kadın hayretler içinde Caleb'e baktı.

Caleb etrafa bakındığında her yöndeki insanların vampirler tarafından kovalandığını gördü. Tereddüt etmeden vampirleri kovalamaya başladı ve Samuel ile adamları da onu takip etti.

İşlerini bitirdiklerinde Kyle'ın bir sürü adamı ya ölü ya da baygın durumdaydı. Hiçbiri Caleb ve Samuel'in silahları ya da Samuel'in savaşçılarıyla baş edecek güçte değildi ve tam beslenirken gafil avlanmışlardı. Birkaç dakika içerisinde Times Meydanı'ndaki denge tersine dönmüştü, Kyle'ın kalan birkaç adamı da kaçmaya başladı.

Caleb ve adamları onları kovaladılar, ta ki hepsi havalanıp uçmaya başlayıncaya kadar. Artık Times Meydanı'nın kontrolü el değiştirmişti.

Geride kalan insanlar meydana gelen şeyin ne olduğunu anlayıp büyük bir coşkuya kapıldılar. Caleb kafasını çevirdiğinde bir sürü insanın takdir dolu bir şekilde sırtına vurduğunu gördü.

"Kimsin sen?" diye sordu içlerinden biri.

Caleb gözlerini aşağı çevirdiğinde on yaş civarında bir çocuğun saygıyla karışık bir korku içinde ona baktığını gördü.

Sırtındaki yeleği ve elindeki asasıyla çocuğun gözünde bir süper kahraman gibi gözükebileceğini fark etti.

“Bu civardan dost bir vampir” dedi gülümseyerek.

“Babamı kurtarabilir misin?” diye sordu çocuk.

Çocuk Caleb’i arabaya götürdü ve kapıyı açtı.

Sürücü koltuğunda oturan adamın üstü yaralarla kaplıydı, hasta olduğu belliydi.

Caleb başını iki yana salladı. Belirtileri hemen tanımişti. Hıyarcıklı veba.

Caleb tiksinti ve kederle doldu. Bunu Kyle yaymış olmalıydı. Zira başka kimse bu kadar kötü olamazdı.

Caleb arkasında biri olduğunu hissetti, dönüp baktığında Samuel’i gördü.

“Kyle’ın marifeti” dedi Caleb.

Samuel de başını iki yana salladı.

Caleb’in kendisi ve eylemi konusundaki azmi daha da arttı. Artık Kyle’ı durdurması gerektiğini biliyordu, her zamankinden daha çok hem de. Ve geçen her saniye kıymetliydi.

Aniden bir gürültü duydu ve kafasını çevirdiğinde Times Meydanı’nın diğer tarafından yüzlerce vampirin onlara doğru gelmekte olduğunu gördü. Umursamaz ve kendilerinden emin bir şekilde doğruca Samuel ve Caleb’e doğru gelmekteydiler. İnsanlar çılgık atarak yollarından çekiliyor ve kaçıyorlardı.

Caleb yakından baktığında bunların Kyle’ın adamları olmadığını fark etti. Onların başka bir meclisten olduklarını

söyleyebilirdi. Sezgilerine göre iyi bir meclisti bu. Onların tarafındaydı. Times Meydanı Kilisesi'nden çıkıyorlardı.

Vampirler Caleb'in birkaç adım ötesine gelip durdular, liderleri Caleb'e bakıyordu.

"Sana katılmak istiyoruz" dedi basit bir şekilde.

Caleb arkasındaki yüzlerce adama baktı, cesaretlendi ve başıyla onayladı.

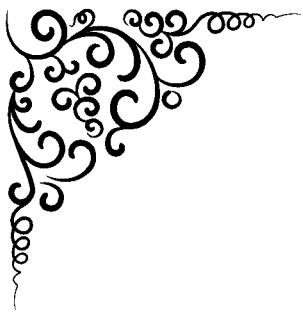
"Belediye Konağı'na gidiyoruz" dedi Caleb. "Kara Metcezir Meclisi'ne. Onları bir güzel silip süpüreceğiz."

Liderleri başıyla onayladı ve hafifçe sırtıttı. "Bu binlerce yıldır yapmayı beklediğim bir şey" dedi.

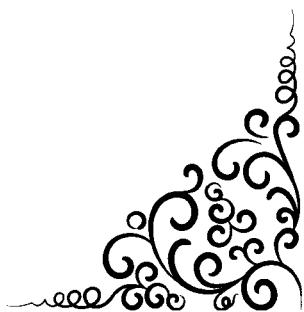
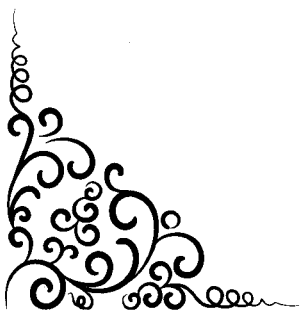
Samuel gülümsedi. "O zaman bizi takip et!"

Caleb, Samuel ve adamları havalandılar, tam bu sırada Caleb bir sürü kanadın açılmasından meydana gelen büyük bir gürültü duydu ve arkasında yüzlerce vampirin varlığını hissetti.

İşte şimdi bir orduları vardı. Ve doğruca Belediye Konağı'na gitmekteydiler.

On Beşinci Bölüm

Samantha; yanı başında Sam'in ayakta durduğu, taktında oturan Kyle'in bulunduğu ve binlerce vampirin dolanıp durduğu kargaşa içindeki büyük odada dikilirken işlerin nasıl olup da bu kadar hızlı değiştiğini düşündü. Bunu hiç ummamıştı işte. Çok uzun zaman önce bu yerden Sam ile beraber kaçmayı ve her şeyi geride bırakmayı planlamıştı. Ne var ki işler çok farklı gelişmişti.

Sam'i bu kadar hızlıca dönüştürmekle risk aldığını ve başlarına herhangi bir şeyin gelebileceğini biliyordu. Fazla zamanı olmadığı için şansını denemek zorunda kalmıştı. Yine de böylesi bir şey beklememişti hiç. Sam öyle bir öfke ve kuvvetle uyanmıştı ki bu şimdiye kadar tanık olduğu her şeyin ötesindeydi. Aynı zamanda içinde başka türden bir kan taşıyormuş gibiydi, Samantha'nın aşına olmadığı bir şey. Daha önce bir genç vampirin bu kadar güçlü olduğunu hiç görmemişti. Belki de Caitlin ile aynı soydan olması yüzündendi. Fakat onun içindeki kan daha karanlık, daha vahşice akıyordu sanki.

Sam'in bu kadar ipleri koparacağını, kan şehveti ve intikam konusunda bu kadar direteceğini hesaba katmamıştı. Bu onu tamamen gafil avlamıştı. O sanki yabani, evcilleştirilmemiş bir yaratık gibiydi.

İşte bu yüzden de onu daha çok seviyordu.

Ne odanın ortasına bu şekilde dalıp onun meclisinden bir sürü kişiyi öldüreceğini beklemişti ne de bu denli inanılmaz bir güce sahip olacağını. Onu öldürmeyi denemediği için kendini onurlandırılmış hissediyordu.

Kyle'in onu yakalayacağını ya da hayatta kalmasına izin verip askeri haline getireceğini de düşünmemişti.

Başı dönüyordu. Şehrin her yerinden -artık Kyle'in meclisi olan- Kara Metcezir Meclisi'nin şehri hâkimiyeti altına aldığına dair raporlar geliyordu. Komşu meclislerdeki vampirlerin her çeşidi kuytu köşelerinden çıkıyor ve savaşa katılıyorlardı. Galip olanı herkes sevdiği için şu an Kyle'a katılanların sayısı artmaktaydı. Kara Metcezir Meclisi'nin zamanı gelip çatmıştı işte. Ne bundan ne de bunun dünya üzerinde yaratacağı sonuçlardan kaçmanın bir yolu vardı.

Samantha tüm planlarını yeniden düşünmeye başladı. Ne de olsa şu an bulunduğu yer tam da olması gereken yerd, iktidar koltuğunun yanındaydı. Sam hayattaydı, dönüştürülmüştü ve güvendedi. Kyle da onu askeri olarak istiyordu. Ne o tehlikedeydi artık ne de kendisi. Tam aksine, doğru yerde doğru zamanda kusursuz bir pozisyondaydılar; ellerinde akıl almaz yükseklikteki iktidara ulaşma fırsatıyla birlikte hem de.

Belki de artık Sam ile birlikte kaçmayı denememeliydi. Düşündükçe buna daha fazla aklı yattı. Uzun vadede o ve Sam'in kendilerini bu dalgaya bırakarak nereye gittiğini görmeleri onlar için en iyisi olacakmış gibi duruyordu. İkisinin tüm bir orduyu karşılama almasının hiç gereği yoktu. Ne de olsa birlikte olabildikleri sürece gerisi önemli değildi. Samantha zorlukların içinden sağ çıkan, fırsatçı biriydi. Onu binlerce yıldır hayatta tutan şey de buydu. Ve şu an için en az zorluk çıkaracak yol, Kyle'ın savaşına katılmakmış gibi gözüküyordu.

Sam ile birlikte Kyle'ın tahtına yakın duruyorlardı. Sam'in gözlerine baktığında hâlâ donuk baktıklarını, onun hâlâ geçiş aşamasında olduğunu gördü. Etrafındaki şeyleri berrak bir şekilde algılayamıyor ve onunla konuşmaya çalışan vampirleri görmezlikten geliyor gibiydi. Ne talih ki hâlâ bir tarafı Samantha'nın dediklerine kulak veriyordu. İşin doğrusu, tanıyabildiği tek kişi oymuş gibi gözüküyordu. Belki bu onu dönüştürdüğü içindi. Ya da belki bir yerden onu hatırlıyordu. Neyden olursa olsun, buna minnettardı. Uzanıp elini tuttu ve sıkıca kavradı. Başlarına ne gelirse gelsin onun yanında olacak ve ona yön gösterecekti.

Tam o anda büyük kapılar sonuna kadar açıldı ve içeri üstü yaralı bereli, oldukça telaşlı görünen bir vampir grubu girdi. Doğrudan odanın ortasına yürüdüler. Herkes yollarından çekildi.

Kyle ayağa kalktığında Samantha onun yüzündeki endişeyi fark etti.

Bu şeyin kaynağı her neydiyse iyi bir şey olmadığı belliydi.

Kyle ona doğru koşturmakta olan vampir grubuna baktı. Yüzlerindeki ifade hoşuna gitmemişti ve daha şimdiden öfkelenmeye başladığını hissedebiliyordu. İlk mağlubiyetlerine dair bir haber ileteceklerinin farkındaydı. Kyle'in mağlubiyetlere -ve mağluplara- karşı tahammülü yoktu ve eğer verecekleri haber buysa bedelini ödeyecekleri kesindi. Eğer ondan anlayış bulmayı umuyorlarsa feci yanılıyorlardı.

Bir düzine kadar vampir grubu Kyle'in tahtının önüne gelip boyunlarını eğdi. Ayağa kalktılar ve ortalarındaki kişi yüzünde bir korku ifadesiyle söze girdi.

"Yüce önderimiz" dedi, "kötü haberlerimiz var. Kardeşlerimizden birçoğunu savaşta kaybettik. Diğer meclisler ayaklandı ve bizimle savaşa tutuştu."

Odayı şaşkın bir uğultu sardı.

"SESSİZLİK!" diye bağırdı Sergei. Asasını arka arkaya yere vurdu ve oda sessizleşti.

Kyle aşağı bakarken içinde yükselen öfkeyi hissetti. Zavallı savaşçılar. Neden onun savaştığı gibi savaşmıyorlardı ki?

"Peki hangi meclis bize karşı koymaya cüret etmiş?" diye sordu yavaşça.

"Önderimiz, vampirlerden ikisini tanıdım. Biri Caleb'di, diğeri ise Ak Meclis'ten Samuel'di."

Odayı bir kez daha uğultu kapladı.

"Fakat hepsi bu değil" diye devam etti asker gürültüyü bastırarak. "Bizim aşına olmadığımız silahlar taşıyorlardı. Fil dişi bir asa ve altın bir eldiven. Bu silahlara karşı yapabileceğimiz çok az şey vardı. Onlardan sayıca fazlaydık fakat neredeyse hepimizi yok ettiler."

Odayı gürültülü bir uğultu kapladı.

“Daha da kötüsü” diye bağırdı vampir, “başka meclislerin de onlara destek vermeye geldiklerini gördük. Biz konuşurken sayıları artıyor. Ve bize doğru geliyorlar!”

Odada artık kargaşa hâkimdi.

“SESSİZLİK!” diye bağırdı Sergei asasını vurarak. Birkaç dakikanın ardından oda sonunda sakinleşti.

Kyle soğuk bir şekilde askere baktı. Öfkesini tutmak için elinden geleni yaparken titriyordu. Ne var ki çabası işe yaramıyordu.

“Yani” diye girdi söze buz gibi bir şekilde, “yenilgi haberleri getirdiniz. Mağlubiyetinizi haber vermeye geldiniz. Korkaklar gibi kaçtığınızı söylemeye geldiniz.”

Askerlerin gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı.

“Önderimiz, olanları haber vermek zorundaydık. Sizi uyarmalıydık. Size buna dair bilgi...”

Kyle elini kaldırdı ve asker cümlelerinin ortasında durdu.

“Bilirsiniz ordumda tek bir kuralım vardır” dedi Kyle. “Asla geri çekilme. Asla.”

Bunu söyledikten sonra Kyle birden elinde kılıcıyla aşağı sıçradı ve tek bir hamleyle gruptaki tüm vampirlerin kafasını uçurdu.

Başları zemine düşüp yuvarlanırken vücutları bir-iki saniye daha öylece kaldı ve ardından yavaşça yana eğilip yere düştüler.

Tüm oda, yuvarlanan kellelerin çıkardığı sesler dışında, sessizliğe büründü.

Kyle tam ağzını açacak ve halkını savaşa çağıracaktı ki odanın kapıları tekrardan açıldı.

İçeri takım elbiseli, kibirli bir şekilde odanın ortasına doğru yürüyen bir dolu insan girdi. Kyle bu gördüklerinin rüya olduğunu düşünerek gözlerini kırıştırdı. Fakat rüya falan görmüyordu.

Bunlar *onlardı*, politikacılar. Üst katta ikamet edip bu şehri ve bu binayı kendilerinin idare ettiğini sananlar hani. Tam kendi türlerine has bir kibirle yürüyorlardı; fakat odanın ortasına doğru gelip etraflarını binlerce vampirin sarıldığını ve yerde yuvarlanan kesik kafaları gördükten sonra özgüvenleri bir hayli azaldı.

Kafalarını çevirip öfkeyle sırtarak elinde kılıcı tutan ve üstünden kan damlayan Kyle'ı fark ettiklerinde artık o kadar da kendilerinden emin durmuyorlardı.

“Meclisimize girmeye cüret mi ettiniz?” diye sordu Kyle.

“*Bizim* binamızın altında yaşıyorsunuz” diye karşılık verdi liderleri. “Buranın altında yaşamınıza izin veren biziz. Bunu unutmayın. Parmağımızı şıklatırsak ABD ordusu hepinizi havaya uçurabilir.”

Kyle kocaman gülümsedi. Bu ahbaptaki kibri sevmişti. İşin doğrusu, onu çabucak öldürecek denli çok sevmişti bu adamı.

“Gerçekten mi?” diye sordu Kyle.

“Bunca yıldır burada yaşamanıza tahammül ettik çünkü her zaman bizim gündemimize hizmet ettiniz” diye devam etti politikacı. “Fakat artık yaydığınız bu salgın yüzünden binlerce masum insan sokaklarda ölüyor. Bu konuda bizi kimse uyarmadı ve bunu yapmanıza asla onay vermedik.”

“Buradaki zamanınız doldu. Toplanın ve defolun. Eğer denilenleri yapmazsanız Ulusal Muhafızlar’ı çağırırız, eğer yarın hâlâ burada olursanız hepinizi temizleriz.”

Kyle’in gülümsemesi daha da büyüdü ve bu adamın birkaç adım daha yanma gitti, kalabalıktaki diğerleri de çemberi daralttı. Kyle şimdi eğlenmeye başlıyordu işte. Eğer bu zavallı insan vampir olsaydı Kyle onunla arkadaş bile olabilirdi.

“Size şunu sormalıyım” diye girdi söze Kyle bir adım daha yaklaşıp, insanların korkudan gözlerinin yerinden fırlamasına neden olarak. “Ordunuzun gelip bizi ‘temizlemesi’ için onlara birinin emir vermesi gerekmez mi?”

Siyasetçi bir adım geriledi. “Evet, elbette” dedi, şimdi sesi o kadar kendinden emin çıkmıyordu.

“Peki ya bu emri kim verir?” diye sordu Kyle.

“Ben veririm” dedi adam kendinden emin bir şekilde.

Kyle Sergei’ye dönüp başını salladı, Sergei de aynısını bir başkasını yaptıktan bir saniye sonra siyasetçilerin arkasındaki büyük meşe kapılar gürültüyle kapandı.

Politikacılar arkalarına, birbirlerine, sonra Kyle’a, ardından etraflarındaki vampirlere baktılar. İşte şimdi korkmuş gözüküyorlardı.

“İyi o zaman” dedi Kyle yavaşça. “Sanırım o emir asla verilmeyecek, değil mi?”

Adamın cevap vermesine kalmadan Kyle kılıcı salladı ve adamın kafasını vücudundan ayırdı.

Sadece birkaç saniye içerisinde yüzlerce vampir geri kalan politikacıların üstüne çullanmış ve ziyafet çekmeye başlamıştı.

Kyle arkasını dönüp doğruca Sam ve Samantha'nın yanına yürüdü. Onların yanında öfkesi birazcık olsun dinmiş bir halde durup izledi.

Sam'in gözlerine baktığında onda da kendisindeki benzer bir hiddet gördü. Bu çocuğun içinde kendi kanına benzer bir şey hissediyor ve onu daha şimdiden seviyordu. Daha da önemlisi, kılık değıştirme gücü onu etkilemişti. İşte bu tam da düşmanlarını gafıl avlamasını sağlayacak silahtı. Yanımda olsun dediğı asker böyle bir şeydi işte.

"Bu Caleb başıma çok iş çıkarıyor" dedi Sam'e. "Kız kardeşin de öyle. Biri neredeyse, diğeri de yanında oluyor. İki-si hayatta olduğı sürece hiç huzurumuz olmayacak" dedi. "Görüyorum ki eğer bu işi halletmek istiyorsam bunu kendim yapmalıyım. Daha da önemlisi, Caleb'i yakalamamız gerekecek. O elimizde olursa kız kardeşin de peşinden gelir. Sonra da yolumuza artık kimse çıkamaz."

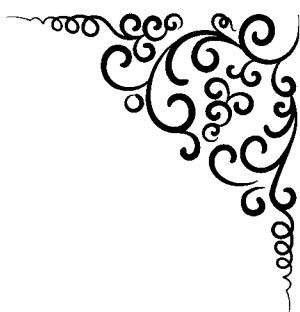
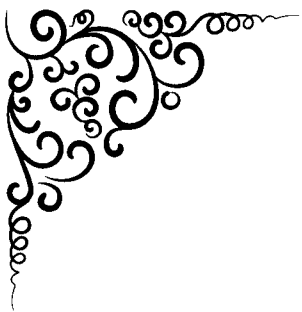
Sam'e doğru bir adım attı. "Seni yaklaşan savaşta yanımda görmek istiyorum."

Sam içinden hiddet fışkırırcasına ona baktı. Kyle, ilginç bir şekilde, onun düşüncelerini okuyamadığını fark etti. Görünüşe göre bu çocuk başka bir boyuttandı.

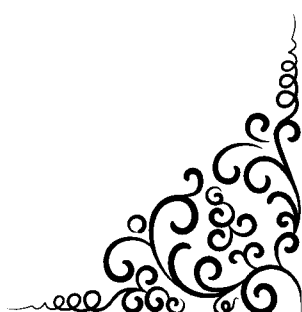
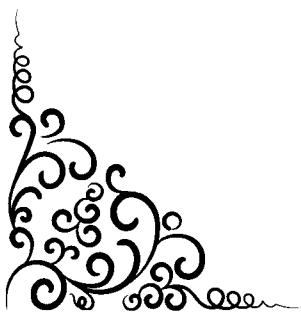
"Öldürmeye hazırım" dedi Sam yavaşça. "Sadece hedefi göster."

Kyle onu inceledi. İstedığı cevap buydu işte.

Evet, dedi içinden, bu güzel bir arkadaşlığın başlangıcı olabilir.

On Altıncı Bölüm

“Caitlin! Caitlin, uyan! Geç kaldın!”

Ses, ona eşlik eden kapının vurulma sesiyle beraber hiç durmadan kendini tekrar ediyordu.

Nihayet Caitlin gözlerini açıp derin uykusundan ayıldı. Hâlâ kafası bulanık bir halde yüzüstü yatmakta olduğu yatağından etrafa baktı.

Ada. Buradaydı hâlâ. *Tanrı'ya şükür*. Kulenin tepesindeki küçük odasında, artık evi gibi görmeye başladığı bu yeni adada kendini güvende hissediyordu. Kafasını çevirdiğinde ayaklarının dibinde uzanan ve sabırla onu izleyen Gül'ü gördü. Açtı ve onun uyanmasını bekliyor olsa gerekti.

Caitlin doğruldu ve açık pencerelerden gelen parlak gün ışığının karşısında gözlerini kırıştırdı. Çabucak uzanıp göz damlalarını aldı ve her iki gözüne birer tane damlattı.

“Caitlin! Caitlin! İçeri girmeme izin ver!” dedi ses tekrardan.

Polly. Bu kadar erken saatte burada ne yapıyordu ki Tanrı aşkına? Caitlin'in saati yoktu -zaten bu adada elektronik hiç-

bir şey yoktu- fakat güneşin daha yeni doğduğunu görmek için saate ihtiyacı da yoktu. Çok erkendi daha.

“Gir içeri işte!” diye bağırdı Caitlin sonunda, “Kapı açık!”

Kapı savrularak açıldı ve her zamanki gibi heyecanlı, nefes nefese, suratındaki kocaman gülümsemesiyle Polly içeri girdi. Güne başlamak için şimdiden hazır ve heyecanlı gözüküyordu. Caitlin onun bu enerjiyi nereden bulduğunu merak ediyordu.

Caitlin yatağın köşesine oturdu, kafasını ellerinin arasına aldı, gözlerini ovuşturdu ve saçını geri attı. Kafasında filler zıplıyordu. Bugün kolay olmayacaktı. Gecenin çoğunu meclisten arkadaşlarıyla takılarak geçirmişti.

Şimdi hatırlamaya başlıyordu işte. Bugün onun günüydü, muhafızlık görevi için. Yorgun bir şekilde esnedi. Neyse ki en azından Caleb’in dâhil olduğu bir rüya görmemişti bu sefer. Bunun için Tanrı’ya şükrediyordu.

Polly ona doğru koştu, bir kolunu onunkinin altına soktu ve onu ayağa kaldırdı.

“Eğer geç kalırsan Aiden seni öldürür. Muhafızlık görevine asla geç kalamazsın. On dakika içinde başlıyor. Yolun uzun olacak. Bu ada düşündüğünden daha büyüktür. Giyin ve çıkalım hadi” dedi telaşla.

Caitlin odaya bakındığında kıyafetlerinin yere atılmış olduğunu gördü. Polly cömertlik edip kendi kıyafetlerinden vermişti ona. Aynı beden numarasına sahiplerdi. Caitlin tüm vampir kıyafetlerinin siyah -ya da belki siyahın farklı tonlarından- olduğunu düşünmüştü ancak Polly’nin dola-

bının çoğunlukla mor ve pembeden oluştuğunu görünce şaşırmıştı. Polly gülümseyerek, “Pekâlâ, sırf vampirim diye diğerleri gibi olacağım anlamına gelmez. Bir kural yok biliyorsun ki. İstediğim rengi giyebilirim” dedi. Tam yerine oturuyordu bu. Eğer bir vampir mor ve pembe giyecekse o kişi Polly olurdu işte. O şimdiye kadar Caitlin’in tanıdığı en mutlu insandı ve onu siyah giyerken hayal edemiyordu.

Yani bir kez daha Caitlin kendisinin olmayan bir do-laptan giymek durumundaydı. Çabucak giysilerini değiştirip uzun boy aynasında üstüne başına baktı.

Aynada bir yansıma yoktu. Tabii ya, unutmuştu bunu. Vampir hayatında feragat edebileceği şeylerdendi bu ne de olsa.

O da aşağı doğru kendi üstüne baktı. Tamamen pembele-re bürünmüştü. Çok salakça gözüküyor olsa gerekti.

“Harika gözüküyorsun” dedi Polly. “Şimdi gidebilir mi-yiz?”

Caitlin ve Polly aceleyle odadan çıktılar, Gül de onları takip etti. Gül her zamanki gibi Polly’nin üstüne atlıyor, Polly de ona karşılık verip başını okşuyordu. Gül, Polly’i pek sevmişti ve bu hissiyat karşılıklıydı. Caitlin şaşırmamıştı buna. Gül, Caitlin’e iyi davranan herkesi seviyor ve ondan nefret eden herkesten nefret ediyor gibi gözüküyordu. Gül her daim Caitlin’in tarafındaydı, her zaman.

Yuvarlak, taştan merdivenleri dönerek indikleri sırada Caitlin kafasını çevirdi ve Hudson Nehri’nin gün ışıyla aydınlanmış, akıp giden maviliğini gördü. Manzara pek bir güzeldi. Serin nehir esintisi yüzüne vururken kendini oda-

sından aşağı inen bir prenses gibi hissetti. Burada olduğu için çok şanslıydı.

“Nereye gittiğini bile bilmediğin konusunda bahse gireyim” dedi Polly gülümseyip ve kafasını iki yana sallayarak. “Ben olmasam ne yapardın acaba?”

Caitlin Polly’nin koluna girdi. “Muhtemelen uyurdum” dedi alayla karışık.

Nisan çiçeklerinin açtığı sık ormanlığa girdiler ve Caitlin bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola giden patika yol boyunca Polly’i takip etti.

“Peki, o zaman biliyorsundur ki bugün benim muhafızlık görevim yok” dedi Polly. “Aslına bakarsan kafamı kaldırmadan uyumaktan daha fazla isteyeceğim bir şey olmazdı. Fakat içimden bir ses senin de aynı durumda olduğunu söyledi, ben de erken kalkıp yataktan fırladım ki seni bu durumdan kurtarayım.”

Caitlin bu jest karşısında duygulanmıştı. “Teşekkürler Polly, sana borcum var.”

“Biliyorum var” dedi Polly göz kırparak. “Ben de senin şu hiç giymediğin Lily Pulitzer kıyafetini düşünüyordum. Onu giydiğini hiç görmedim ve dedim ki eğer bir kıza iyilik yapmak istiyorsan...”

“Senindir” dedi Caitlin, aşırı neşeli bir şekilde. Zaten o kıyafetlerden kurtulmak istiyordu; ona hiç uymayan renklere sahiptiler ve ona Edgartown’ı, Caleb ile geçirdiği zamanları hatırlatıyorlardı. Polly’nin hoşuna gitmeleri onu sevindirdi.

Polly’nin gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi? Yani sahiden mi? Yani sana baskı yapmak istemedim aslında, sadece

diyordum ki yani, pek de ciddi değildim; bana borcun falan yok aslında...”

“Gerçekten. Lütfen” dedi Caitlin. “Bana iyilik yapmış olursun.”

“Niye ki?” diye sordu Polly fal taşı gibi gözlerle.

Caitlin’in hiç açıklayası yoktu.

“Ah, bana pek uymuyorlar.”

Aslında Caitlin’in üstüne tam oturuyorlardı.

“Ama aynı beden giyiyoruz” dedi Polly kafası karışmış bir şekilde. Polly gözünden bir şey kaçırmayacak kadar cingözdü.

Caitlin çabucak düşündü. “Yani diyorum ki... Malzemesi, yani kumaş... Nasıl desem... benim tarzım değil pek.”

“Harika!” dedi Polly heyecanla. “Şimdi benim *sana* borcum var. Hem de ne borç! Arkadaşlarımızla konuşup birinin sana uygun siyah bir kıyafeti var mı diye bakacağım. Siyahı sevdiğini biliyorum, hem zaten bu akşamki konser için kıyafete ihtiyacın olacak.”

“Konser mi?” diye sordu Caitlin.

“Ah Tanrım, bilmiyor musun?” diye sordu Polly. “Bahar konseri. Her yıl yaparız. Herkes yanında biriyle gelir. Eskiden biraz garip olurdu çünkü sen gelmeden yirmi üç kişiydik. Fakat şimdi sen geldin ve yirmi dört olduk. Her kıza bir oğlan. Herkes çok heyecanlı! Bu yıl herkesin bir eşi olacak. Zaten eşi olmayan bir sen, bir de Blake kaldı.”

Blake ha, dedi Caitlin içinden. Harika. Burada ancak bir hafta geçirmişken tuhaf bir romantik durumun içine düşmek zorundayım bir de.

“Aman Tanrım, sana söyledim mi?” diye devam etti Polly. “Patrick bana kavalıem olmayı teklif etti. ÇOK heyecanlıyım!”

Ne güzel, dedi Caitlin içinden. Bu sadece onu Patrick’ten kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda Polly’i mutlu da etmişti. Patrick’in hamlelerini savuşturabildiği ve onun da Polly’nin peşinden gittiği için mutluydu.

İkisi birlikte ormanın içinde bir aşağı bir yukarı giden patikada kol kola yürüdüler. Bu sırada Caitlin tamamen ayıldı ve nereye doğru gittiklerini merak etmeye başladı.

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordu Caitlin, tüm bu yürüyüş ve hızlı ritimden dolayı kafası dönmeye başlamışken. “Muhafızlık görevi neydi tam olarak?”

“Dönüşüme dayalı” dedi Polly. “Her birimiz haftada bir kez yapmak zorunda. Diğerleri uyurken nöbet tutuyoruz, biri adaya yaklaşırsa diye. İnsan olsun ya da başka bir şey, fark etmez. Aiden bunu alıştırtma amaçlı olarak da kullanıyor. Bizi zinde tutmaya ve normalde kalkmadığımız saatlerde uyanmaya alışmamıza yardımcı oluyormuş ya da öyle bir şeyler işte; bilirsin, tipik Aiden durumları. Ama şunu söylemeliyim ki haklılık payı var. Diğerleriyle aramdaki bağ en çok muhafızlık görevlerinde gelişmiştir.”

“Aradaki bağ mı?” diye sordu Caitlin aniden tedirgin bir şekilde. “Ne demek istiyorsun? Bunun tek başına yapıldığını düşünüyordum ben. Her birimiz tek başımıza nöbet tutmuyor muyuz?”

Polly hafifçe gülerek başını salladı. “Tanrım, öğrenecek çok şeyin var. Hayır, hiç de öyle değil. Her nöbette iki kişi

oluruz. Çift halinde yani. Bir arada durur, birbirimizin sırtını kollarız.”

Caitlin söylenenleri düşündü. “Yani, eğer sen bugün muhafızlık görevinde değilsen, bu benim başka biriyle eş olduğum anlamına mı geliyor? Yani, orada beni bekleyen biri var.”

“Ve adam muhtemelen kızmıştır” diye ekledi Polly. “Daha şimdiden on dakika geciktin. Tek kural asla geç kalmamaktır.”

“Adam mı?” Caitlin’in içi buruldu. Karşılaşmak istemediği tek kişiyle tüm gün muhafızlık görevinde yan yana olmak zorunda kalmaması için içinden dua etti.

“Blake” dedi Polly, Caitlin’in en berbat korkularını doğrulayarak. “Şanslı kişi sensin” diye ekledi şakacı bir şekilde.

Caitlin’in yüzü düştü. *Blake ha*. Bu topluluk içinde onu dehşetten titreten tek kişi oydu fakat ondan korktuğu için değil; hayır, ona karşı *hissettiklerinden* korkuyordu. Dün öğle yemeğinde onun bir bakışını yakalamasının ardından aklının bir köşesini kemirip duruyordu. Ve aklını ne kadar kemirirse Caleb üzerinde odaklanması o kadar zor hale geliyordu. Bir taraftan Caleb’i unutmak istiyordu. Diğer taraftan, uğradığı ihanete rağmen onu bırakmak istemiyordu. Bu yüzden büyük uğraşlar sonucunda önceki gün Blake’i nihayet aklından çıkarmıştı.

Şimdi ise bu gelmişti başına. Birlikte, sadece ikisi, muhafızlık görevinde olacaklardı; hem de kim bilir kaç saat. Zalimce bir şaka gibiydi bu. Neden o kadar kişi varken o düşmüştü ki yanına? Neden başka kimse ondan hoşlanmıyordu ki?

“Neden bana şanslı kişi sensin dedin?” diye sordu Caitlin.

“Yani, eğer fark etmediysen pek geçimli biri değildir” dedi Polly. “Kendi gözlerinle gördün. O ayrı durur. Konuşmayı sevmez.”

“Ama niye?” diye sordu Caitlin sık ağaçlıklar arasındaki patika üstünde başka bir virajı aldıkları sırada. “Neden öyle biri?”

Polly omuz silkti. “Bilmiyorum. Üstüne düşünmüyorum bile. Mutsuz insanlar üstüne düşünmeyi sevmem. İçimi sıkıyor bu tür şeyler.”

Ufak bir tepeyi aşılar ve biraz mesafede karşılarına altı metre yüksekliğinde, yarısı nehre gömülmüş, kalenin siperliğinden geri kalan taş bir harabe çıktı. Adadan ayrı olarak üç metre ötede nehrin içinde duruyordu.

Ve tepesinde de onlara doğru bakan Blake dikiliyordu. Nehre ve gökyüzüne arkasını dönmüştü, elinde tuttuğu mızrağıyla uzaktan bakılınca yeryüzünde geri kalan son savaşçıymış gibi duruyordu.

“Gerisi sana kalmış” dedi Polly onu hızlıca yanağından öpüp topuklarken.

Caitlin yalnız kalmaktan ötürü göğsünde bir daralma hissetti.

“Bekle!” diye bağırdı Caitlin arkasından.

Polly yürümeyi kesmeden sadece kafasını çevirdi.

Caitlin ne diyeceğini bilmiyordu. Onu yalnız kalmaktan alıkoyacak bir bahane arıyordu sadece. “Ne kadar... Ne kadar sürecek bu?”

Polly Caitlin'in tedirginliğini fark ederek kıkırdadı. "Endişelenme. Eminim öğle yemeğine kadar dönmüş olursun!" dedi. "Gel hadi Gül!"

Fakat Gül orada kaldı, aklı çelinmiş olsa da Caitlin'i terk etmeyi reddediyordu.

Polly tekrar kıkırdadı ve birkaç adım daha attıktan sonra ormanın içinde gözden kayboldu.

Caitlin kafasını çevirip sipere doğru baktı. Blake ona sırtını dönmüştü, neyse ki böylece onun bakışlarıyla, ona doğru yürüyüşünü seyretmesiyle uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Yanında Gül ile beraber çekinerek suyun kıyısına doğru yürüdü kumların üzerinden. Yuvarlak taş sipere baktı. Nereden bakılırsa bakılsın boyu bir beş metre vardı ve aralarında ki mesafe de en az üç metreydi. Vampir gücünü kullanarak bu mesafeyi koşup atlamanın kolay olacağını biliyordu. Ne var ki sabah sabah bunu yapmak hiç gelmiyordu içinden. Ayrıca Gül'ü de kıyıda bırakmak istemiyordu.

Suyun üstünü incelediğinde yüzeyde sipere doğru giden tahta bir yürüme yolu gördü. Fakat su, tahtalığı en az yarım metre içine almıştı; yani eğer onun üstünden yürürse baldırlarına kadar ıslanacaktı.

Başparmağını suya soktu. Sabahın erken saatinde su soğuktu.

"Selam" diye bağırdı Caitlin.

Blake arkasını dönmeden öylece durdu.

"Selam" diye bağırdı daha net bir şekilde tepesi atarak. Ne kadar da kabaydı! Oysa arkasını dönmesi, ona selam ver-

mesi, sıcak bir gülümsemeyle onu karşılaması gerekirdi. O ise kafasını bile çevirmemişti.

“Geç kaldın” dedi arkasını dönmeden.

“Yani, artık geldim ya” dedi Caitlin, “ve oraya nasıl çıkacağımı da bilmem lazım. Bu yürüme yolu tamamen suya batmış gözüküyor.”

“Evet” diye yanıt verdi. “Metcezir yüzünden. Daha erken gelmeliydin. Geç kalırsan böyle olur.”

Caitlin sinirden yüzünün kızardığını hissetti. Şurası açığı ki karşısında kafası rahat biri yoktu.

Başka seçim şansı yoktu. Pantolonunu dizlerinin üstüne kaldırarak buz gibi suyun içine girdi. Buz gibi su binlerce küçük iğne batıyormuş gibi hissetmesine sebep olurken suratını ekşitti.

Daimi yoldaşı Gül de onun yanında suya girip yüzmeye başladı.

Caitlin yürümeye devam edince su derinleşti; önce dizlerine, ardından da üst baldırına kadar çıkıp pantolonunu ıslattı. *Harika.*

Ne var ki sonunda başardı. Uzanıp Gül’ü suyun içinden taşların üstüne çekti. Kendi de uzanıp bir kazığa tutundu ve tek bir sıçrayışla taş patikaya çıktı.

Şimdi küçük, yuvarlak siperin üzerinde duruyor; karşı tarafta olan Blake de arkası dönük bir şekilde dikiliyordu.

Gül silkindiğinde üstündeki suyu her yere sıçrattı, hatta Blake’e bile. Caitlin onun yana çekildiğini gördü ve pek memnun oldu. Hakkı olan buydu işte.

Dondurucu Hudson Nehri'nin suyundan nasibini almış olan Blake'in arkasını dönüp selam vermekten başka şansı kalmamıştı. Sinirli gözüküyordu.

“Köpek getiremezsin” dedi.

“Gül köpek değil” diye çıkıştı Caitlin soğuk bir şekilde. “Bir kurt yavrusu. Adı da Gül, eğer merak ediyorsan ve benimle kalıyor” diye bitirdi sözlerini cüretkârca. Gözlerini Blake'in üstüne dikti.

Çemberin karşı uçlarından birbirlerini izlerken bakışları kilitlendi. Caitlin onun çenesinin kenetlendiğini, hazırlıksız yakalanıp nasıl yanıt vereceğini bilemediğini görebiliyordu.

Nihayet durumu kabullenen Blake, arkasını dönüp tekrar nehre bakmaya başladı.

Caitlin ufak zaferi karşısında neşelendi. Islak paçalarını yavaşça düzelterek elinden geldiğince suyu sıkmaya çalıştı. Sabah güneşinin onları kurutacağını umuyordu.

Bu taş siperlik çok büyük değildi, muhtemelen en fazla üç metre çapındaydı; Caitlin'e de kaçacak yer bırakmıyordu. O, bu muhafızlık görevinin anlamını bile henüz idrak edemiyordu. Ne sıklıkla, diye düşünüyordu; bir insan ya da bir vampir bu ücra yerdeki adaya saldırır ya da ziyarete gelirdi ki? Tüm bu şeyin kendisi amaçsız ve sıkıcı bir meşgale gibi gözüküyordu gözüne. Hepsinden kötüsüyse önlerindeki birkaç saat boyunca Blake'in yanına tıklıp kalmıştı.

Onun muhabbet etmeye bile yeltenmemesine inanamıyordu. Pekâlâ, eğer o etmeyecekse Caitlin bu yokuşu tırmanmak zorunda kalacaktı, birinin medeni davranması gerekiyordu.

“Ben Caitlin bu arada” dedi ona son bir şans vererek.

“Biliyorum” dedi Blake arkasını dönmeden.

İşte tepesinin tası atmıştı. Buraya kadardı her şey, ona başka şans vermeyecekti. Ne cüretle orada öylece sırtını dönmeden durabilirdi ki?

“Öyle olsun bakalım” diye çıkıştı. “Pekâlâ. Senin istediğin gibi yapalım.”

Öte taraftaki en uzak noktaya kadar yürüyüp onun tam zıt yönüne doğru bakmaya başladı. Rahatlamıştı aslına bakılırsa. Önceki gün olanlar, o kısa bakışmaları üzerinde büyüyen romantik yanılgı silinmeye başlıyordu. Onun hayal ettiği gibi harika bir adam falan değildi işte. Pisliğin tekiydi. Ondan hoşlanmamasını kolaylaştırıyordu bu. Şu an ihtiyacı olan tam da buydu zaten.

Ancak onunla ilgili bir şey kafasını kurcalıyordu hâlâ. İçinden pat diye atamıyordu. Neden bu kadar kendi dünyasındaydı ki? Bu çocuğa ne olmuştu böyle? Bu gizem içini kemirmeyi bırakmıyordu.

O nehri seyredip öylece dikilirken zaman geçiyor ve Caitlin tüm bunların ondan *hoşlanmadığı* için olup olmadığını merak etmeye başlıyordu. Mümkün müydü bu? Eğer mümkünse, diyordu içinden; onun neyini sevmiyordu? Bakışlarını mı? Giyim tarzını mı? Geç kalmasını mı? Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordu bile.

Hayır, dedi içinden; sorun başka bir şey olmalıydı. İlk tanışmalarında ondan bu derece hoşlanmayan biriyle karşılaştığı hiç olmamıştı. Canını sıkıyordu bu durum. Sebebini öğrenmeliydi.

“Pekâlâ” dedi sonunda yüzünü ona dönüp sessizliği bozarak, “benden neden nefret ediyorsun?”

Blake hâlâ arkası dönük duruyordu fakat bu sefer Caitlin hafifçe çenesini onun tarafına çevirdiğini fark etti.

“Senden nefret etmiyorum” diye cevap verdi bir süre geçtikten sonra.

“Ah, anlıyorum” dedi. “O zaman herkesten nefret ediyorsun?”

Bu laf hedefe isabet etmişti işte. Nihayet arkasını dönüp yüzüne baktı. Memnuniyetsiz gözüktüyordu.

“Kimseden nefret etmiyorum” dedi.

“Ah, çok belli oluyor.”

Blake onun bir parça haklı olduğunu fark etmiş olmalıydı ki artık daha yumuşak konuşuyordu. Fakat hâlâ öfkeli gözüktüyordu.

“Seninle cak cak konuşmak istemem senden nefret ediyorum anlamına gelmez.”

“*Cak cak konuşmak mı?* Tam olarak dopdolu bir muhabbet arıyor falan değildim, sırf nezaketen. Yani, ‘Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Adım şu şu. Bu sabah nasılsın? Teşekkür ederim, ben de iyiyim...’ Bu kadarı benim için yeterli.”

“Adım Blake” diye yanıt verdi hızlıca. “Şimdi mutlu musun?”

Sonunda hedefi tutturmuş, onu bir cevap vermeye mecbur bırakıp sinirini bozmuştu, içinden güldü. Güzel, bunu hak ediyordu işte. Bu küstah çocuğun biraz burnunun sürülmesi gerekti.

Ona baktığında sadece kederli bir ruh olduğunu fark etti aniden ve öfkesi geçmeye başladı. Cesur gözüken yüzünün arkasında, aslında oldukça kırılgan olduğunu görebiliyordu. Yaralanmaya açıktı. Bu çocuğun ciddi duvarları vardı, buna şüphe yoktu. Başına ne geldiğini bilmiyordu hiç fakat savunmaya geçmiş birini nerede görse tanırdı. Bu ona kardeşi Sam'i hatırlatıyordu fakat durumu ondan çok daha şiddetliydi.

"Blake" dedi, sanki ismini bilmiyormuşçasına ve başıyla selamladı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Şimdi sırtını dönme sırası ona gelmişti. Onun arkasını dönmesine kalmadan Caitlin sırtını çevirdi. Bu ona kendini iyi hissettirdi. En azından son sözü o söylemişti.

"Hayır" dedi arkası dönük bir şekilde. "Bu kadarı yeterli."

Ona baktığını hissedebiliyordu, muhtemelen bir muhabbetin içine sırf yarısında kesilip karşısındaki arkasını dönsün diye çekildiği için bir kat daha sinirliydi. Caitlin gülümsedi.

Onun ayaklarından çıkan sesi duyduğunda onun da arkasını döndüğünü anladı.

Dakikalarca o halde, üstlerinde kalın bir sessizlik bulutuyla dikildiler.

Caitlin, Hudson Nehri'ne bakar ve güneş gökte yükselirken geçen dakikalar saatler oldu. Kumlu sahile bakıp tekrardan Caleb'i, Aquinnah Tepeleri'ni, birlikte geçirdikleri güzel geceyi düşünmeye başladı. Hatırlıyordu o atları, dalgaların kıyıya vuruşunu, kumlu sahili, kayaları, mağarayı... Birden Caleb'i çok özleyiverdi ve bu gerçekten canını yaktı. Aslında

hatırladıklarının üstünden çok da zaman geçmemişti. Her şey nasıl bu kadar hızlı değişivermişti ki?

Damarlarından akarak geçen gerçek ötesi, insanüstü gücü hissetti ve güneş altında parlayan, insan olduğu zaman hiç olmadığı kadar kaslı ve düzgün duran vücuduna baktı. Aslına bakılırsa epey bir şey değişmişti. Fakat işin tuhaf yanı, yeni teninin altında kendini bu kadar rahat hissetmesiydi. Vampir olmak ona doğal geliyor ve sanki olması gereken şey buymuş gibi hissediyordu. Tüm hayatı boyunca kimliğinin ne olduğu, kendisinin gerçekten kim olduğu, nereye ait olduğu konularında kafası karışmıştı. Artık nihayet cevapları bulduğunu hissediyordu. O bir vampirdi. Ait olduğu yer burasıydı; bu meclisle, edindiği tüm yeni arkadaşlarla beraber burası, bu ada. Şayet Caleb yeni hayatının bir parçası olmayacaktıysa bile en azından şu an kim *olduğu* konusunda bir şüphe taşımıyordu.

Caitlin saatler boyu güzel Hudson'a baktı durdu, güneşin gökte yükselişini seyretti. Sessizlik o kadar kanıksanmıştı ki bir süre sonra taş siper üzerinde onunla birlikte duran biri olduğunu dahi unutmuştu. Bu mekânın yalıtılmışlığını, manzarayı, tamamıyla doğaya gömülmüş olmayı sevmişti. Gül'ün yanı başında olması da onu mutlu ediyordu. Eğer muhafızlık görevi dedikleri buysa her gün gönüllü olarak üstlenebilirdi.

Nehirden süzülüp gelen temiz hava kafasını açtı ve zihnini temizlemesini sağladı. Sanki esinti onu yıkıyor, temizliyor; geçmişinden, olup biten her şeyden arınmasına izin veriyordu.

Caitlin ilk açlık sancısını hissedip öğle yemeği vaktini merak etmeye başlamıştı ki birden, başının üstünde yüksek perdeden bir ciyaklama duydu.

Geriye yaslandı, gözlerini güneşten koruyup gökyüzüne baktı. Sıradan bir kuş sesine benzemiyordu bu.

Blake de sesi duymuş olsa gerekti çünkü o da kafasını kaldırıp gökyüzünü taradı. İkisi de yukarıyı izlerken kocaman bir şahin onların üstünde tekrar tekrar döndü ve giderek alçaldı. Nihayet yanlarına inip taş duvara konduğunda Caitlin hayretler içinde kaldı. Doğruca ona bakıyor ve ikaz eder gibi ötüyordu.

Caitlin afallamıştı. Nasıl da büyük, güzel ve vahşi bir kuştu bu böyle!

“Nedir bu?” diye sordu Caitlin.

“Şahin” dedi Blake.

Caitlin bakakaldı.

“Vampir işi bu” diye ekledi Blake. “Onları haberci olarak kullanırız.”

“Haberci mi?” diye sordu Caitlin.

Blake mızrağını yere koydu, iki adım ilerledi ve şahinin boynunu gösterdi.

Caitlin oraya baktığında boynuna iştirilmiş küçük, metal bir kutu gördü.

“Aç onu” dedi Blake. “Sana gelmiş.”

“Bana mı?” diye sordu Caitlin şaşkın bir şekilde. “Bunu nasıl bildin?”

“Sana bakıyor, bana değil” dedi.

Caitlin ileri doğru tedirgin birkaç adım attı ve uzanıp kutuyu şahinin boynundan çıkardı. O bunu yapar yapmaz, hayvan kocaman kanatlarını çırpıp havalandarak onu ürküt-

tü. Birkaç saniye ya geçmiş ya geçmemişti ki gökyüzüne yükselmiş ufka doğru uçuyordu.

Caitlin hayretler içerisinde elindeki küçük metal kutuyu inceledi. Kim ona bir mesaj gönderebilirdi ki?

Ufak mandalı çektiğinde hap kutusundan birazcık daha büyük olan minik metal kutu açılıverdi. Küçük, katlanmış bir kâğıt çıktı içinden. Dışında şöyle yazıyordu: “Caitlin’e.”

Caitlin daha kâğıdı eline alır almaz vücudunun her bir zerresiyle hissetti: Bu Caleb’dendi. Ona bir mektup yazmıştı.

Caitlin ufka bakıp derin derin iç çekti. Ondan bu notu almak, ona hiç hayal edemeyeceği kadar acı veriyordu. Dağılmış, ne yapacağını bilemez halde, duygularının seline kapılıp gitmiş gibiydi. Ona ne diye bir şeyler yazıyordu ki? Neden sadece onu bırakıp gitmiyordu? Sera ile beraber olduğu açıktı, bir çocuklarının olduğu da. Artık Caitlin’i daha fazla umursamadığı belliydi. O zaman sebebi neydi bunun? Neden ona musallat oluyordu? Bir mektupta işlerin gidişatını değiştirecek ne söylemiş olabilirdi?

Caitlin onu parçalarına ayırıp nehre atmayı ve suların akıntısına bırakmayı istedi. Fakat bunu Blake’in önünde yapmayacaktı. Aksi halde çok fazla soruya muhatap olurdu. Tabii içinde bir yer de ona bunu yapması için izin vermiyordu zaten.

Ne var ki aynı zamanda okumak da gelmiyordu içinden. Hiç okuyası gelir mi, onu da bilmiyordu. En azından şimdilik bekletebilirdi. Mektup açılmadan duracaktı.

Kâğıdı cebine koydu, arkasını döndü ve eski pozisyonuna geçti.

Blake'in onu izlediğini hissediyordu. Gözlerini ensesinde duyumsayabiliyordu. Şahin ve gelen mektup onun merakını çekmiş olmalıydı.

"Yani?" dedi. "Açmayacak mısınız?"

"Sana ne ki?" diye cevap verdi arkası dönükken. En azından bir şey dikkatini çekmişti. En azından hâlâ hayattaydı.

"Bir vampir eğer acelesi yoksa mesaj göndermez. Buna saygı duymalısın. Mektubu açmalısın."

"Tekrarlıyorum" dedi arkasını dönüp yüzüne bakarak. "Sana ne ki?"

"Anlayamıyorum sadece" diye yanıt verdi. "Neden açmıyorsun ki? Hiç mantıklı değil."

"Belki okumak istemediğimdendir" diye yanıt verdi çıkışarak. "Belki *asla* okumam."

Blake ona baktı. Ona bakarken ışığın yönü değişti ve onun soluk mavi gözlerine vurdu. Caitlin tekrardan onun ne kadar cezbedici olduğunu fark etti. Kendini çabucak başka yöne bakmaya zorladı.

"Kimden olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Caitlin cevap vermedi.

"Tabii ki biliyorsun" diye yanıtladı kendi kendini. "Onu açmamanın tek nedeni bu olabilir... Haberini almak istemediğin birinden geliyor olmalı" diye devam etti yüksek sesli düşünerek. Birden olayı çözüverdi. "Erkek arkadaşından, değil mi?"

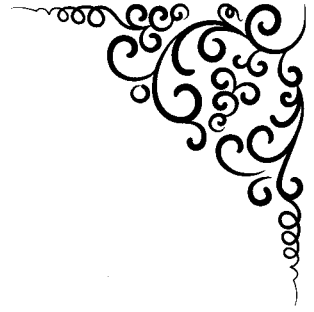
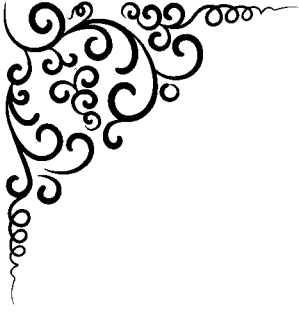
Caitlin bu sorunun bir süre havada asılı kalmasına izin verdi.

“Bir erkek arkadaşım yok” dedi nihayet. Kâğıdı cebinin içinde hissederken bile dediğinin arkasındaydı. Caleb’in onun için ne olduğunu artık bilmiyordu fakat erkek arkadaşı olmadığı kesindi.

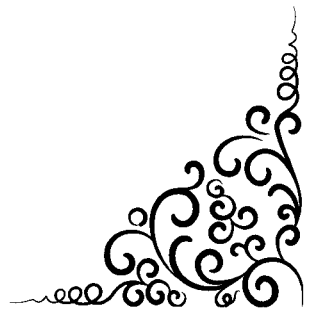
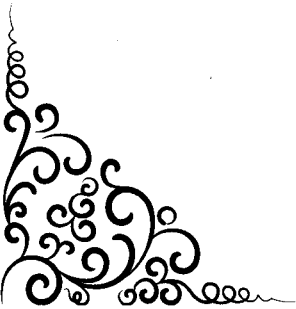
“Artık *konusmasak* olmaz mı?” dedi kendi kendine kızarak.

Caitlin arka tarafındaki tereddüdü hissetti; sonra birden, bir süre geçtikten sonra, onun sırtını döndüğünü belirten ayak seslerini duydu. En azından onu rahat bırakıyordu. Caleb için bunu bile söyleyemezdi.

Şu an tüm erkeklerden nefret ediyordu. Bu geceki konseri düşündü, yanında eşi olmayan sadece o ve Blake olacaktı. Bu tam da ona uyuyordu. Şu an istediği en son şey hayatına girecek bir erkekti.

On Yedinci Bölüm

Caitlin aceleyle odasına girdiğinde heyecanlıydı. Giyinirken kıyafetlerini yatağının üzerine serdi. Gün batımı ışığı odasını dolduruyordu. Vaktin ne kadar geç olduğunu fark etti ve süratini arttırdı. Polly her an orada olabilirdi. Konsere geç kalmazdı. Fakat tereddüt içerisindeydi, ne giyeceğini bilemiyordu.

Yatağın üzerinde Polly'nin onun için seçtiği iki kıyafet vardı. Kıyafetlerin ikisi de birbirinden farklı ve siyahtılar. Biri üzerine oturan bir elbiseydi, hangi malzemeden üretiliyse parıltılıydı ve deri gibi görünüyordu. Diğeri ise daha sönüktü. Siyah dar bir kot, daha açık siyah renkte balıkçı kazağı ve siyah topuksuz ayakkabılar. Caitlin daha sade mi yoksa parıltılı ve dikkat çekici mi giyinmesi gerektiğine karar veremiyordu.

Kapı çaldı. *Polly*.

Caitlin hemen harekete geçti. Sade olmaya karar verdi. Bu ona daha yakındı.

“Caitlin!” dedi ses.

Caitlin yanıt vermeden Polly içeri girdi. Caitlin balıkçı kazağını giydi, saçlarını kazaktan dışarı çıkardığında artık temel olarak giyinikti.

Polly onu baştan aşağı süzdü. “Vay canına!” dedi. “Sana benden daha çok yakışmış. Çok güzel görünüyorsun.”

Caitlin umutla, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Keşke bunu kanıtlayacak bir aynamız olsaydı” dedi Polly. “Vampir kız olmanın risklerinden biri de bu.”

Caitlin bir gün önce adada bulup odasına getirdiği kirli metal parçasını anımsadı. Onu temizleyip cilalamıştı.

“Problem çözüldü” dedi Caitlin.

Metal parçası odanın köşesindeydi. Caitlin ona yaklaştıkça yansımasını görebiliyordu.

Polly’nin gözleri zevkle kocaman açıldı. Aceleyle ona yaklaşp yanında durdu ve görüntüsüne baktı.

“Aman Tanrım, muhteşem!” diye çığlık attı Polly. “Bunu nasıl akıl ettin? Kendimi görmek harika!”

Hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa Caitlin görüntüsünden gerçekten hoşlanmıştı.

Polly, “Senin de yanakların parlıyor” dedi. “Kırmızılar. Çok sağlıklı görünüyorsun.”

Caitlin baktığında Polly’nin haklı olduğunu fark etti. Daha evvel kendisinin hiç böyle göründüğünü görmemişti. Bunun nedeni artık tam anlamıyla bir vampir olması mıydı? Daha olgun görünüyordu. Bir kız çocuğu gibi değil, daha çok bir kadın gibi. Hoşuna gitti.

Caitlin, Polly’ye baktı. Lily Pulitzer giyiyordu ve ona çok yakışmıştı. Göz alıcıydı.

“Sen de güzel görünüyorsun” dedi.

Polly, “Gerçekten mi?” diye sordu. Sağına soluna döndü,

kendine bakıyordu. “Umarım Patrick beğenir. Daha önce beni hiç bunlarla görmemişti. Çok heyecanlıyım. Bu ilk resmî randevumuz.”

Caitlin kendinden başka herkesin randevusu olabileceğini hatırladığında bir başka endişe spazmı yaşadı. Ve Blake. Bu, ikisinin de göze çarpmasını sağlardı. Bu kadar baskı çok fazlaydı. Ve gerçekten Caitlin’in o anda uğraşmak istediği bir şey değildi.

Fakat öte yandan, arkadaşlarının tümünü seviyordu ve konserlerinin nasıl olacağını merak ediyordu. Yani bununla uğraşacaktı.

Normal şeylerin nasıl hissettirdiğine hayret etti. Eğer bir adada ve şatoda olmak olmasaydı, muhtemelen arkadaşlarıyla odasında takılıyor ve gece dışarı çıkmak için hazırlanıyor olacağını düşündü. Sonunda hayat normale dönmüş gibi hissetti. Tekrar burada evinde gibi hissettiğini fark etti ve bunun için minnettardı. Hiçbir şeyin değişmemesini umdu.

Polly aniden camdan dışarı baktı. Suratı asıldı.

“Geç kalacağız!” dedi. “Gitmemiz lazım” diyordu odada koşuştururken.

Caitlin onu takip ederken gözüne Caleb’in mektubu ilişti. Hâlâ açılmamış vaziyette, masasında duruyordu. O kadar zaman varken neden şimdi ona bakmak zorundaydı sanki? Kendini çok iyi hissederken, tam onu aklından atmışken. Onu görmek iyi gelmedi, midesine bir ağrı saplandı. Bir tarafı onu açmak isterken diğer tarafı onu yırtıp parçalamak istedi.

“Caitlin!” diye bağırdı Polly. “Ne yapıyorsun!?”

Caitlin of çekti. *Şimdi değil*, dedi içinden. Onu aklından atmayı denedi.

Gücünü topladı ve Gül onu takip ederken kapıya doğru seğırtti.

• • •

Bu alenen özel bir geceydi. Çünkü ormana giden patika yol meşalelerle aydınlatılmıştı. Caitlin, Polly ve Gül açık alana gelene kadar kısa bir yürüyüş yaptılar. Burası daha çok meşaleyle aydınlatılmış ve etrafında yıkık harabe duvarları olan bir yerdi. Çimlerin ortasında geçici sahne olarak kullandıkları yontulmuş büyük bir taş vardı. Ve tüm bu sahne Caitlin'e, Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı hatırlattı. Büyülü bir ormandı bu ve o kendini minik bir antik tiyatrodaki gibi hissediyordu.

Ortamın sıradanlığına ve herkesin rahatça, tıpkı bir kokteylde gibi, birbiriyle konuşmasına rağmen içeri girdiğinde Caitlin içinde hafif bir utangaçlık hissetti. Yanında Polly olduğu için mutluydu. Ancak onlar içeri girer girmez, Patrick derhâl geldi ve Polly heyecan doldu. Sarıldılar ve alanın uzak bir köşesine gittiler. Caitlin yalnız kalmıştı.

Etrafına baktı ve herkesin çift halinde takıldığını gördü. Sanki herkes ona bakıyormuş gibi daha da sıkılgan hissetti. Bakmadıklarını biliyordu ama yine de öyle hissediyordu.

“Caitlin” diye bir ses geldi.

Döndüğünde Cain'i gördü.

O ilk günden beri Cain özür dilemek için elinden geleni yapmıştı. İlk zamanlar Caitlin bunu takdir etmişti fakat artık sadece rahatsızlık vericiydi. Neredeyse içinden Cain'in

onu yalnız bırakmasını diledi. Milyon kere özrünü kabul etmişti ve bu sona ereceğe de benzemiyordu.

Cain, “Barbara’yla tanışmanı istiyorum” dedi.

Yanında, oldukça uzun ve ince bir vampir olan Barbara duruyordu. Cain’den bile uzundu. Düz siyah saçları, küçük siyah gözleri ve dar, uzun bir yüzü vardı. Gözleri uyuyor gibi yarı kapalıydı. Ya fazla rahattı ya da fazla kayıtsız. Caitlin’e uzun, soluk elini uzatırken yavaşça hareket etti.

Barbara derin bir sesle, “Eminim büyülendin” dedi.

Caitlin elini sıktı ve içi ürperdi. Sıktığı el yumuşak ve buz gibiydi.

“Tanıştığımıza memnun oldum” dedi Caitlin.

Geçip gittiklerinde Caitlin garip bir çift olduklarını düşündü. Ama en azından bir çifttiler. O ise orada, bariz bir şekilde yalnız dikilirken daha da kötü hissediyordu. O anda, umutsuzca Caleb’i özledi. O an orada yanında olması için her şeyi verebilirdi. Bu, onu eksiksiz mutluluktan yoksun bırakan ve noksan olan yegâne şeydi.

Caitlin kenarda, yıkık dökük harabenin tepesindeki derme çatma barı fark etti. Çeşit çeşit ilginç kupalar ve kadehler -gümüş, altın, değerli taşlarla kaplanmış- ve aralarında içinde meyveler yüzen kırmızı sıvı dolu birkaç sürahi sıralanmıştı.

İçerisinde ne olduğunu merak ederek oraya doğru gitti. Bu alkol müydü? İçmeleri yasak mı diye merak etti. *Sanırım*, diye düşündü Caitlin. *Neden olmasın?* Neticede bu vampirlerin çoğu on sekiz yaşında gibi görünseler de binlerce yıldır yaşıyorlardı. İçmek onlara yasal olmayacak da kime olacak?

Bir ses, “Bu bizim özel sangriamız” dedi.

Caitlin dönüp baktığında arkasında ikizler Taylor ve Tyler'in durduğunu gördü.

Tyler, "Bunu ben yaptım" dedi.

Taylor ise, "Ben de süsledim" dedi.

"Bu bizim tipik sangriamız" dedi Tyler. "Biraz şarap, biraz meyve..."

"Ve biraz da özel bir şeyler" diye kardeşinin sözünü kes-ti Taylor. "Keyif için. Sadece vampirlere özel. Taze geyik kanı."

Sürahiye alıp etrafı değerli taşlarla kaplı büyük bir kadehe biraz doldurdu.

Caitlin kadehi aldı ve içti. Lezzetliydi ve anında başına vurdu.

"Vay canına!" dedi Caitlin.

İkisi de gülümsedi ve başlarıyla onayladılar.

İkizler uzaklaştıklarında Caitlin yavaşça ve tedbirli biçim-de etrafına bakındı. Dev bir ağaç kökünün bir tarafına otur-muş olan Madeline ve Harrison'u ve diğer tarafa doğru ya-vaşça el ele yürüyen Eric ve Sasha'yı fark etti. Polly ve Patrick ise Cain ve Barbara ile sohbete kendilerini kaptırmışlardı. Allah aşkına, onlarla ne konuşabileceklerini merak etti.

Orada başkaları da vardı ama hepsinin isimlerini anım-sayamıyordu.

Ama etrafına baktıkça aslında belirli birini aradığını fark etti. Kendine rağmen kabul etmeliydi ki Blake'e ba-kınıyordu.

Ve her zamanki gibi o görünürde yoktu.

Blake can sıkıcıydı. Neden onun özel ayrıcalıkları vardı? Niçin o, herkesin yaptığıının aksine sosyalleşmek zorunda değildi? Aiden, ona hepimizin birimiz, birimizin hepimiz için olduğunu söylememiş miydi?

Caitlin aniden bir bardak şingirtisi duydu. Etrafına baktığında arkadaşlarının alanda yavaşça başka yerlere oturduklarını gördü. Kütüklerin, ağaç köklerinin, bazıları çimlerin, kimisi de büyük kaya parçalarının üzerine oturdular.

Hepsi ona arkası dönük oturuyor ve sabırsızlıkla sahneye bakıyorlardı. Aiden orada dikilmiş, bir bıçakla bardağı şingirdatıyordu.

Yüksek sesle, “Bu gece” dedi. Her kelimeyi vurgulayarak, “Çok özel bir ikramımız var: Bach’ın çello suitleri” diye konuşmasını tamamladı.

Aiden aşağı inip sahneye bir figür çıkınca arkadaşları hafifçe alkışladılar.

Caitlin’in kalbi durdu. Bu oydu. Blake.

Sahneye çıktı, elinde bir çello vardı. Caitlin şoktaydı.

Aceleyle kendine kocaman, düz bir kayanın üzerinde bir yer buldu. Gül atlayıp yanına oturdu. Blake meşalenin altındaki küçük sandalyesine yerleşirken Caitlin gözlerini dikip onu izledi. O ise sahneden alana bakarken her zamankinden daha ciddi görünüyordu.

Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, yayını çekti ve çalmaya başladı.

Müzik enfesti. Caitlin daha evvel hiç böyle bir şey duymamıştı. Onu geçmişe götürdü. Jonah’ı, viyolasını ve Carnegie Hall’daki konseri anımsadı. Caleb’i, Whaling Church’ü

ve inanılmaz piyano resitalini düşündü. Fakat bu enstrümanın sesi diğerlerinden farklıydı. Sakin, yumuşak ve dinlendiriciydi.

Blake çalarken onu izledi. Meşale ışığı altında çehresi daha etkileyiciydi. Sıska ve frapandı. Her notayı şahane vurgulayarak sanki bir virtüöz gibi çaldı. Müzik muhteşemdi. Bedenindeki her gözenekten girip Caitlin'i tümüyle rahatlatmıştı. Dinledikçe, böyle güzel bir müziğin bu kadar kederli birinden çıkmasına şaşıırıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Onu izledikçe her cins duygunun Blake'in suratından geçtiğini gördü ve onun ne kadar derin ve karmaşık olduğunu fark etti. İçinde tuttuğu çok fazla şey vardı belli ki, öyle çok ki dile getiremeyeceği kadar. Neden bu kadar içine atıyordu? Onu ne bu hale getirmişti?

Müzik bittiğinde bir saat çabucak geçmişti. Caitlin bittiğine inanamıyordu. Daha yeni başlamış gibi hissediyordu. Orman havasını kaplayan ve Hudson'ın dalga sesleriyle birbirine karışan son derin nota. Arkadaşlarıyla orada otururken etraf tamamıyla sessizdi.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra nihayet, hepsi yavaşça ayağa kalkıp coşkuyla alkışladılar.

Caitlin hâlâ şoktaydı. Henüz deneyimlediği andan çıkıp kendine gelmesi zordu. Blake orada durmuş ona bakarken, bir anda alkışlamayan ve ayakta olmayan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Bu, müzik onu etkilemediği için değildi; *etkilediği* içindi. Fazlaca. Jonah ve Caleb'e dair anıları geri getirmişti. Ve şimdi de yeni bir anı: Blake. Güçlkle nefes alabildiğini fark etti. Hisleriyle ne yapacağını bilmiyordu.

İnfilak edecekmiş, ağlayacakmış gibi hissetti. Daha fazla dayanamadı. Tüm bu insanların önünde kendini kaybedemezdi. Atladı ve ormana doğru koşmaya başladı. Gül peşindeydi. İnsanların onun hakkında düşündüklerinden korktu. Ondaki kabalaştığı için nefret ettiklerinden emindi. Ama başka şansı yoktu. Sadece her şey kaldıramayacağı kadar fazla gelmişti.

Birkaç dakika koşuktan sonra kendini adanın uzak tarafındaki küçük bir kumsalda buldu. Derin nefes alıyor ve gözyaşlarını siliyordu. Caleb'i çok özlemişti. Ve o anda daha da kötüsü Blake tarafından büyülenmişti. Aralarında bir bağ hissetti. Açıklayamadığı bir bağ. Karanlık, trajik ve karşı konulamaz biçimde kuvvetli. Onun gücünden korktu. Ve yaşamının o anında, Caleb'den başkasına karşı bir bağ hissediyor olmak istemedi.

Caitlin sahil boyunca dalga seslerini dinleyip ay ışığında mest olarak yürüdü. Yavaşça ağlamayı kesti. Kendini derin nefesler almaya zorladı.

"Caitlin?" dedi bir ses. Ses öyle yumuşaktı ki işitmiş olduğundan bile şüphe etti.

Arkasına döndü.

İşte oradaydı. Blake. Birkaç adım uzakta ,kaygıyla ona bakıyordu.

Hayır. Niçin buraya gelmek zorundaydı? Niçin onu rahat bırakmıyordu?

Kader ağlarını örüyordu işte ve ne yaparsa yapsın kaçamıyordu. Olası ilişkilerini çoktan yaşadı, apaçık gördü ve gördüğü şeyden korktu.

Hızlıca gözyaşlarını sildi, derin bir nefes aldı ve kendine güvenli konuşmayı denedi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Blake bir adım yaklaştı. Caitlin geri kaçmadı.

Ciddi bir sesle, “Koştuğunu gördüm” dedi. “İyi misin diye bakmaya geldim.”

“Neden?” diye yanıtladı. “Bugün gündüz benimle konuşmak bile istemiyordun.”

“Bu yüzden mi kaçtın?” diye sordu. Sorularına soruyla karşılık vermek gibi sinir bozucu bir huyu vardı. “Ya da çok mu kötü çalışıyordum acaba?”

Caitlin kendine rağmen güldü. O komikti. Bunu beklemiyordu.

“Çok güzel çaldın” dedi.

Yumuşadığını gördü. Demek ki bunu duymaya ihtiyacı vardı.

“Peki, neden öyleyse?”

“Ben...” diye başladı Caitlin.

Ancak gerçekten ne diyeceğini bilemiyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Caleb’i korkunç bir şekilde kaybettiğini mi? Aynı anda ona, Blake’e karşı bir şeyler hissetmeye başladığını mı? Aralarında bir bağ hissettiğini mi? Ve bundan hem nefret edip hem bunu sevdiğini mi?

Bunların yerine hiç konuşmadan orada durdu. Döndü ve suya baktı.

Blake ona doğru birkaç adım attı, uzanıp yanağındaki gözyaşlarını başparmağıyla sildi.

Caitlin ise gözlerini kapadı. Onun dokunuşu... bu mükemmeldi. Onu heyecanlandırdı. Çok yumuşak ve telaşsızdı. Onun gözleri dışında bir yere, herhangi bir yere, bakmak için kendini zorladı.

Çok şükür ki Blake bir adım geri attı ve suya bakmaya başladı. Orada yan yana durup izlediler.

“Bugünkü davranış biçimim için üzgünüm” dedi. “Daha nazik olmalıydım.”

Caitlin, “O zaman neden olmadın?” derken sesi çok keskindi. Anında pişman oldu. Yine oldu, sadece söylemek istemediğini söylemekle kalmıyor, ne vakit gergin hissetse sınırını bir hayli aşıyordu.

Derin bir nefes aldı. “Adaya geldim” diye başladı. “Buraya katıldım çünkü dünyadan uzaklaşmak mecburiyetindeydim. Bir kız vardı. Bir insan. Onu çok sevdim. Ancak ona olan aşkım onun sonunu getirdi.” Durakladı. “Ölümü benim yüzümden gerçekleşti.”

Caitlin ona baktı. “Nasıl?” diye sordu. “Onu dönüştürdün mü?”

Kafasını salladı.

“Yaparım diye umdum. İzin vermedi. Ve bu benim en büyük pişmanlığım. Ama isteklerine karşı gelemezdim. Ölmeyi, ölümlü olmayı istedi. Hayır, onu öldürenler insan arkadaşlarıydı. Köyü. İlişkimizi keşfettiler ve ona bir cadı gibi davrandılar. Ben onu kurtaramadan... ölmüştü.”

Köyü, diye düşündü Caitlin. Meraklandı.

“Kaç yıl önce oldu bu?” diye sordu.

“Dört yüz yıl evvel” diye cevapladı Blake.

Caitlin afalladı. Bunca yıl sonra hâlâ buna dertleniyordu.

Hisleri çok derin olmalı, diye düşündü.

“Anladın mı?” dedi. “İnsanlara bir tehlike olduğumu hissediyorum. Etrafımda kim varsa başlarına kötü şeyler geliyor. Ne kadar denersem deneyeyim. Bu yüzden... kendimi uzak tutuyorum. Önemsediklerime mesafeli duruyorum. Vampirler de dâhil.”

“Ama ya bu gerçekten doğru değilse?” diye sordu. “Ya sadece buna inanmışsan? Ya geçmişinde olanların tümü yalnızca kötü şanstın ibaretse?”

Kafasını saldı. “Hayır.”

“İyi ama nereden biliyorsun?” diye sordu. “Yani, burada yaşıyorsun ve arkadaşlarına hiç kötü bir şey olmadı.”

“Ama çoğu zaman mesafemi koruyorum.”

Caitlin, “Buna inanmıyorum” dedi. “Kendi kendine sürgün hayatı yaşıyorsun ama gerçek olup olmadığını bile bilmiyorsun. Ya birine yaklaşman ona *iyi* şans getirirse? Ve sana da? Hep pes edemezsin.”

Onun kaşlarını çatmış, suya bakıp düşündüğünü görebiliyordu. Gözleri umut belirtisiyle aydınlanmış gibiydi.

“Ya sen?” diye sordu. “Sen neden buradasın?”

Buna nasıl cevap vereceğine dair bir fikri yoktu. Her şey çok ezici gelmişti. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Sonunda, “Hakikaten bilmiyorum” dedi nehre bakarak.

Sakince başını salladı ve sudaki yansımasına baktı. Aralarında bir sessizlik anı oldu.

“Burada olmana sevindim” derken gülümsüyordu.

Ona, dosdoğru açık mavi gözlerine baktı ve daha önce de binlerce kez bu gözlere baktığını hissetti. Tanıdıklık hissi onu şok etti.

“Ben de” derken sesi titriyordu.

Blake aşağı baktı ve eline bir şey aldı. Basitçe, “Bu onun-du” dedi.

Caitlin baktı ve elinde kullanılmış bir deniz gözlüğü parçası olduğunu gördü.

“Senin bunu almanı istiyorum” dedi.

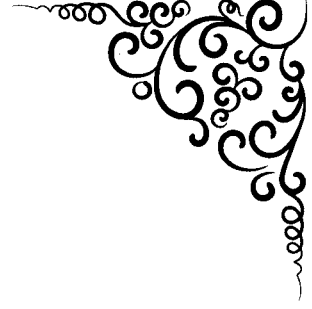
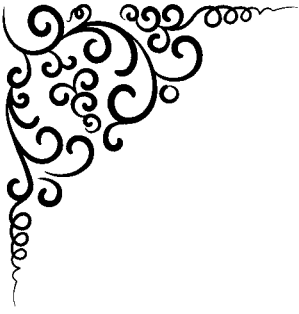
Uzanıp avuç içine bırakıverdi. Çok hoŝtu.

“Bunu alamam” dedi.

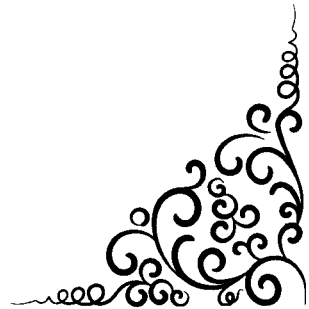
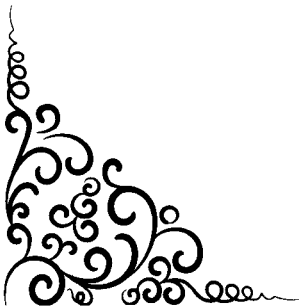
Ancak o yanıt vermedi. Yanıtlamak yerine uzandı ve elinin dışını onun yanağında gezdirdi. Birbirlerinin gözlerine bakarlarken sanki ruhunu görüyormuş gibi hissetti. Zaman-da ve mekânda kaybolmuş gibi hissetti. Tamamen kontrol-den çıkmış hissediyordu.

Onu öpecek miydi acaba?

Eğer yaparsa reddetmek için tamamen iradesiz olduğunu o an fark etti.

On Sekizinci Bölüm

Caleb, Samuel ve yüzlerce vampir arkadaşları Manhattan, şehir merkezine doğru uçmaya devam ettiler. Times Meydanı'na dek, hiçbir vampir onları durdurmaya kalkışmadı. Caleb aşağı baktığında tüm şehre bir kargaşanın hâkim olduğunu gördü. Her hane bir öncekinden daha kötü haldeydi. Ancak yeniden insanlara yardım etmek uğruna durmayı göze alamazlardı. Kara Metcezir Meclisi artık onların varlığından haberdardı. Çok geç olmadan Kyle'ı çıkarmak için Belediye Konağı'na kadar dörtmala gitmek zorundaydılar ve kılıcı ilk ve son kez almak için. Şimdiye kadar şanslılardı, gökyüzünde başka vampir yoktu.

Ancak son süratle Broadway üzerinde giderlerken iyi şansları nihayete erdi. Uzaktan onlara doğru yüzlerce Kara Metcezir vampiri geliyordu ve Kyle hepsinin ortasında kılıcı savurarak onlara liderlik ediyordu. Bir tarafında Sergei, diğer yanındaysa Samantha uçuyordu ve... Bu olabilir miydi? Evet, bu Caitlin'in kardeşiydi. Sam. Caleb üzüntü duydu. Diğerlerinden herhangi birini zevkle öldürebilirdi fakat

Sam? Onu öldürmek Caitlin ile aralarının onarılmaz şekilde bozulmasına yol açabilirdi. Caleb dikkatli davranmalıydı. Bu kati surette işleri karıştırdı.

Binlerce kanadın gürültüsünün arasında, “Savaşçılar!” diye kükredi. “Savaş hazırlanın!”

Caleb asasını havaya kaldırdı. O esnada Samuel eldivenini giydi. İki grup vampir birbirlerine doğru mümkün olmayan bir hızla gelmekteydi ve Caleb kendini çarpışmanın etkisine karşı hazırladı. Vampirlerin çarpışmasının çıkardığı hastalıklı sestten hemen önce gördüğü son şey Kyle’ın öfkeyle biçim değiştirmiş suratıydı.

Akabinde darbe geldi. Yüzlerce vampir kükreyerek birbirlerine çarpıyordu. Silahlarını sallayarak, birbirlerini hırpalayarak, birbirlerinin gözlerine pençe atarak insanüstü güçleriyle birbirleriyle boğuşuyorlardı. Caleb savaşta her zaman yaptığı gibi kendine bir beden seçti, odaklanacak bir vampir.

Kyle’in kılıcı havaya kaldırdığını gördü. Biliyordu ki -muhtemelen Samuel hariç- vampirlerinden hiçbiri ona karşı duramazdı. Asayla bile olsa ona karşı durabileceğinden emin değildi, en azından uzun bir süre için değil. Ama denemeliydi.

Kyle manyakça sallanıyordu ve Caleb rüzgârı mucizevi şekilde kırılmadan kalan asasıyla engelledi. Bu korkunç çatırtı savaşın ilk sesiydi, cınlamalardan oluşan gürültüyü başlatacak ilk ses.

Saniyeler içinde birbirine girmiş ve havada boğuşan yüzlerce vampir birlikte yere düşmeye başladılar. Betona düşen vücutlarının çıkardığı ses sağır ediciydi.

Caleb ve Kyle sert betona birlikte çarptıklarında boğuşan bir grubun içinde kaldılar. Caleb, Kyle'ı yakalamayı başardı ve onu kılıcı sallamasını engelleyecek şekilde kollarından tutup sıkıca kucakladı. Onu bu şekilde tuttuğu sürece bir şansı olabiliyordu.

Yerde boğuşarak dönüp dururlarken etraflarındaki yüzlerce vampir kanlı savaşın içinde kilitlenip kalmıştı. Gözleri dönmüştü, gürültülü ve kanlıydı. Sağda, solda vampirler saldırıyor, eğiliyor ve düşüyordu. Onların doğaüstü feryatları ve çığlıkları geceyi doldurdu. Bu, bir vampir savaşıydı.

Kyle savaş konusunda tecrübeliydi ve birkaç saniye sonra geriye çekilip Caleb'in tam burnunun üzerine kafa attı. Bu Caleb'i canını acıtmak ve Kyle'ın Caleb'i fırlatıp atmasını sağlayacak ivmeyi kazanması için yeterliydi.

Caleb yere çarptı ve devam etmek için kendini toplayıp asasını aldı. Tam Kyle kılıcını indirirken asasını çevirip havaya kaldırdı. Yine metalik bir gürültüyle onu engellemeyi başarmıştı.

Ancak Kyle daha hızlıydı. Hızla asayı tekmeleyip Caleb'in ellerinden düşürdü. Caleb etrafına bakındı ve asası birkaç adım öteye düşüğünden korunmasız kaldığını fark etti.

Kyle kılıcı kaldırdı ve kullanmaya hazırlandı.

Caleb bunun dünyadaki son anı olduğunu biliyordu.

Aniden Samuel belirdi. Kyle kılıcı indirmeden Samuel atağa geçti. Kyle'ın boğazına vurup geri çekilmesini sağladı. Samuel tepesinden saldırmaya devam etti.

Caleb birkaç adım ilerleyip asasını kaptı ve kardeşine yardım etmek için ayağa kalktı.

Ama çok geçti. Samuel ona tekrar saldırmadan Kyle, onu kendinden uzağa fırlatmıştı. Kyle kenara çekildi ve kılıcı Samuel'e sapladı.

Caleb kardeşinin gözleri şok içinde, açık halde ayakları dibine düşüşünü izledi. Sonra yere düştü, yaşam gücü gitmişti.

Caleb kedere boğuldu. Samuel. Kardeşi. Asırlardır yanındaydı o.

Peşinden Kyle'a baktığında öfkeye kapıldı.

Kyle kılıcını kaldırdı. Ama bu kez Caleb'in öfkesi Kyle'inkiyle buluştu. Caleb son saniyede yana kaçtı. Sonra Kyle'ın dizine asasıyla sertçe vurdu. Kyle'ın dizleri büküldü ve yere düştü.

Caleb yeniden sallandı ve Kyle'a kafasının arkasından vurdu. Her şey çok hızlı oldu ve mükemmel bir kombinasyondu. Kyle yüzünün üzerine düştü. Bir an için kılıcı ellerinden betona düştü.

Caleb iyi şansına şaştı. Tam kılıcı almak için hamle yapacakken gözüne bir şey takıldı. Yukarı baktı.

İşte oradaydı. Bu olamazdı.

Savaş cümbüşünün tam ortasında Caitlin tek başına orada duruyordu. Büyük hüznü gözleriyle doğruca ona bakıyordu.

Caleb'in kalbi kırıldı ve donakaldı. Orada ne yaptığını anlayamamıştı. Yoksa Kyle onu tutsak mı etmişti?

"Caitlin?" dedi.

O ise gülümsedi ve ona doğru birkaç adım attı.

Caitlin'in ona yaklaştığını gördüğünde Caleb etrafındaki her şeyi, savaşı falan unuttu. Oradaydı. Hakikaten de oradaydı.

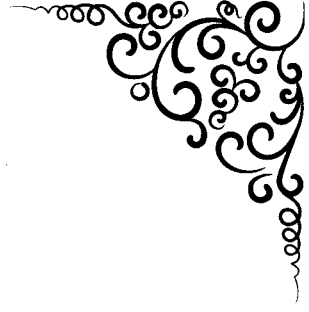
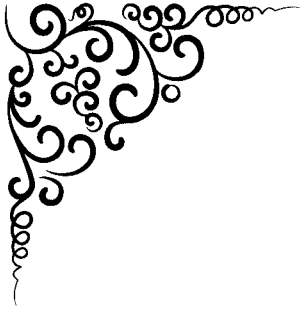
Tüm bedenini kaplayan metal titreşimi hissettiğinde Caleb'in görüş açısı kayboldu. Arkadan yakalandığını hissetti. Bir vampir ağına takıldığını idrak etti. Kurtulmaya çabaladıkça ağın güçlendirilmiş gümüş bir ağ olduğunu fark etti. Kurtulmak olanaksızdı yani. Yapabildiği kadar kıvrandı ama gidecek hiçbir yer yoktu.

Ağın arkasından sıkıca kapandığını hissetti. Öyle dardı ki güçlkle nefes alabiliyordu. Kyle'in arkalarında pis pis sırttığını görecektik kadar boynunu kaldırdı.

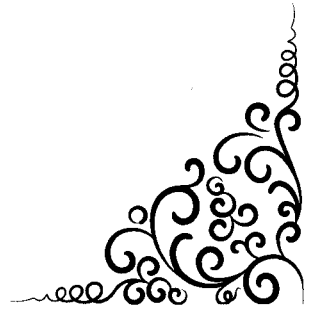
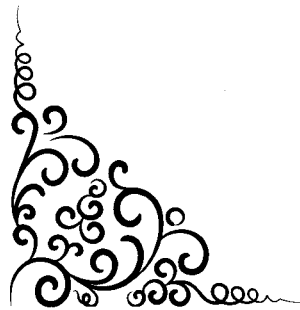
Bakışlarını tekrar Caitlin'e yöneltti. Ona nasıl böyle ihanet edebildiğini, nasıl Kyle'in sinsice yaklaşp onu yakalamasına izin verdiğini merak ediyordu.

Ama Caitlin'e baktığında gözlerinin önünde dönüştüğünü gördü. Kardeşi Sam oluvermişti.

Caleb şok oldu. O hiçbir zaman Caitlin olmamıştı. Bu bir numaraydı. Sam. Kılık değıştirme yeteneğı olmalıydı ve bu Caleb'in sahip olduğı son akli başında düşünceydi. Düzinelerce vampir üzerine atlayıp onu izdihamın içinde sürüklüyorlardı. Duyduğı son şey ise Kyle kılıcını yeniden kaldırıp onları doğrarken kardeşlerinin çıkardığı seslerdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Caitlin diken dolu bir araziye koşuyordu. Her tarafına batmışlardı ve acı katlanılmazdı. Ama bir yanı ona tek çıkış yolunun bu olduğunu ve koşması gerektiğini söylüyordu.

Ufuktaki kan kırmızısı koca bir güneşin önünde babasının silüetini görüyordu. Koştı, koştı ve onu yakalamaya çalıştı. Fakat güneş aniden kayboldu ve gökyüzü siyaha döndü. Güneşin yerine büyük kan kırmızısı bir ay geliverdi. Dikenler daha da keskinleşip bu kez onu daha derin kesmeye başladılar. Biliyordu ki eğer babasına ulaşabilirse her şey yoluna girecekti.

Ona daha da yaklaştı ve saniyeler sonra önünde duruyordu. Ama onun yüzüne baktığında babası olmadığını gördü. Bu Caleb'di. Dikenler ona da batıyor; bacaklarına, kollarına dolanıyordu. Sonrasında arkasından yüzüne doğru gelip yüzünü parçaladılar. Yanaklarından çizgi şeklinde kanlar akıyordu. Acısını görebiliyordu. Onu kurtarmak için atıldığında kendisinin de dikenlere saplanıp kaldığını fark etti.

Elini uzatıp, "Caitlin!" diye yardım istedi.

Bunu yaptığı anda yer yarıldı ve dikenler onu içine çekti.

Yapabildiği kadar mücadele etti. Dikenler onu kanatırken bacağına kurtarmayı başarıp ona elini uzattı.

Caleb yere batarken kendisine uzanan eli tuttu. Elleri kavuştuğunda dikenlerin verdiği acı artık gerçek dışıydı.

Ancak Caitlin yapabildiği kadar direndi.

Yine de yeterli değildi. Caleb, yer onu içine alırken çığlık attı. Ne kadar denerse denesin onu geri çekememişti.

“Caitlin!” diye seslendi.

Bir saniye sonra dünya tamamıyla onu yutmuş ve çığlıkları çamurla kaplanmıştı.

“Caleb!”

Caitlin onun adını söyleyerek yüzü ter içinde, yatakta doğruldu.

Orada oturmuş zar zor nefes alarak bakındığında sadece bir rüya olduğunu anladı.

Çok canlıydı. Çok gerçek. Bunun gibi bir rüya hiç görmemişti. Sanki bir mesaj gibiydi.

Caitlin ayağa fırladı ve odasının beton zeminini adımlamaya başladı. Sabah güneşi odasını dolduruyordu. Terden sırlıklam vaziyette tekrar yüzünü sildi. Keyifsiz ve kaygılıydı. Ne yapacağını bilmiyordu. Tüm hücrelerinde Caleb’in başının dertte olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu hissetti. Bir noktada, bunun bir rüyadan fazlası olduğunu biliyordu ve tüm yaptıklarına, Sera’yla ona ihanet etmesine rağmen, ona yardım etmek için yanıp tutuşuyordu.

Gül, gerginliğini anlamış olmalıydı çünkü yanı başında duruyordu..

Caitlin yüzündeki saçları çekti, derin bir nefes aldı ve düşüncelerini toplamaya çalıştı. Caleb sahiden de tehlikede miydi? Gerçekten ona ihtiyacı var mıydı?

Vampir savaşını yönetiyordu ve tüm arkadaşlarının desteğini aldığını sanıyordu. Yanında binlerce askeri olmalıydı. Ona nasıl yardım edebilirdi ki?

Yine de içi içini yiyordu. Açıklayamıyordu ama bir şekilde onun tehlikede olduğunu biliyordu. Ya da sadece hayal mi ediyordu? Bu sadece ona bir şekilde ihtiyacı olduğuna ve onu geri istediğine dair umudunun yansıması mıydı?

Caitlin aklını toplamaya çalıştı. Rüya gitmiyordu ve gitmeyeceğini hissetti. Bir şeyler yapmalıydı. Ama ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl olduğunu öğrenmenin bir yolu var mıydı? Ona bir mesaj göndermenin?

Sonra anımsadı. Şahini. Mektubu.

Masasına baktı. Orada düzgünce katlanmış duruyordu.

Aceyle oraya gitti ve titreyen elleriyle onu açtı. Şimdi kesinlikle okumalıydı.

Çabucak göz gezdirdi.

Sevgili Caitlin... Sera'yla aramızda hiçbir şey yok... eğer başka türlü bir izlenim verdiyse özür dilerim... Seni ne kadar sevdiğimi... aklımdan çıkmadığını bil... sana dönmek için sabırsızlanıyorum... Buradan başka bir yerde yeni bir hayata başlamamız için... En derin duygularımla.

Tekrar tekrar mektubu okuyup ikinci, üçüncü kez her kelimeyi inceledi ve gözyaşları yanaklarından akmaya başladı.

Aptalca davranmıştı. Niçin daha evvelden okumamıştı? Neden daha önce onun sesini duymamış, onu dinlememişti?

Çok aptaldı. Bunu okuduktan sonra Sera'yla aralarında bir şey geçmediğini biliyordu. Çocukları olmadığını da; en azından yüzyıllar boyunca... Sera her şeyi çevirmişti. Caleb tamamen masumdu.

Neden ona günün bir saatini ayırmamıştı ki?

Caitlin, Sera'ya çok kızgındı. Fakat daha çok kendine. Caleb'e çok şey borçluydu ama onun açıklamasına bile izin vermemişti. Her şeyden öte bunu onun için yapabiliirdi. Yaşamını kurtarıp -üçüncü kez- onu hayata döndürdükten sonra.

Çok sabırsız, mağrur, dar kafalıydı. Kendinden nefret etti.

Her şeyin ötesinde, onca yaptığı şeyden sonra, ondan ayrılmasını isteyerek *ona* ihanet etmişti. Bir de başka birine karşı bir şeyler hissetmekten kendini alıkoymamıştı. Blake'e. Geçen geceyi düşündü ve onu Blake'le aldattığını fark etti.

Bunu yapmış mıydı acaba?

Caitlin kafası ellerinin arasında, yatağın ucuna oturdu. Umutsuzca hatırlamayı denedi. Ne olmuştu? Konuşmalarını hatırladı. Kumsalda yürüyüşlerini. Ve sonra? Onu öpmüş müydü?

Onun uzandığını, yüzüne doğru hareket ettiğini ve onu öpmek üzere olduğunu anımsadı...

Ama öpmemişti. Şimdi hatırlıyordu. Birbirlerinin gözlerinin içine delice bakarlarken o bir anda esrarengiz bir şekilde dönüp yok olmuştu.

Elini cebine attı ve onun verdiği deniz gözlüğü parçasını buldu. Onu ovalayınca kendini daha iyi hissetti.

En azından Caleb'e Blake ile ihanet etmemişti. Hâlâ Blake'e dair düşünceler kafasının içinde dönüp duruyordu. Bu da ihanet sayılır mıydı?

Duyguları onu ele geçirdikçe kendinden her zamankinden çok nefret etti. Neden daha güçlü olamamıştı? Daha disiplinli? Daha sabırlı?

O anda Caitlin'in duyguları bağırsaklarında olan fiziksel bir şeye dönüştü. Kelimenin tam anlamıyla hasta hissediyordu. Kendini açık pencereye koşarken buldu. Pencereden sarktı ve kustu. Tekrar tekrar.

Soluk soluğa orada durup ağzını sildi. Hiç böyle ve bu kadar uzun kustuğunu hatırlamıyordu. Ve hepsi kandı.

Kendinde değildi. Bir an için gerçekten hasta olduğundan şüphe etti. Bir vampir dahi olsa tüm vücut kimyası değişmişti.

Orada oturup nefes alırken bir şey açıklığa kavuştu: Gördüğü sadece bir rüya değildi. Bir mesajdı. Caleb'in ona ihtiyacı vardı artık emindi.

Ve onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

• • •

Caitlin yanında Gül ile birlikte ormana doğru hızlıca yürüdü. Sonunda Aiden'in evinin olduğu küçük alana girdi-

ler. Etraf sabah aydınlığında çok sessizdi. Adamın uyuyup uyumadığını merak etti. Uyuduğunu sanmıyordu. Hiç uyan biri gibi değildi. Bir taraftan onu güçlükle görebiliyordu ama öte yandan buranın nizamını sağlayan ve adada her daim hazır ve nazır olan biri gibiydi.

Caitlin adaya ilk geldiğinde kapısının her daim açık olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunda gelmeye çekinmemesini söylemişti. Gerçekten öyle olmasını umdu. Başka bir sorun olduğunda gelmemiştir ama bu kez gerçekten ihtiyacı vardı. Orada durmuş kapının önünde dikilirken muhabbetlerinin gidişatından endişelendi.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı çalar çalmaz kapı kendi kendine açıldı. Aiden orada ifadesiz biçimde durmuş, kararlı çelik mavisini bakışlarla ona bakıyordu. Anlaşılması güç bir adamdı. Gün ışığında gözleri parıldarken Caitlin onun binlerce yıldır bu dünyada olan koca bir dağ olduğu hissine kapıldı.

Kapıyı girmesi için açık bırakarak sessizce arkasına dönüp yürüdü. Gül ile beraber içeri girip kapıyı kapadılar.

Aiden çoktan masasına kurulmuştu. Elleri çenesinde sabırlı biçimde onu izliyordu. Caitlin gergindi, kendine çaprazında bir yer bulup oturdu.

Tabii ki uyanıktı. Tabii ki onu bekliyordu. Her zaman ki gibi vampirlerin -özellikle bu vampirin- psişik güçlerini unutuyordu. Muhtemelen söyleyeceği her şeyi biliyordu. Buna rağmen söylemek zorundaydı. Hiç yoktan kendi için söylemeliydi.

Gergin biçimde boğazını temizledi.

İhtiyatlı bir şekilde, “Neden burada olduğumu biliyorsun sanırım?” dedi.

İfadesiz biçimde ona baktı ve, “Neden söylemiyorsun” dedi.

“Dün gece rüyamda Caleb’i gördüm” dedi. “Tehlikede olduğunu. Fakat bana rüyadan fazlası gibi geldi. *Gerçek* gibiydi.”

Aiden, “Vampirler genelde birbirlerini uykuda ziyaret ederler” dedi. “Her rüya bir ziyaretir. Ve her rüya bir mesaj taşır. Biz insanlar gibi değiliz. Rüya dünyasını kontrol edebiliriz.”

Gözleri endişeyle açıldı.

“Öyleyse... bu gerçek miydi?” diye sordu. “Caleb tehlikede mi?”

Aiden usulca başını salladı. “Evet” dedi. “Oldukça.”

Caitlin onun kelimeleriyle kalbinin acıdığını hissetti. Ayağa dikilmişti, oturmak için çok heyecanlıydı. Nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyordu bu adam?

“Tamam ne demek istedin? Ne biliyorsun?” diye sordu.

Tüm söylediği, “Senin kadarını” oldu.

Odayı adımlarken, “Ama eğer doğruysa” dedi. “Ben... ben burada kalamam. Gitmeliyim. Ona yardım etmeliyim.”

“Neden?”

“Neden mi?” derken kafası karışmıştı. “Ne demek neden?”

Sakin biçimde, “Senin neyin olur?” diye sordu.

Caitlin Aiden’a baktı, sinirlenmişti. Ona neden bunu soruyordu? Caleb’i ne kadar önemseydiğini biliyordu. Ve

Caleb'in onu ne kadar önemseydiğini de. Açıkça bu soruyu sormamalıydı bile.

Hayır, anladı. Aiden'in söylediği her şey bir mesaj taşıyordu, bir gönderme. Cevap beklemiyor olabilirdi. Onu, her zaman yaptığı gibi, tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyordu. Kendi fark etsin istiyordu. İlişkilerine bir isim koymasını ve bunu dillendirmesini istiyordu. Onu yönlendiriyordu.

Caitlin, "O benim..." diye başladı. Sonra sesi alçaldı. Ne söyleyebilirdi ki? *Sevgilim* çok hafif bir terimdi. *Kocam* tam olarak doğru değildi. Tam olarak neydi? Caitlin bunu tanımlayacak kelimeyi bilmiyordu.

Nihayet, "Sevdiğim biri" dedi.

Aiden ona baktı, cevaptan sözde tatmin olmuştu. "Emin misin?" diye sordu.

Caitlin tekrar ona dik dik baktı. Onu bir şeyleri ifşa etmeye zorladığını hissetti. Ona ne kadar emin olduğunu göstermeye zorluyordu, duygularından ne kadar emin olduğunu. Başka bir şey hissetmiş olmalıydı. Evet, işte buydu: Blake ve onun arasında bir şeyler olduğunu sezmişti. Evet. Bu bir sitemdi. Hisleri konusunda emin olmasını ve karar vermesini istiyordu. Tüm kalbiyle kime bağlı olacağını bilmesini istiyordu.

Haklıydı. Blake'e karşı da bir şeyler hissediyordu ve eğer Caleb gerçekten sevdiği kişi ise, başka birinden hoşlanmasına izin vermemeliydi. Bu kararlılık gerektiriyordu ve Aiden'in talep ettiği de buydu.

Sonunda Caitlin kesin ve emin bir biçimde, "Evet" dedi. "Caleb. Sadece Caleb."

Aiden ona baktı. “Güzel. Çok güzel” dedi. “Vampir aşkı çok kutsal bir şeydir. Kolayca verilebilecek cinsten değil.”

Caitlin tekrardan, “Ona yardım etmeliyim” dedi. “Bana ihtiyacı olduğunu hissediyorum.”

“İhtiyacı var” dedi Aiden. “Ama ona yardım edemezsin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Caleb kendi görevini seçti. Kendi kaderini. Ailesi ve arkadaşları için savaşmayı seçti. Çok asil bir görev seçti. Ama kazanamayacak. Karanlığın güçleri çok daha kuvvetli ve kalabalık. Askerlerinin tam desteğini alamadı. Ona bir tuzak kurdular. Onun için kurtuluş yok. Onu kurtarabilecek hiçbir şey -ve hiç kimse- yok artık.”

Caitlin gözlerini dikip ona baktı. Şok olmuştu. Rüzgâr kendisini içine çekiyormuş gibi hissetti.

“Bu kazanamayacağın bir savaş” diye devam etti. “Sadece karanlıkta kuşanabilirsin. Eğer denersen sen de kesinlikle ölürsün.”

Caitlin sessiz kaldı ve yanaklarından süzülen sıcak gözyaşlarını hissetti. Derinlerde bir yerlerde, Aiden’in tüm söylediklerinin doğru olduğunu hissediyordu.

“Bunları söylediğim için üzgünüm ama bilmen gerekiyordu. Görevin çok mühim. Caleb haklıydı: *Sen* seçilmiş kişisin. Bu da demek oluyor ki sen bizi himayeye alacak yegâne kişisin. Sen olmadan kılıç hayal edilemez boyutlarda yıkım yaratarak intikam alacak. Sana ihtiyacımız var. Tüm ırkımızın sana ihtiyacı var. İnsan ırkının sana ihtiyacı var. Buranın, yeni ailenin sana ihtiyacı var. Burası olmak zorunda olduğun, olman *gereken* yer. Görevin burada. Çalışmalı,

daha da güçlenmelisin ve bir gün bizi yöneteceksin. Karar verildi bile.”

“Ama Caleb’e gitmeliyim” dedi.

“Hayır. Kendini, daha da önemlisi halkımızı, tehlikeye atmana izin veremem. Gitmeni yasaklıyorum.”

Caitlin ters ters baktı. Kederi öfkeye ve hınca dönüştü. Otoriteden ve onu herhangi bir şey yapmaktan alıkoyan her şeyden nefret ediyordu. Bu bardağı taşıran son damlaydı.

“Beni engelleyemezsin” dedi. “İstediğim yere gitmekte ya da istediğim yerde kalmakta özgürüm. Buraya geldiğimde bunu söylemiştin.”

“Benim söylediğim istediğinde gidebileceğindi ancak iznim olmadan gidersen bir daha geri dönemezsin. Asla. Bu yapmak istediğin bir fedakârlık mı?”

Caitlin öylece dikildi. Serseme dönmüştü. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Her şeyi bırakmak mı? Bu adayı, yeni evini? Tüm yeni arkadaşlarını? Aiden onun kurtarılamayacağını söylerken Caleb’i kurtarmak için karanlığa atılmak mı? Kendinin de öleceğini söylerken?

Mantık olarak onun doğru söylediğini biliyordu. Burada kalması gerekti.

Ancak duygusal olarak Caleb’e olan hislerini ve duyduğu sorumluluğu bir kenara atmak istemiyordu. Umutsuz da olsa, onu kurtarmak için bir hamle yapmalıydı. Eğer denemezse yaşamaya devam edemezdi. Onu sonsuza dek kaybetmeyi kabullenemezdi.

Caitlin aniden yine aynı rahatsızlığı hissetti. Hiçbir şey

söylemeden Aiden'in penceresine koştu. Kepenkleri açıp kustu, tekrar ve tekrar. Pencerenin pervazına kan sıçradı.

Nihayet nefesini tuttu ve yüzünü sildi. Oda dönüyordu. Kendinde değilmiş gibiydi.

Aiden arkasında birkaç adım ötede duruyordu. Döndüğünde Caitlin'e şöyle bir baktı. Gözleri -her daim çok sakın ve kontrollü bakan gözleri- aniden şaşkınlıkla açıldı. Daha evvel onu hiç böyle şaşırmışken görmemişti.

Dümdüz ona bakarken, "Ah canım" dedi. "Bunu hiç görmedim."

Caitlin'in gözlerine derin bir şekilde bakıyordu ve bu onu çıldırttı.

"Gözlerin...." dedi, "...sarı renkteler."

Bu düşünce Caitlin'i korkuttu. İçten içe titrediğini hissediyordu. Gerçekten bir sorunu mu vardı?

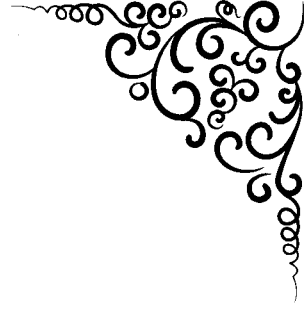
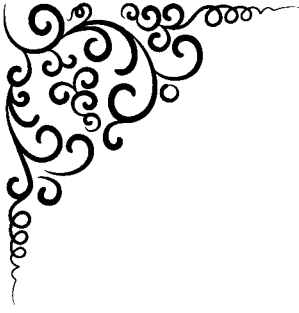
"Ben iyi hissetmiyorum" dedi başı dönerken. Zehirlenmiş gibi hissediyordu.

"Tabii ki iyi değilsin" dedi. Yavaşça uzandı ve alnına avcunu koydu. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Sonunda ona baktı ve kafasını salladı.

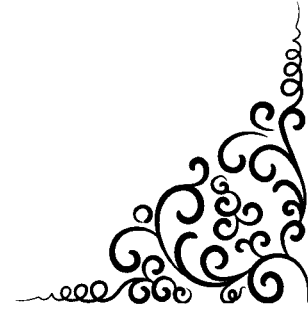
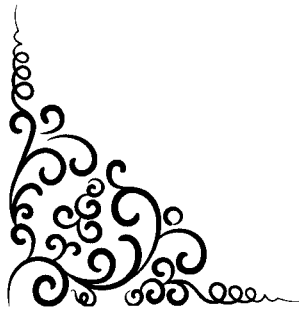
"Şüphelendiğim gibi" dedi.

"Ne?" diye sordu, gerilmişti.

"Hamilesin."

Yirminci Bölüm

Eğer Kyle keyif gibi bir şey hissetme yetisine sahip olsaydı, ona en çok yaklaşacağı an bu olurdu. Sadece birkaç kısa hafta önce cezalandırılmıştı. Yüzüne asit dökülmüş; bir deli, bir sapkın, asla oraya adımını atamayacak biri olarak topluluğundan dışlanmıştı. Oysa artık buradaydı; tekrar Belediye Konağı'nın altında, Kara Metcezir Meclisi'nin yeni lideri olarak. Rexius'u devirmeyi, tüm eski düşmanlarından öç almayı ve kılıcın değişmez sahipliğini almayı başarmıştı. Hatta binlerden oluşan bir orduya hükmetmiş ve hepsi ona itaat etmişti. Dünya ona aitti.

Savaş daha yeni başlıyordu. Bu defaki muharebe muhteşem olmuştu. Samuel'i öldürüp Caleb'i yakaladığı anda, onları tam bir bozguna uğratıp hepsini doğramışlardı. Güzel dövüşmüşlerdi gerçi ama neticede onun adamları sayıca üstündü. Kocaman bir alan kazanmışlardı ve hatta komşularından onlara katılmak isteyenler vardı. Ordusu çoktan şehre dağılmıştı. Çekirge sürüsü gibi her yeri kaplamış, tüm insanları öldürüyorlardı. Ak Meclis'i yakıp yıkmak için Cloisters'a yönlendiler. Sonunda tüm şehir onun olacaktı. Ve hemen akabinde ise esas planına başlayacaktı.

Kyle kocaman gülümsedi. Hep hayal ettiği kıyamet nihayet gerçekleşmişti.

Sadece küçük bir baş belası vardı. Belaların en küçüğü ama yine de sorundu. Caitlin. O kız. Kehanetlerden nefret ederdi. Özellikle onun etrafında dönenlerinden. Onun soyundan da nefret ediyordu. Onun *seçilmiş* olmasından. Kutsal kitaba göre bu kıyamete bir son verecek yegâne kişi. Tüm bunların saçmalık olduğunu biliyordu ama sorun diğer vampirlerin bunu bilmemesiydi. Hatta ona inanmalarıydı ve bu psikolojik harp anlamına geliyordu.

En başından beri onu bulup bir kalemde öldürmesi gerektiğini biliyordu. Sadece ve sadece ondan sonra rahatlayabilir, toplu imha başlayabilirdi.

Caleb'i yakaladıklarına sevinmesinin sebeplerinden biri buydu. Caleb umduğundan daha iyi bir savaşçıydı. Kyle kabul etmeliydi ki bir an onu yenecek diye korkmuştu. Ama sonra Sam geldi. Sam sadece en iyi askerlerinden biri değil, en güvenilir olanıydı da. Kyle'ın yaşamını kurtarmıştı. Sadakatini kanıtlamıştı. Kyle bunun için her zaman minnettar olacaktı.

En önemlisi de Kyle'a Caleb'i yakalaması için fırsat yaratmıştı. Ve şimdi Caleb elindeyken Caitlin'in geleceğinden emindi. Tek ihtiyaçları olan doğru zamanı kollamaktı. Ateşe uçan gece kelebekleri gibi geleceğini biliyordu.

Pis pis güldü yine. Evet. Planı işliyordu.

Ayrıca geldiğinde onu kendi elleriyle öldürmekten daha büyük bir zevk varsa o da öz kardeşi Sam'in onu gözlerinin önünde öldürmesi olurdu. Ah, diye geçirdi içinden, bu mükemmel bir gün olacaktı. Bu anın neşesi ve anısı gelecek yıl-

lar boyunca onu ayakta tutabilirdi. Evet, onun için ne muhteşem bir son. Kendi kardeşinin ellerinden gelen ölüm.

Üstelik bu olay Sam'in ona olan bağlılığının da bir kanıtı olacaktı. New York'taki savaşta olduğu gibi onu güvenilebileceği en sağlam ve sadık kişi yapacaktı. Bu, iki amaca birden hizmet edecekti ve Kyle bunu düşündüğü için kendisiyle gurur duyuyordu.

Hangi silah onu öldürmek için daha iyi olabilirdi, *kendi* sağladığı silahtan başka? Kılıç bu kez onu öldürecekti.

Heyecanlı vampirlerin oluşturduğu dev çemberde Kyle eğildi ve Sergei'nin kulağına fısıldadı. Sonra birkaç güvenlik aldıkları emir doğrultusunda, kalabalığı yararak Samantha ve Sam'i aramaya koyuldular.

Saniyeler içerisinde ikisi Kyle'in tahtının önünde belirdi.

Oda sessizleşti ve herkes izlemeye koyuldu. Kyle'in, emri-ne birini çağırdığı çok sık olmamıştı.

Kyle sakın ve otoriter bir sesle, "Kara Metcezir Meclisi'nden Sam" dedi. "Savaşta kendini kanıtladın. Bunun için sana minnettarız."

Tüm vampirler onaylamak için kükrediğinde odada bir yaygara koptu.

Sam dönüştükten sonra hep yaptığı gibi ifadesizce arkasına baktı. Bulanıklıkta kaybolmuş gibi görünüyordu.

Kyle, "Bize sadakatini kanıtlaman için yapman gereken tek bir şey kaldı" diye devam etti.

Sergei koşarak geldi, kılıcı tutuyordu.

Kyle eğilip kılıcı aldı ve iki eliyle tam onun önünde tuttu. Kılıç meşale ışığında parılıyordu.

“Bir gün, kardeşin bize gelecek. Bu kaçınılmaz ve o geldiğinde biz onu öldüreceğiz.” Kyle öne eğildi. “Daha detaylı söylersem *sen* onu öldüreceksin. Bu kılıçla.”

Sam ifadesizce onun arkasına doğru baktı.

Kyle, “Ve bunu yaparak” diye devam etti, “bana olan bağlılığını kesin olarak kanıtlamış olacaksın. Bu gerçekleştiğinde seni General rütbesiyle ödüllendireceğim. Hayal ettiklerinin ötesinde bir gücü ve zenginliği garanti ediyorum.”

“Kara Metcezir Meclisi’nden Sam, bu görevi kabul ediyormusun?”

Sam durdu, bakındı, gözlerini kırttı. İfadesi hiç değişmedi.

Kyle rahatsız olmaya başladı. Yüzünün öfkeyle yandığını hissetti.

Bir anda Samantha aralarına girip başıyla onları selamladı.

“Efendim” dedi. “Sam hâlâ dönüşümünün ve ilk vampir savaşının şokunu yaşıyor. Tam olarak idrak edebilmiş değil. Bana onunla yapabileceğim özel bir konuşma bahşetmenizi talep ediyorum. Söz veriyorum, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım” dedi ikinci kez selam verirken.

Kyle derin bir nefes aldı. “Çok güzel. Sadece birkaç dakikanız var. Daha fazlası değil. Alacağım yanıt istediğim doğrultuda olmazsa sen ve erkek arkadaşın bedelini ödersiniz. Hiç şüphemiz olmasın.”

. . .

Samantha, Sam’i holdeki çemberden içeri götürdü. Arkalarından kapıyı kapadı ve ikisi karşılıklı dikilirlerken telaşlı bir sesle hızlıca konuştu.

“Sam, odaklanmanı istiyorum. Beni dinlemeni istiyorum” diye rica etti.

O ise hâlâ ifadesizce bakıyordu. Samantha, dönüşümün onu nasıl kötü etkilediğini düşündü. Onu duyuyormuş gibi bile görünmüyordu.

Ona yaklaşıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Yanaştı ve sertçe, uzun uzun öptü.

Geri çekilip gözlerine baktı. Farkındalığın küçük bir kısıntısı vardı gözlerinde. Belki de büyüünün bir kısmını bozmuştu.

“Sam, büyük tehlikedeyiz. O kılıcı kabul etmek zorundasın. Kyle’a kardeşini öldüreceğini söylemek zorundasın.”

Sam gözlerini kırptırıp ona baktı.

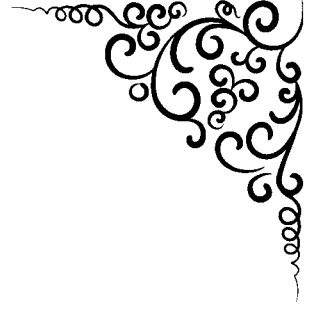
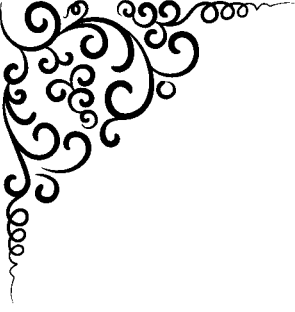
“Sam, bunu yapmak *zorundasın*. Eğer yapmazsan bizi öldürecekler ve bir kez kılıç bizim himayemizde oldu mu, bizi durduracak hiçbir şey olamaz. Kardeşini öldürdükten sonra, Kyle’ı indiririz. Kılıçla ondan daha güçlü olacaksın. Yeni lider sen olacaksın ve ben de senin yanında olacağım. Birlikte her zamankinden daha yükseklerle çıkabiliriz.”

“Sam, lütfen dinle beni!”

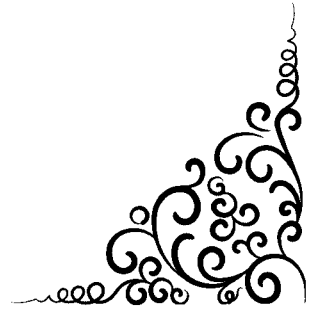
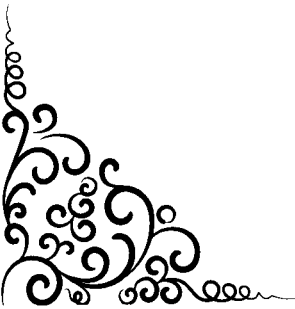
Tepki vermesini sağlamak için omuzlarını sarstı.

“Tekrar et: Kılıcı kabul ediyorum” dedi direkt olarak gözlerine bakarken. “Kardeşimi öldüreceğim.”

Sam ona baktı. Hâlâ transtaydı. “Kılıcı kabul ediyorum” diye tekrarladı yavaşça. “Kardeşimi öldüreceğim.”

Yirmi Birinci Bölüm

Caitlin geniş bir taş korkuluğun üstüne oturmuş, yanında Gül ile beraber nehri seyrediyordu. Bu ufak, yıkık dökük harabeyi adanın ıssız kısmının kıyısında bulmuştu, neredeyse deniz seviyesindeydi. Burada kafasını biraz olsun toplayabileceğini düşünmüştü ve buna inanılmaz ihtiyacı vardı. Tüm gökyüzü günbatımının pembe ışığıyla parlarken sanki dünyanın tam ucunda oturuyormuş hissine kapıldı.

Kafası karışıkty. Düşünecek çok fazla şey vardı, nereden başlayacağını da bilmiyordu.

Hamilelik. Bu kelime onun dünyasını altüst etmişti. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti bile önceden, Caleb ile beraber olalı zaten en fazla bir iki hafta olmuştu. Aiden ona vampir hamileliklerinin çok daha hızlı gerçekleştiğini söylediğinde afallamıştı. Farkına varmak için üç ay beklemeye gerek yoktu. Sadece üç günü alıyordu. Ve her ne kadar bir vampir diğerini hamile bırakamayacak olsa da, diye açıklamıştı durumu Aiden, ikisinin birlikte olduğu gece Caitlin halen bir melezdi.

Caitlin korkuyla yutkundu. Nasıl bir bebek olacaktı ki bu böyle? İnsan mı? Melez mi? Gerçek bir vampir mi? Ya o nasıl bir anne olacaktı? Zaten kendisine zor bakıyor, kendisinin *kim* olduğunu zar zor kafasında oturtabiliyordu. Ya Caleb'den nasıl bir baba olurdu? Çocuğunun hayatının içinde olabilecek miydi? Çocuğunu görecektik kadar olsun hayatta kalacak mıydı? Peki ya kendisi?

Bu düşünceler ve daha fazlası aklından geçti durdu. Ne var ki tüm bu düşünceleri geri plana iten işin en kötü yanı, Caleb'in tehlikede olduğunu bilmesinden, Aiden'in sözlerinden kaynaklanan içini ezip kemiren histi. Onları aklından çıkaramıyordu. *Caleb tehlikede... Yardım etmek şansı yok... Gitmen yasak... Asla geri gelemezsin...*

Vücudunun her bir zerresi Caleb'in peşinden gidip onu kurtarmak için bağıırıyordu; hele o mektubu okuyup ona karşı en derin, en sahici duygularını öğrendikten sonra. Nasıl olmuş da onu yüzüstü bırakmıştı, özellikle de onun için yaptığı onca şeyden sonra?

Ancak bir taraftan bunun gerektirdiği fedakârlık da gözünü korkutuyordu. Burayı, yeni evini, yeni ailesini sonsuza kadar terk etmek zorunda kalacaktı. Aiden'a bakılırsa buna kalkışırsa ölebilirdi. Bu da kendisiyle beraber bebeğini de ölüme atacağı anlamına geliyordu.

Tüm bunları onu kurtarmak için feda etmeli miydi?

Diğer yandan nasıl olup da *etmeyebilirdi* ki?

Caitlin gün batımında oturur ve yanaklarından yaşlar süzülürken kem talihine küfretti. Kaderi buydu hep. Ne zaman hayatında sevdiği bir şey bulsa -bu ister yeni bir ev, ister yeni

bir okul, isterse yeni bir arkadaş olsun- elinden alınıyordu. Hayat ona muhteşem şeyleri, sadece onları ne kadar sevdiğini anlayacağı kadar bir süreliğine veriyordu. Ardından da halıyı ayağının altından çekiveriyordu. Değişmeyen tek şey değişimdi sanki.

Mantıksal olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Burada kalması gerekirdi; kendisi, bebeği, meclisdaşları, ırkı ve alın yazgısı için.

Ancak duygusal olarak Caleb'i öylece bir kenara bırakamıyordu.

Orada saatlerce oturarak düşünüp durdu.

Sonunda savaşı kalbi kazandı.

Caleb'in yanına gidecekti.

. . .

Caitlin savaş kıyafetlerini giymesinin ardından son bir kez oturup eşyalarına baktı. Bu kıyafet ona eğitimler sırasında verilmiş ve çok hoşuna gitmişti. Tamamı siyah olan kıyafet bilmediği ve tanımadığı bir malzemedен yapılmıydı fakat onun mümkün olduğu kadar hafif ve kurşun geçirmez yelekten daha güçlü olduğunun farkındaydı. Malzeme bacaklarını, kalçasını, kollarını ve boynunu sarıyor; onu topuğundan çenesine kadar kavırıyordu. Ona uyan siyah botları da vardı. Caitlin kıyafetin fermuarını çenesine kadar çektiğinde kendini yenilmez hissediyordu.

Odaya son bir kez göz gezdirip defterini ve birkaç eşyasını aldı, ardından geniş taş balkona giderek odadan çıktı.

Son sıçramasını yapmak için açık gökyüzüne baktığı sırada bir havlama sesi duydu. Kafasını çevirdiğinde ona üzgün

gözlerle bakan Gül'ü gördü. Sanki ona gitmemesi için yalvarıyormuş, başına nelerin geleceğini biliyormuş gibi duruyordu.

Caitlin onun önünde eğilip yüzünü okşadı. Gül onu yarlarken mırladı.

“Bir şey yok, Gül” dedi Caitlin. “Sorun çıkmayacak.”

“Bir hoşça kal demeyecek miydin?” dedi bir ses.

Caitlin irkilerek kafasını çevirdiğinde içeri girmiş olan Polly’i gördü. Gözlerinde yaş vardı.

“Üzgünüm” dedi Caitlin. “Ne diyeceğimi bilemiyordum pek, diyeceklerimi nasıl karşılayacağını da.”

Polly başını salladı. “Aiden’dan öğrendim” dedi.

Caitlin’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Aiden mı? Ama ona daha söylemedim ki. Nasıl olup da...”

“O her şeyi bilir” diye hatırlattı Polly.

Demek öyle. Ne zamandır gideceğimi biliyordu yani, diye düşündü Caitlin. Onun hakkında nasıl hayal kırıklığına uğramış olabileceğini düşündü ve sanki onu yüzüstü bırakmışçasına kendini kötü hissetti.

“Onun dediği dediktir biliyorsun. Eğer gidersen geri gelemezsin.”

Caitlin birden ağlayacak gibi oldu. “Biliyorum” dedi yumuşak bir şekilde. “Ama gitmeliyim. Umarım anlıyorsundur.”

Polly başını salladı ve ileri çıkıp Caitlin’e sarıldı. Caitlin de ona sarıldı ve ikisi birbirlerinin omuzlarında ağladılar.

Sonunda ayrıldılar. “Diğerleri biliyor mu?” diye sordu Caitlin.

Polly başını salladı. “Bilmemek zor. Bunun gibi bir haber çabuk yayılır. Hepsi seni seviyor. Bu hepsi için zor.”

Caitlin, Blake’i düşündü. Onun için de zor olup olmadığını merak etti.

“Evet, Blake için bile” diye yanıtladı Polly aklını okuyarak. “Adanın en köşe ucuna çekildi ve o zamandan beri onu kimse görmedi.”

Caitlin cebindeki küçük deniz taşına dokundu ve kendini kötü hissetti. Gözünden akan yaş sildi. “Gül’e göz kulak olur musun?” diye sordu gözyaşlarını tutamayarak.

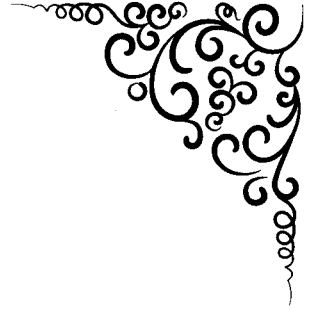
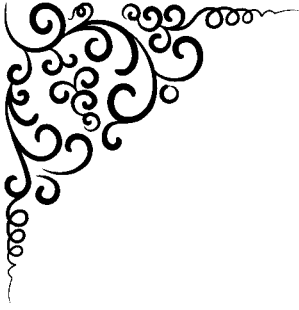
Gül daha da yüksek sesle havlamaya başladı.

“Tabii ki olurum” diye yanıt verdi Polly.

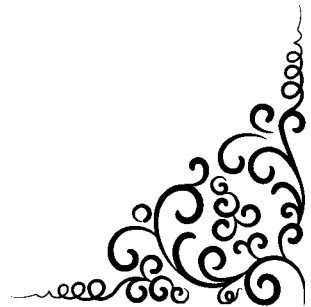
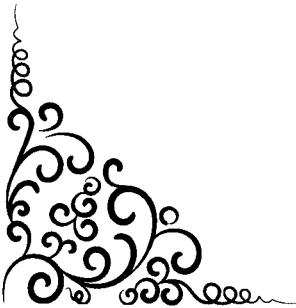
Caitlin başını salladı. Kararlı bir şekilde derin bir nefes aldı.

Bir adım öne geldi, Polly’nin omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı. “Seni seviyorum” dedi. “Burayı seviyorum. Hem de tüm kalbimle.”

Bunu dedikten sonra döndü ve ani bir sıçrayışla köşeden atlayıp kanatlarını açarak karanlık gökyüzüne doğru yükselmeye başladı.

Yirmi İkinci Bölüm

Caitlin Bronx üzerinden uçarken sokaklarda yaşanan kargaşayı görerek dehşete kapıldı. Gece vakti açık seçik bir şekilde her yerde kan banyosu ve insanları kovalayan vampirler vardı. Aynı zamanda karmaşanın içinden kaçmak isterken diğer insanlara saldıran insanlar da vardı. Şehirde büyük bir panik vardı. Caitlin kendini sorumlu hissetmeden edemiyordu. Kılıcı elinde tutabilseydi, eğer onu elinden kaçırmasaydı bunların hiçbiri belki de olmayacaktı.

Cloisters'ın üstüne gelince alçaldı ve etrafında bir tur attı. Tereddüt etti. Caleb'in burada olup olmayacağını, buraya inip inmeme konusunu kafasında tartıyordu. Bir taraftan onun çoktan ayrılmış olduğunu, şu an ortalığı toza dumana katan bir savaşın tam ortasında olduğunu geçiriyordu içinden. Tahminine göre eğer gerçekten tehlike altındaysa buradan başka bir yerde olmalıydı.

Ancak Manhattan'da onu başka nerede arayacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Elindeki tek ipucu Cloisters idi. Kardeş meclis üyelerinin onun nereye gittiğini tam ola-

rak bildiği ve ona doğru yolu tarif edecekleri hissine kapılmıştı. Mantıken ilk durması gereken yer burası oluyordu.

Sera'yı tekrardan görme düşüncesi yüzünden tekrar mi-desine bir sancı girdi. Ona karşı çok öfkeliydi ve tekrar karşı-laştıklarında ne onun nasıl bir tepki vereceğini kestirebiliyor ne de kendi hislerini tutup tutamayacağından emin olabili-yordu. Daha da ötesi Caitlin Cloisters'a geldiği son seferde pek sıcak karşılanmamıştı ve bu sefer Caleb'in halkının onun burada oluşuna çok daha sinirleneceğinden kuşkulanıyordu. Hatta belki de doğrudan düşmanca davranırlardı.

Bunun denemek zorunda olduğu bir şans olduğuna karar verip alçaldı ve Hudson Nehri'ne bakan büyük dış terasa kondu.

Orta Çağ'dan kalma bahçenin içinden kapılara doğru yürüdü, kapıların arkasında bir düzine vampir pür dikkat nöbet tutuyordu.

Burada olduğu son seferde bu kadar çok nöbetçinin bu-lunduğuna dair bir şey anımsamıyordu. Meclis kırmızı alarm durumunda olmalıydı.

Uzun bir mızrak tutan son derece ciddi bir asker ileri çık-tı ve onu durdurdu.

"İsmi, meclisini ve niyetini belirt" dedi.

Caitlin o ve arkasındaki askerlerin ne kadar gergin olduk-larını görebiliyordu.

"Adım Caitlin, Pollepel Meclisi'ndenim ve buraya Caleb'i görmeye geldim."

Asker ona bir saniye daha baktıktan sonra sert bir şekilde konuştu: "Burada bekle."

Topukları üzerine geri dönüp geniş kapıyı geçti ve arkadan kapadı.

Caitlin öylece dikilip gergin bir sessizlik altında bekleme-ye koyuldu. Çok geçmeden kapı tekrar açıldı ve fazladan iki asker dışarı çıktı.

“Bizi takip et” dedi içlerinden biri.

Caitlin onları kapıdan içeri doğru takip etti ve kapının arkasından kapatılma sesini işitti.

Uzun taş bir koridor ve iç avlu boyunca Caitlin hızlı yürüyen bu iki askeri takip etti. Gittikleri sırada her bir yerde avare dolaşan, telaş içindeymiş gibi gözüken bir sürü vampir gördü.

Onu başka bir koridora, ardından da bir merdivenin başına doğru götürdüler; bu sırada Caitlin biraz uzakta hıçkırıkları tavanda yankılanan birinin ağladığını işitti. Muhafızlar merdivenlerin başına gelince durdu.

“Bu taraftan” dedi içlerinden biri doğruca ileri bakarak.

“Nereye gidiyorum şimdi?”

Caleb burada mıydı acaba? diye sordu içinden. *Neden beni karşılamak için dışarı gelmedi ki?*

İki muhafız da onu duymazdan geldiler. Ona sadece söylemek istedikleri şeyleri söylüyorlardı.

Caitlin loş aydınlatılmış eski püskü merdivenlerden aşağı inerek karanlığa doğru ilerledi. İlerlerken hıçkırıkların sesi yükseldi.

Caitlin köşeyi döndüğünde kendini uzun ve dar, yüksek tavanı kemerli, taştan yapılma geniş bir odada buldu. Bu

kasvetli oda baştan aşağı, her ebattan üstü kazılı geniş lahitlerle doluydu. Bunlar olmasa tamamı bomboş olurdu.

Bir kişi olmasaydı tabii; yani, bir vampir.

Sera.

Caitlin onu odanın ortasında, feryadı odayı inletir bir halde diz üstü çökmüş ağlarken buldu.

Caitlin daha içeri bile giremeden Sera kızıl saçlarını savurarak ayaklandı, yüzü gözyaşı ve üzüntüyle kaplıydı.

“*Senin* hatan!” diye bağırdı ayağa zıplayıp Caitlin’i göstererek. “Bunun olması *senin* yüzünden.”

Bu demek oluyordu ki Caitlin en kötü korkusuyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. İkisinin kozlarını paylaşma zamanı gelmişti. Caitlin, Sera’nın gözyaşlarıyla alevlenip içinde yükselen hiddeti hissedebiliyordu.

Cevap vermesine kalmadan Sera tekrardan çığlığı bastı.

“Caleb’i yakaladılar! Hepsi *senin* yüzünden!”

Bu sözler karşısında Caitlin’in içi karardı. Başı dönüyordu, o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki Sera’ya ne demek üzere olduğunu hatırlamıyordu bile. Nutku tutulmuştu.

Yakalandı ha. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Onu kesinlikle öldüreceklerdi.

Sera ona doğru birkaç adım attı, artık aralarında azıcık mesafe kalmıştı. Koyu bir husumetle, üzüntüsü hiddete dönüşürken gözlerini Caitlin’e dikti.

“Neden onu rahat bırakamadın bir türlü!” dedi Sera. “Tüm bu kepezeliği başlatan sensin. *Senin* yüzünden şimdi kılıç onların elinde. *Senin* yüzünden Caleb onu geri almak

için hayatını riske attı. Bak şimdi ne durumda! Umarım mutlusundur.”

“Adamıza onu almaya gelen *sendin*” diye çıkıştı Caitlin. “Onu tüm bunların içine sürükleyen *sendin*. Neden onu rahat bırakmadın? Yapamadın, değil mi? Onu başka biriyle mutlu görmeye dayanamadın. Bu benim olduğu kadar *senin* de hatan” diye bağırdı ona denk bir öfkeyle.

Sera kızgınlıktan titriyordu.

“Onu buraya *benimle* olması için geri getirdim, yani sadık karısıyla. Ve çocuğuyla.”

“Sen artık onun karısı *değilsin*” dedi Caitlin. “Çocuğunuz konusunda da bilgim var. Yüzlerce yıl önce ölmüş. Her söylediğin palavra.”

“Oğlum hayatta!” diye feryat etti Sera. “Bu ne cüret!”

Caitlin aniden Sera’nın kederi yüzünden gerçeklikle bağını kaybettiğini fark etti. Acı onu ele geçirmişti. Onun ne kadar zavallı olduğunu gördü ve birden, kendi duygularına rağmen, ona acımadan edemedi. Öfkesi yumuşadı.

“Kaybın için üzgünüm” dedi yumuşak bir şekilde.

Sera’nın bunu beklemediğini görebiliyordu. Birden yüz ifadesi yumuşadı. Yere bağdaş kurarak çöküp kafasını ellerinin arasına alarak hıçkırmaya başladı.

“Caleb, benim Caleb’im, seni nasıl alırlar?”

Caitlin, Sera’nın Caleb’i ne kadar önemseydiğini görebiliyordu. Kendine has bir duygusallığı vardı durumun. Ne kadar sanrılara boğulmuş olursa olsun, en azından Caleb’e karşı hislerinde samimiydi. Bu onlara ortak bir nokta veriyordu.

Caitlin onun yanına eğildi ve bir elini omzuna koydu.

“Sera” dedi, “çok geç olmadan Caleb’i bulmalıyız. Kaybedecek vaktimiz yok. Söyle bana, nerede?”

“Kara Metcezir Meclisi” dedi Sera. “Onu yakaladılar, tüm ordularıyla birlikte. Onu geri almamızın bir yolu yok. Meclisim gitmeye korkuyor. Hiç kimse bunu denemez. Umut-suz bir durumdayız. Sayımız çok az.”

Kara Metcezir Meclisi, diye düşündü Caitlin. Bu Belediye Konağı demek oluyordu. Artık nereye gideceğini biliyordu. Ayağa kalktı.

“Onların yardımına ihtiyacım yok” dedi Caitlin korkusuzca. “Kendim giderim.”

Sera şaşkınlıkla ona baktı. “Şaka mı yapıyorsun? Seni temizlerler” dedi. “Bir intihar görevi olur.”

“O zaman öyle olsun” diye yanıt verdi Caitlin. “En azından bir korkak gibi burada oturup kalmam.”

Caitlin dönüp merdivenlere doğru yürüdü.

Omzunda bir el hissetti. “Bekle” dedi Sera.

Caitlin arkasını dönünce Sera uzun, gergin bir sessizlik içinde saniyeler boyunca onun gözlerine baktı.

“Onu umursuyorsun, değil mi?” diye sordu.

Caitlin sadece bakmakla yetindi.

“Evet, öyle olduğunu görebiliyorum.”

Sera ona bakmaya devam etti, ardından hafifçe başını sallayıp kararını verdiğini belirtti.

“Pekâlâ o zaman. Ben de seninle geliyorum.”

Caitlin afalladı. “Ne?”

“Birlikte gideceğiz” dedi Sera. “İkinin şansı birden iyidir. Ölürsün diye tasalandığımdan değil fakat Caleb’in canı yansın istemiyorum.”

Caitlin ona baktı. Bu, ondan beklediği en son şeydi fakat üzerine düşündükçe yanında bir desteğin olmasının akıllıca olabileceğini fark etti. Ne de olsa konu Caleb’di, o değil.

“Peki” diye cevap verdi.

Sera aniden dönüp odanın diğer tarafına geçti. Ufak, sadece bir çocuğu tutmaya yetecek büyüklükte bir lahit önünde durup haç çıkardı. Başını yere eğerek dua etti.

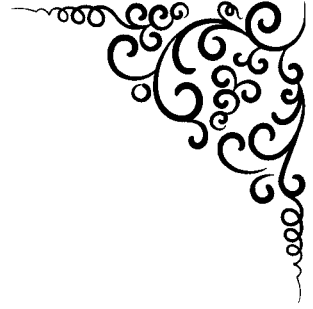
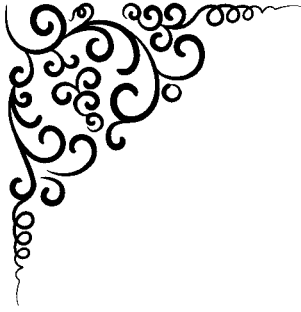
Caitlin onu izlerken birden farkına vardı. Bu çocuğunun, Caleb’in çocuğunun mezarı olsa gerekti.

Caitlin anladı ki tüm bu yüzyıllar boyu Sera onu bir türlü bırakamamıştı. Ona göre hâlâ hayattaydı.

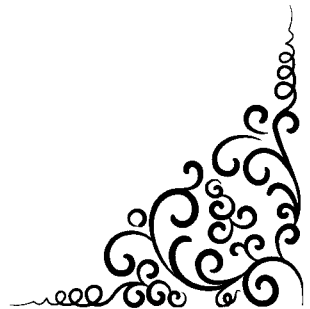
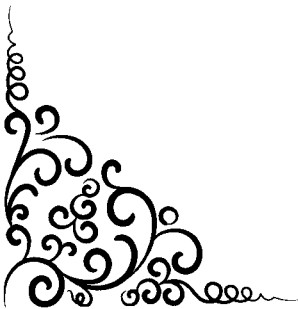
Birkaç saniyenin ardından Sera döndü ve Caitlin ile birlikte merdivenleri çıkmaya başladılar.

Yukarı vardıklarında Sera farklı bir koridora döndü.

“Beni takip et” dedi. “Eğer öleceksek en azından doğru silahlarla savaşalım.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Caitlin ve Sera şehir merkezine doğru Manhattan'ın batı yakasından uçmaktaydılar. Cloisters'dan çıkmak kolay olmamıştı. Sera'nın meclisten arkadaşları onu durdurmak istemiş fakat o kesinlikle geri adım atmamıştı. Caitlin'in bunu teslim etmesi gerekiyordu: Kadının iradesi kuvvetliydi.

Sera onları yukarı kata, yani Cloisters'ın ana katına çıkarmış ve Caitlin'i üstünde kazılı yazılar olan kocaman taş bir şöminenin yanına götürmüştü. Uzanıp ağır demir ağızlığı çekerek gizli bir bölmeyi açığa çıkartmıştı. Onun için iki silah çıkarmıştı: Kadim yazılarla kazılı kısa bir kılıç ve kısa, gümüşten bir mızrak. Caitlin şaşkınlıkla bakakalmıştı. Her ikisi de Orta Çağ'dan kalma, yok etmek konusunda merhametsiz silahlar olsalar da sade bir güzellikleri vardı.

Sera ardından onu başka bir odaya götürmüştü ve burada, göze iki metre yüksekliğindeki bir şamdan gibi gözüken gizli bir bölmeyi açıp amansız bir savaş baltası çıkarmıştı. Balta aynı zamanda gümüştü ve ışıktaki parlıyordu. Sera'nın sapı tutuşuna bakarak Caitlin onun bu silahı daha önceden kullandığını, hem de pek çok kez kullandığını tahmin edebiliyordu.

İkisi bu silahları kuşanarak meclisten arkadaşlarının karşı çıkışları arasından sıyrılıp Cloisters'ın balkon duvarlarından sıçramış ve gece semasında hızlıca güneye doğru uçmaya koyulmuşlardı.

Önce 150. sokak, ardından da 140. sokağın üstünden uçtukları sırada Caitlin aşağıya baktı ve anımsadı. Burası onun eski mahallesiydi. Bu düşünce karşısında ürperdi. Gerçekten de tam eski lisesinin üstünden uçuyordu. Aniden Caitlin hatırlayıverdi. Jonah. Onu aklına getirmeyeli kim bilir kaç zaman olmuştu ve onu düşünmek tüm vücudunu titretti. Fark etti ki o da aşağıda bir yerlerde olmalıydı. Aşağıya bakıp hüküm süren kargaşayı, vampirlerin dalga dalga insanları ezip geçtiğini gördüğünde insanların buna karşı durma şansı olmadığını idrak etti. Onun 131. sokakta bir yerlerde yaşadığını hatırladı ve ona yardım etmeye zorunlu hissetti kendini. Ona karşı artık bir şeyler hissetmiyordu, onu öylece ölüme terk etme düşüncesiyle de yaşayamazdı.

"Aşağı inmeliyiz" dedi Caitlin Sera'ya aniden.

Sera kafasını çevirip ona baktı. "Neden?" diye sordu. "Daha yaklaşmadık bile. Başka şeylere ayıracak vaktimiz yok."

"Eski bir dost" dedi Caitlin. "Ona yardım etmeliyim."

Sera'nın kaşları iyiden iyiye çatıldı. "Zamanımız yok. Ayrıca burada savaşmayı göze alamayız. Önümüzdeki şeye odaklanmalıyız."

Caitlin, Sera'nın haklı olduğunu biliyordu ama kendini mecbur hissediyordu.

Bu yüzden daha fazla tartışmadan inişe geçerek doğruca sokağa doğru alçaldı. Sera'nın onu takip edeceğini umuyor-

du -biraz yardım iyi olabilirdi- fakat gelmese dahi her zaman olduğu gibi tek başına olmaya razıydı.

Caitlin 131. sokak ve Broadway'in kesişimine iner inmez, o kargaşanın içinde doğruca üstüne doğru gelen bir arabayı fark etti.

Caitlin arabanın geldiğini gördü fakat tepki verecek zamanı yoktu. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde kendini bu korkunç çarpışmaya hazırladı.

Araba frenlere asıldı ama artık çok geçti. Bir saniye sonra 60 km. hızla Caitlin'e çarptı.

Caitlin yavaşça gözlerini açtı. Halen eskiden olduğu yerde duruyordu; yara bile almamış, yere bile serilmemişti. Ne var ki araba tam ona vurduğu yerde durmuş ve tüm tampo-nu bükülerek Caitlin'in etrafını sarmıştı.

Ona en ufak bir acı dahi vermemiş ancak araba resmen harap olmuştu. Şaşkın, afallamış ve artık insan olmadığı için minnettar bir haldeydi.

Arabanın sahibi dışarı çıktı ve şaşkın gözlerle bir Caitlin'e bir de arabasına baktı.

"Çok özür dilerim!" dedi çıldırmışçasına etrafına bakınarak. "Seni görmedim! Yemin ederim! Gökyüzünden düşüverdin birden sanki. Zamanında duramadım! İyi misin?"

Caitlin birkaç adım geri atıp kendini inceledi ve hiçbir şeyinin olmadığını fark etti. İçinden güldü. Ölümsüzlüğün hiç kuşkusuz birtakım faydaları oluyordu.

"İyiym ben, endişelenme" dedi.

“Bekle” dedi adam sersem bir şekilde hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışırken. “Bu mümkün değil. Sana çarptım, çok da hızlı gidiyordum. Nasıl oluyor da iyi oluyorsun? Nasıl oluyor da arabam hurdaya dönüyor?”

Sonuna kadar açılmış gözleriyle bir arabasına bir Caitlin’e bakmaya devam etti.

Sonra birden etrafına baktı, sokakların ne kadar tehlikeli olduğunu fark edip geri koştu, arabasına bindi ve halen üstünden dumanlar çıkan motoruyla gaza bastı. Ne şans ki araba çalışıyordu.

Caitlin kafasını toplamaya çalışarak etrafa baktı. Aşağıda göz gözü görmüyordu. İnsanlar buldukları her yere kaçışıyor, mağazaları yağmalıyor, camları indiriyordu; arabalar yolda birbirlerinin üstüne çıkıyorlardı. Her bir sokakta vampirler insanları kovalıyor ve salgına yakalanmış olan diğer insanlar da birbirlerinden kaçıyorlardı. Manzara kıyameti andırıyordu.

Caitlin gözleriyle etrafı taradı ve kısa süre sonra Jonah’ın apartmanını buldu. Tam ona koşmaya hazırlanıyordu ki bir ses duydu. Sera yanına inmişti. Caitlin rahatlamıştı ancak Sera ateş püskürüyordu.

“Yanına indim çünkü Caleb’i bulmak için seni kullanabilirim. Yani seni sevdiğimden değil. Ölmeni umursadığım için de değil” dedi.

“Bunu söylemiştin zaten” dedi Caitlin. “Fakat yine de teşekkürler.”

“Çabuk hallet şu işi” diye ekledi Sera.

İkisi beraber Jonah’ın apartmanına doğru koşular.

Caitlin yarı açık olan ön kapıya ulaştığında kilidin kırılmış olduğunu gördü. İçeri girdi, lobiye ulaştıklarında yerde yatan birkaç ölü insan ve onların üstünden beslenen ufak bir vampir grubuyla karşılaştılar.

Onlar içeri girerken vampirler onların varlığıyla alarma geçmişlerdi. Birden ziyafetlerini bırakıp uzun tırnakları, kıpkırmızı gözleriyle sinirli bir şekilde onlara döndüler. Bunlar şeytani yaratıklardı, Caitlin'in şimdiye kadar gördüklerine hiç benzemiyorlardı. Onların farklı bir vampir ırkından olduklarını sezdi. Onların bu cümbüşe katılmak için kent etrafındaki bazı meclislerden ve hatta belki diğer kentlerden gelmiş olabileceklerini düşündü.

Bunlar her neydiyseler içini titretmeye yetiyorlardı. Ne olur, asla onlar gibi gözükmeyeyim diye geçirdi içinden.

Onların harekete geçmesine kalmadan, iyi eğitim almış askerler olan Caitlin ve Sera aynı anda atıldılar. Caitlin kılıç ve mızrağını ileri tutuyor, Sera da savaş baltasını kaldırmış ilerliyordu.

Vampir grubu üstlerine atıldı. Caitlin kâh eğilerek kâh yuvarlanarak kâh onların üstünden atlayarak kılıcını bir sağa bir sola sallıyordu. Çok hızlıydı. Onların uzuvlarını sağa sola uçuruyor, kafalarını zedeliyordu; hiçbiri de karşısında duramıyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar üçünün işini bitirmişti.

Sera da ondan aşağı kalır değildi. Aynı süre içinde o da savaş baltasını bir vampiri tam ortadan ikiye ayırmak için kullandı. Caitlin'den daha hiddetli davranıyordu. Birkaç saniye içerisinde ikisi de baştan aşağı kan içindeydiler ve altı vampir de yerde ölü bir şekilde yatmaktaydı.

Caitlin koridordan aşağı yürüdü ve asansöre baktı, fakat bunun kötü bir fikir olacağının farkındaydı. Eğer saldırıya uğrarlarsa oraya sıkıştırlardı, hem elektriklerin de kesilme ihtimali vardı.

Mermerden uzun ve geniş merdivenlere doğru yöneldi ve Sera da onu takip etti.

İkisi beraber göz açıp kapayıncaya kadar Jonah'ın kanadına geldiler ve varır varmaz Caitlin kapıyı tekmeleyerek içeri daldı. Sera onu yakından takip etti.

Caitlin kendini tehlikeye hazırlayarak bir sağına bir soluna baktı. Koridordaki acil durum lambaları bir yanıp bir sönüyordu, onlar yanıp sönerken Caitlin yerde serilmiş yatan ölü insanları fark etti. Daire isimlerini takip ederek sağına döndüğünde koridorun sonunda bir dairenin metal kapısını omuzlarıyla kırmaya çalışan üç vampiri fark etti. Bu sağlam metal kapı kendini kolayca bırakıvermiyordu. Fakat bükülmeye başlamıştı ve açıkça görülüyordu ki uzun süre dayanamayacaktı.

Caitlin dairenin adına baktığında buranın Jonah'ın evi olduğunu fark etti.

Yanında Sera ile beraber Caitlin vampirlere saldırdı ve bu sefer mızrağını çıkarıp fırlattı. Bir vampirin boğazını delip geçtikten sonra sihirli bir şekilde ona geri döndü. Diğer iki vampir onlara dönüp üstlerine atıldılar. Biri havada sıçrayıp Sera'nın üstüne doğru gelmeye başladı fakat Sera baltasını kaldırmış halde hazır bekliyordu. Baltası vampirin tam karnına isabet etti.

Caitlin kılıcını çıkardı, diğeri ona doğru zıpladığında o da zıpladı ve tam havada kılıcını boğazına sapladı.

Üç vampirin de işini halleden Sera ve Caitlin kapıya doğru koşturdu.

“Jonah!” diye bağırdı.

Cevap yoktu.

“Jonah!” diye bağırdı tekrardan. “Ben Caitlin. Kapıyı aç!”

Bir saniye sonra içeriden ayak sesleri duyuldu, ardından Jonah, “Caitlin?” diye sordu.

Bu onun sesiydi. Demek hâlâ hayattaydı.

“Benim! Kapıyı aç, çabuk!”

Kilidin açıldığını duydu, sonra birden bir sürü kilit daha yerinden çıktı ve kapı açıldı. O ve Sera’nın çabucak içeri girmesinin ardından Jonah kapıyı arkadan kilitleti.

Caitlin ve Jonah şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuşçasına birbirlerine baktılar. Gerçi Jonah, Caitlin’i orada yanında Sera ile beraber her ikisinin elinde silahlarla, üstüleri kan içinde görmekten dolayı çok daha fazla şaşkıındı. Resmen nutku tutulmuştu.

Caitlin çabucak daireye bir göz gezdirdi ve Jonah’ın babasının kanepede yarı baygın yattığını gördü. Salgının belirtileri olan yüzündeki yaraları görebiliyordu. O ve Jonah için içi acıdı. Gerçi en azından hayattalardı.

“Hayattasın” dedi Caitlin şaşkın bir mutlulukla.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Jonah. “Buraya nasıl geldin? Nasıl oldu da hayatta kaldın?”

Caitlin kafasını salladı. “Bunun için zaman yok. Gitmeliyiz. Sizi buradan çıkarmalıyız.”

“Neredeydin ki? Nasıl oluyor da yaşıyorsun?” diye sordu sarsıntıdan kurtulamamış bir halde.

Caitlin hızlıca düşünmeye çalıştı. Aklına bir fikir geldi.

“Cephanelikler” dedi. “Orada güvende olursunuz. İçleri ABD askerleri ve tanklarla dolu.”

“Fakat... oraya nasıl gideriz ki?” diye sordu Jonah’ın babası. “Buradan asla canlı çıkamayız! Çıksak bile orası çok uzakta.”

Caitlin kafasını çevirip Sera’ya baktı. Sera da ona bakarken Caitlin ikisinin de aynı anda aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu.

“Yolumuzun üstünde olacak” dedi Caitlin Sera’ya. “Çok zamanımızı almaz.”

Sera gıcık olduğunu belli ederek kafasını salladı. “Bunun olacağını biliyordum.”

• • •

Caitlin’in sırtında Jonah, Sera’nın sırtında Jonah’ın babası varken ikili güneye doğru uçmaktaydı. O Jonah’ı, Sera’da Jonah’ın babasını sırtına alıp camdan bir çırpıda atladıkları sırada Jonah’ın yüzünün aldığı ifadeyi hatırlaması Caitlin’i gülümsetti. Jonah ve babası ölüme atladıklarını sanarak çılgık atmışlar ancak her ikisi de hayatta olduklarını ve uçtuklarını gördüklerinde afallamışlardı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bunun basit bir açıklaması yoktu. Bir süre sonra uçuyor olmaktan, kendi binalarındaki kesin ölüm tehlikesinden uzaklaşmaktan dolayı mutlu gözüküyorlardı.

Hızlıca şehir merkezine uçtular ve 28. caddeye geldiklerinde doğuya dönüp Lexington Bulvarı cephaneliğine doğru yöneldiler.

Alçalıp ikisini girişin yakınında bıraktılar. Binlerce ABD askeri ve bir sürü cip ve tank girişin önünde dolanıyordu, Caitlin ve Sera kargaşada fark edilmediler.

Kısa bir anlığına hepsi öylece dikildiler; Jonah ve babası onlara bakıyor, halen ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

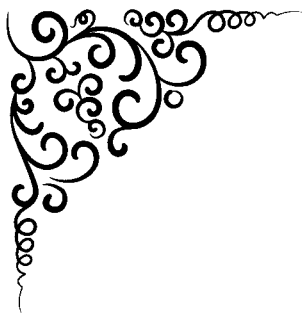
“Burada güvende olursun” dedi Caitlin.

Jonah birkaç kez konuşmak için ağzını açtıysa da hemen kapadı.

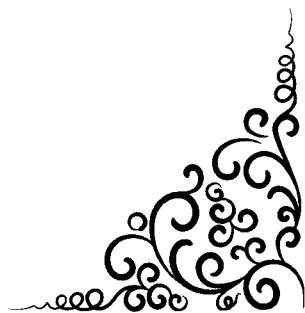
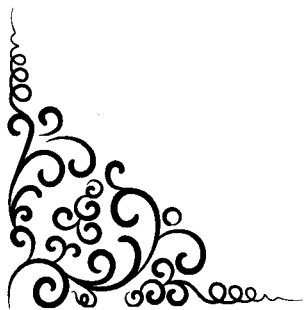
En sonunda tekrar açtı. “Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum...” dedi. “Seni... asla unutmadım. Asla da unutmayacağım.”

Bunun ardından Caitlin kolundan çekiştirildiğini hissetti ve Sera ile beraber tekrar havalandılar.

Dosdoğru Belediye Konağı'na.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Caitlin ve Sera şehir merkezine kadar neredeyse tüm yolu Gkimsenin olmadığı gökyüzünde uçarak geçirmişlerdi ki birden talihleri dönüverdi. Houston caddesinde onlara doğru gelmekte olan Kara Metcezir Meclisi askerleri beliriverdi. İki düzine kadarlardı ve onlardan kaçmanın bir yolu da yoktu.

“Savaşa hazırlan” dedi Sera havada baltasını kaldırıp çehresi hiddete bürünürken.

Caitlin hem kılıcını hem de mızrağını çıkardı, Aiden’in ona adada öğrettiği şeyleri hatırlamaya çalışıyordu. *Odaklan. Derin nefes al. Kendini merkeze getir. Sayınız azsa merkezde yer alan savaşçıya dikkatini ver. Savaşta duyguların yeri yoktur.*

Sayıcı çok azlardı fakat Caitlin silahlarını terli ellerinin arasına aldığı anda kazanabileceklerini hissediyordu.

Bir saniye sonra tüm hızlarıyla gruba çarptılar. Tam bu sırada Caitlin ustaca bir şekilde kılıcı salladı ve içlerinden birini biçti. Aynı anda mızrağını da fırlattı ve bir başkasının boğazını deşti. Sera baltasını tek sallayışta iki kafayı uçurdu.

Fakat geride onlardan daha çok vardı ve Caitlin ile Sera ilk darbelerini indirmeyi bitirdikleri an bir sürü vampir üstlerine çullanmıştı, sayıları çok fazlaydı ve onların cevap vermesine mahal vermeyecek kadar hızlı hareket ediyorlardı. Kendilerini yere doğru çakılırken buluverdiler.

Üstlerinde yirmi vampirle beraber sert bir şekilde zemine çarptılar.

Yığının altında kalmış olan Caitlin Caleb'i, onun yakalandığını, yardıma ihtiyacı olduğunu geçirdi aklından. Karında duran doğmamış çocuğunu düşündü. İçinde öfkenin kabardığını hissetti. Kör, kontrol edilemez bir öfke. Kaslarının genişlediğini, damarlarının şiştiğini ve akıl almaz bir gücün onu ele geçirdiğini hissetti.

Tek bir sıçrayışta ayağa kalkarak üstündekileri havaya uçurduktan sonra geri yaslanıp kükredi. Bu bebeğini koruyan bir annenin, kocasını koruyan bir kadının atacağı türden ilkel bir çılgıktı. Dünya kızıla dönmüştü ve onda da kontrolden eser kalmamıştı.

Kılıcını vahşice sallayarak her seferinde kendisine dönen mızrağını fırlata fırlata şaşkınlıktan donup kalmış vampir grubuna saldırdı. Bir sağından bir solundan üstüne atladılarsa da o hepsinden daha güçlü, daha öfkeli, daha hızlı bir şekilde kurtuluyordu. Tırnaklandığını, yaralandığını, çizildiğini, hatta ısırıldığını hissediyordu fakat yapacakları hiçbir şey onun gücüne denk değildi. Onları birbiri ardına devirdi; birkaç saniye sonra ona saldıran vampirlerden hiçbiri hayatta değildi.

Sera da kendini neredeyse o kadar iyi savunmuştu. İnılmaz bir gücü vardı, baltasını ustaca sallayarak kesip bi-

çiyor ve hatta sapını da darbeleri karşılamak için kullanıyordu. Bu yetmediğindeyse geri çekilip tekme, kafa, dirsek atıyordu. Tek kişilik bir ordu gibiydi. İçlerinden çoğunu öldürmüştü.

Fakat ne yazık ki Caitlin kadar iyi değildi. Bir sürü daha arkasından atılıp onu yere mıhlamıştı ve içlerinden bir vampir kılıcını çekmiş ona saplamaya hazır haldeydi.

Caitlin hareket geçti, havaya zıplayıp tek bir kılıç darbesiyle o vampiri biçti. Kılıcını kendinden geçmişçesine sallayarak birkaçını daha öldürdü ve Sera'ya ayağa kalkması için zaman kazandırdı. Sera ayağa kalktı ve dövüşmeye devam etti.

Birkaç dakika sonra vampirlerin tamamı ölmüştü. Caitlin ve Sera nefes nefese, çizik, yara ve berelerle kaplı; kana boyanmış bir halde öylece dikildiler. Caitlin yavaş yavaş öfkesinin dindiğini hissediyordu.

Kafasını çevirdiğinde Sera'nın yüz ifadesinin değişmiş olduğunu gördü. Artık ona kızgın değildi. Tam aksine bir minnettarlık seziyordu. Yüzü bir dostun yüzüne benziyordu.

"Hayatımı kurtardın" dedi Sera hayretler içerisinde. "Neden?"

Caitlin gülümsedi. "Sanırım Caleb'i bulmak için benim de sana ihtiyacım var."

Sera da gülümsedi. İkisi de nedenin bu olmadığını biliyorlardı. Caitlin pekâlâ kendi başının çaresine bakabilirdi. Şurası açıktı ki Caitlin Sera'yı, Sera'da onu her şeye rağmen sevmeye başlamıştı. Sera da aynısını hissediyordu.

Birden Caitlin'in başı döndü. Sendeleyerek eğildi ve karnını tuttu.

Sera koşarak yanına geldi ve elini sırtına koydu. Omzunu tutarak sakinleştirmeye çalıştı.

“Neyin var?” diye sordu.

Caitlin’in karnına saplanan kramp korkunçtu. Yavaşça doğrulup tekrar nefes almaya başladı. Birkaç derin nefes aldı.

Sera Caitlin’in gözlerini incelerken yüz ifadesinin değişmeye başladığını fark etti. Sera elini uzatıp onun alınına koyduğunda yüzü şaşkınlığını belli edecek şekilde değişti.

“Hamilesin sen” dedi Sera afallamış bir halde fısıldayarak. “Caleb’in çocuğuna.”

Caitlin başıyla onayladı.

Sera’nın gözleri sulandı.

“Neden bana söylemedin?”

“Bir fark yaratır mıydı?” diye sordu Caitlin.

“Evet. Elbette. Sen Caleb’in çocuğunu taşıyorsun. Bu onun bir parçası. Benim için dünyalara bedel.”

Sera akan yaşını sildi.

“Üzgünüm” dedi. “Öyle davrandığım için üzgünüm. Lütfen, beni bağışla.”

“Sana bir garezim yok” dedi Caitlin.

“Biliyorum” diye yanıtladı Sera. “Sen benden daha iyi birisin.”

Caitlin gülümsedi, karnı şimdi daha iyiydi. Bir elini Sera’nın omzuna koydu. “Sen de o kadar fena biri sayılmazsın.”

Sera da gülümsedi.

İkisi birlikte tekrar havalanıp bedeli ne olursa olsun Caleb'i kurtarmaya azmetmiş bir şekilde Belediye Konağı'na doğru uçmaya koyuldular. Fakat artık Caitlin ikisinin görevdeki askerlerden daha fazlası olduklarını hissediyordu. Artık, gerçekten arkadaşlardı.

. . .

Caitlin ve Sera Belediye Konağı'nın merdivenlerine indiler. Etraf sessizdi, hem de çok sessiz.

İkisi birbirlerine meraklı bir bakış attı. Sessizliği saran kalın bir gerilim hissedebiliyorlardı. Ürkütücüydü. Sanki tuzağa çekiliyormuş gibiydiler.

Burayı bir sürü asker tarafından korunur halde bulmayı, bitip tükenmez bir hareketlilik görmeyi, içeri girip çıkan vampirlerle karşılaşmayı beklemişlerdi oysa. Fakat şu vardı ki vampirler halihazırda şehrin her yerine dağılmışlardı. Kim bilir, belki de sığınaklarını terk etmişler, belki de kendilerini savunma ihtiyacı hissetmemişlerdi. Hem böyle bir durumda onlara kim saldırmaya cüret edebilirdi?

Onlar orada dikilirken ön kapı açıldı. Dışarı tek bir vampir çıktı.

Onlara doğru birkaç adım atıp durdu ve Caitlin'e baktı.

Caitlin gözlerine inanamıyordu.

Bu Caleb'di.

Orada durup gülümsüyor, elinde de kılıcı tutuyordu. *Bildiğimiz* kılıcı yani. Bir mucizeydi bu. Kaçmayı başarmıştı.

Caitlin'e büyük bir rahatlama çöktü. Merdivenlerden çıkıp ona doğru koşarken gözyaşlarına boğuldu. Onu ne ka-

dar da seviyor, onu terk ettiği için ne kadar da mahcup hissediyordu! Merdivenleri koşarak çıkarken onu bir daha asla terk etmemeye kararlı, kucaklamaya hazırdı.

Birden Caitlin bir çığlık duydu: “HAYIR!”

Bu Sera’nın sesiydi.

Tam Caleb’e sarılacaktı ki Sera onu itti.

Caitlin sert bir şekilde, birkaç metre ötede yere düştü ve dönüp geri baktı.

Gözlerine inanamıyordu.

Şimdi Caitlin’in durduğu yerde, tam Caleb’in önünde duran Sera’ydı.

Fakat yüzünde korkunç bir acı ifadesi vardı ve Caitlin baktığında Caleb’in Sera’yı deştigini gördü, kılıcı kullanarak tam kalbinden.

O kılıcın aslında Caitlin’i öldürmesi gerekiyordu. Sera bunu görmüş ve Caitlin’i yoldan çekerek onu kurtarmış, onun yerine darbeyi kendisi almıştı. Kendini Caitlin için feda etmişti.

Caitlin yukarı doğru baktı, dehşet içindeydi; tüm dünya yavaş hareket ederken gözlerini Caleb’in yüzüne çevirdi. Bunu nasıl yapabilirdi? Onu nasıl öldürmek isteyebilirdi? Nasıl olup da Sera’yı öldürebilirdi?

Fakat onun yüzüne yakından baktığında kuşkulu bir çehreye büründü. Tam gözlerinin önünde Caleb’in yüzü değişmişti. Bu Caleb falan değildi zaten. Bu bir dalavereydi.

Değişen yüzün aldığı yeni hal tüm vücudunu titretmeye yetti.

Sam, yani kardeşi.

Onu öldürmeye çalışmıştı.

Caitlin onun ihanetinin büyüklüğünü fark ettiğinde sanki o kılıç kendisine saplanmış gibi hissetti. Kendi kardeşi, Caleb'in kılığına giriyor, onu öldürmeye çalışıyor ve Sera'yı öldürüyordu.

Sam Caitlin'in yüzündeki ifadeyi gördüğünde aniden içine girdiği transtan çıkıverdi. Sanki az önce yaptığı şeyin ne olduğunu birden fark edivermişti. Ellerindeki kanlı kılıca ve işlediği eyleme bakarken yüzü korkuyla, kendine karşı duyduğu besbelli bir nefretle dolu bir ifadeye büründü.

Kılıcı elinden bıraktı. Korku ve keder ifadesi yüzünü kaplarken hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

"Caitlin!" diye feryat etti. "Beni bağışla!"

Bunu yaptıktan sonra döndü ve tekrardan Belediye Konağı'nın içine doğru koşmaya başladı; kılıç merdivenlerin üzerinde yatıyor, onun yanında uzanmış olan Sera ise ölüyordu.

Caitlin koşarak Sera'nın yanına gitti ve oturdu. Başını kucığına aldı.

Sera gülümseyerek baktı.

"Çok üzgünüm" dedi Caitlin. "Bilmiyordum..."

Sera konuşmaya çalışırken ağzından kan geldi. Nihayet dudaklarını açıp kısık bir sesle konuşmaya başladı: "Tuzaktı bu... Kılık değiştirme... Hatırla... Caleb... bir mahkûm... zincirli... unutmama... zincirli... eğer serbestse... o Caleb değildir..."

“Biliyorum, biliyorum” dedi Caitlin ağlayarak onun dediklerini tekrar ederken, “Şimdi fark ediyorum. Çok üzgünüm.”

Sera kafasını son bir kez daha kaldırdı, son sözlerini etmeye çalışıyordu.

“Çocuğun” dedi, “onu iyi yetiştir.”

Bunun ardından geri düştü ve can verdi.

Caitlin kederden inleyerek geri çekildi. Bu kadarı çok fazlaydı. Bu kadar kısa bir zamanda Sera ile çok güçlü bir bağ kurmuştu. Sanki gözlerinin önünde kız kardeşi öldürülmüş gibi hissediyordu, hem de onun yerine.

Aynı zamanda kardeşi tarafından ihanete uğramıştı.

Caitlin orada tek başına zeminin üstünde duran kılıca baktı.

Hafifçe Sera’yı yere bıraktı ve gidip onu yerden aldı. İki eliyle tutup vahşi bir şekilde kükredi.

Tam o anda Belediye Konağı’nın kapıları açıldı ve bir sürü Kara Metcezir vampiri doğruca Caitlin’in üstüne atıldı.

Fakat o hazırlıklıydı, hatta daha ötesiydi. İçinde akla hayale sığmaz -şimdiye kadar hiç tecrübe etmediği cinsten- bir hiddet kol geziyordu ve artık kılıç onun elindeydi. Yanlış zamanda yanlış kadına rastlamışlardı.

Daha birkaç saniye olmuştu ki içlerinden pek çoğu kılıca karşı çaresiz bir şekilde can vermişti.

Ne var ki kapıdan akmaya devam ediyorlardı, Caitlin de dövüşmeyi sürdürüyordu.

Birkaç dakikanın ardından yüzlercesi ölmüştü. Birbiri-

nin üstüne yığılmış cesetler yerde yatarken Caitlin hayal bile edemeyeceği bir katliamı sürdürüyordu. Sanki başka biri olmuştu.

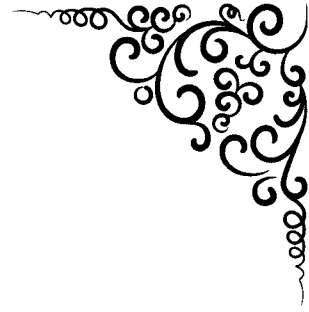
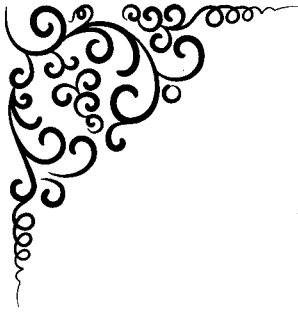
Nihayet vampirler kapıdan çıkmayı bıraktı.

Fakat Caitlin tatmin olmuş değildi. Daha fazlasını istiyordu.

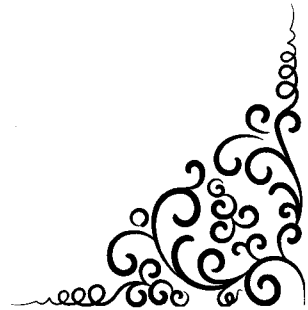
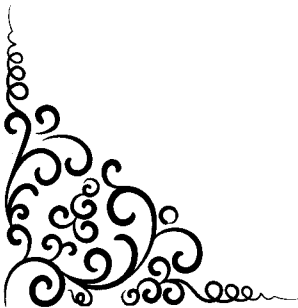
Sığınağa girip bizzat Kyle'ı öldürünceye kadar rahat etmeyecekti.

Fakat önce Caleb'i bulmalıydı. Sera'nın dediği gibi zincirlenmiş olsa gerekti. Aşağıda zincirli bir halde duruyordu. Onu kurtarmalıydı.

Artık kılıç da elinde olduğuna göre hiçbir şey onu duramazdı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sam hızlı bir şekilde Belediye Konağı'nın altındaki koridorlarda koşturuyor, bir sağa bir sola dönüyordu. Az önce yapmak üzere olduğu şeye inanamıyordu. Kendi kız kardeşini öldürmeye çalışmıştı. Peki ama neden? Bu kadar dibe mi batmıştı?

O ana kadar, daha önce dönüştürüldüğünden beri, kontrolünü kaybetmiş ve bir bulanıklık içindeymiş gibi hissetmişti. Açık seçik düşünmek, yeni tenine, yeni hayatına tutunmak; sanki devasa bir dalgaya kapılıp ayakta kalmak kadar zor olmuştu.

Fakat artık, nihayet, dönüştürülmüş olmanın etkileri geçiyor ve berrak bir şekilde kendi başına düşünebiliyordu. Gaflet içinde olduğunu fark etti. Bunların hiçbirini istemişti oysa. Kyle'dan ve tüm meclisinden tiksiniyordu. Hepsinde ötesi Samantha tarafından oyuna getirildiğini fark etti. Kendi adına, kendi hırsı yüzünden onun iktidara ulaşmasını istemişti. Onu kullanmıştı.

Fakat o iktidar, kılıç ya da bunun gibi şeyleri umursamıyordu. Sadece rahat bırakılmak istiyordu. Tabii bir de

Samantha'dan uzakta olmak. Fakat önce yapması gereken bir şey vardı.

Koridoru döndüğünde Samantha'nın koşarak ona geldiğini gördü, yüzünde delirmiş gibi bir ifade vardı.

"Sam! Kılıç nerede?" diye sordu çabucak. "Caitlin'i öldürdün mü?"

Sam ona elinin tersiyle vurdu, tam yüzüne gelen tokat onu koridor boyunca uçurdu. Taş bir duvara sert bir şekilde çarpıp yere indi.

Samantha olduğu yerde kalmıştı, incindiği belli oluyordu. Şaşkınlıkla Sam'e baktı.

Sam ona döndü.

"Bir daha asla adımı söyleme!" diye bağırdı.

Samantha cevap vermeye, ona yalvarmaya çalıştı; fakat o bunları duymak istemiyordu. Onu bir daha asla görmek istemiyordu.

"Sam!" diye bağırdı ve sesi koridorda yankılandı. "İzin ver açıklayayım!"

Fakat artık çok geçti. Bağırması koridorda yankılanıp sönerken Sam koşarak uzaklaşıyordu.

Sam intikam istiyordu. Yok etmek istiyordu. Kara Metcezir Meclisi'ni alaşağı etmek ve onlara acı çektirmek istiyordu.

Birden intikam almanın en iyi yolunu, kız kardeşine yapmış olduğu -ya da yapmak üzere olduğu- şeyi affettirmek için en iyi yolu fark ediverdi. Onu asla affetmeyecekti. Bu kadarını biliyordu. Ama yine de denemek zorundaydı.

Sam başka bir koridora döndü, merdivenlerden aşağı indi, çok geçmeden oraya vardı, yani zindana.

Kapıları birbiri ardına geçip sonunda doğru kapıya geldi. Omzuyla kapıyı kırdı.

İşte orada, ufak hücrede, duvara zincirlenmiş Caleb duruyordu.

Sam tereddüt etmeden ona doğru koştu ve zincirleri parçaladı. Birkaç saniye sonra Caleb artık özgürdü.

Caleb kuşkulu bir şekilde ona baktı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu ciddi bir şekilde.

"Caitlin için" dedi Sam. "Lütfen ona onu sevdiğimi söyle."

Bunun ardından Sam hücreden yukarı koridora, sonra başka bir koridora ve gittikçe daha yukarı çıktı. Birkaç saniye sonra Belediye Konağı'nın arka duvarından koşarak çıkmıştı, çok geçmeden tek başına havalandı ve geceye doğru uçtu.

. . .

Kılıcı elinde tutan Caitlin Belediye Konağı'nın altındaki koridorlarda koşturuyordu. Onlardan mümkün olduğu kadar fazlasını ve Kyle'ı bizzat öldürmeye kararlıydı. Ama önce Caleb'i kurtarması gerekiyordu. Bir daha asla tuzağa düşmemeye kararlıydı. Bu kılık değiştirme numarası zalimce ve düzenbazcadı, bu tuzağa bir kez daha düşmeyecekti. Yeraltı mezarlıklarına doğru inerken her attığı adımla beraber Sera'nın ikazı kulağında çınliyordu: *Caleb zincirli.*

Caitlin başka bir köşeyi daha döndü ve onun tarafına doğru koşan yalnız biriyle karşılaştı.

Caitlin savaşa hazır bir halde kılıcı kaldırdı, fakat sonra birden durdu. Kılıcı indirdi.

İşte orada, birkaç adım ötesinde yine Caleb vardı. Özgürdü ve koridorda dolaşıyordu.

Bir yanı bunun o olduğunu hissetti ve rahatladı.

Ancak başka bir yanı, mantıksal tarafı Sera'nın son sözlerini hatırladı. Bu o olamazdı. Bu başka bir tuzaktı. Öyle olmalıydı. Caleb özgür olamazdı. Neden olsundu? Hiç mantıklı gelmiyordu bu.

Güçlü ol, dedi kendine. Bu o olamaz.

“Caitlin” dedi Caleb şen şakrak bir şekilde. “Gerçekten sensin!”

Sesi o kadar benziyordu ki onunkine. Onu kucaklamak ve buradan çıkarmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Fakat Sera'nın sözlerini hatırladı ve mantığı tüm bunları kafasından atmaya zorladı onu. Bu o *olamazdı*. Başka bir dalavere olmalıydı. Ya Sam'di yine ya da Kyle ya da başka bir vampir. Kılık değiştirmişti. Onu öldürmeye hazırlanıyordu.

“Caitlin” dedi Caleb tekrardan ona doğru birkaç adım atıp sarılmaya hazırlanırken.

O yaklaşırken Caitlin kılıcı çekti ve sapladı.

Çok temiz bir vuruştı, doğruca kalbine isabet etmişti. Bunu yaparken gözlerini kapamıştı, Caleb'in taklidine bile bakmaya dayanamıyordu.

Gözlerini açtığında ise dünyanın başına yıkıldığını hissetti.

O yere doğru düşerken canı çıkıp giderken yüzüne baktı.

Yüzünün değişmesi gerekiyordu oysa. Sam olması gerekiyordu ya da Kyle ya da kim kılık değiştiriyorsa işte.

Ne var ki öyle olmadı. Hâlâ Caleb'di karşısındaki.

Ölüyordu ve gerçekten oydu.

Caitlin onun yanında dizlerinin üstüne çöktü ve uzun, korkutucu bir şekilde feryadı bastı. Bu işkence edilen bir hayvanın feryadıydı. Karşısındaki Caleb'di başından beri. Tek ve biricik aşkı.

Ve onu öldürmüştü.

Caleb yerdeyken yukarı baktı; ölüyor olduğu halde, o onu öldürdüğü halde, hâlâ ona gülümsüyordu.

Caitlin hıçkırdı da hıçkırdı, "Caleb, lütfen, sen olduğunu biliyordum... Ben düşünmüştüm ki..."

"Biliyorum" dedi kesilen soluğunun arasından. "Kendini suçlama."

Bu oydu işte. Sonuna kadar güçlü kalıyor, kimseyi suçlamıyordu. Onun kalbi ikisine yetecek kadar büyüktü.

Bu Caitlin'i daha da derinden yaraladı, kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu artık.

Caleb elini uzatıp bileğine koydu. Sesi artık çok kısıktı.

"Caitlin" dedi. "Bilmeni istiyorum... Sera... Onu sevmiyordum ben..."

"Biliyorum" dedi Caitlin hıçkırıklarının arasından.

Caleb gözleri kapanırken başını salladı.

Caitlin onun gitmekte olduğuna inanamıyordu. Şu dünyada sevdiği tek kişi, çıkarıp ona kalbini verecek kadar çok

sevdiği kişi gidiyordu şu an, sonsuza kadar, hem de onun yüzünden.

“Caleb!” diye inledi gözlerini açmaya uğraşırken.

Gözleri birazcık açıldı.

“Hamileyim” dedi. “Bilmelisin... Hamileyim.”

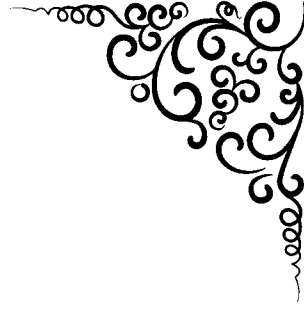
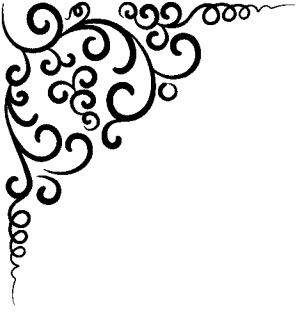
Caleb’in gözleri son bir kez daha açıldı, ona anladığını belli eder şekilde bakıp gülümsedi. “Hamile” diye tekrarladı yavaşça.

Son gücüyle konuştu. “Sonsuza kadar beraber olacağız.” Ardından Caitlin kollarındaki bedenin gevşediğini hissetti.

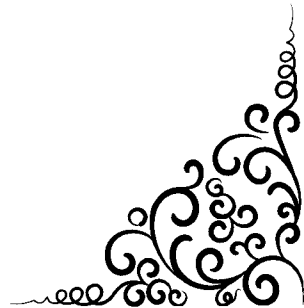
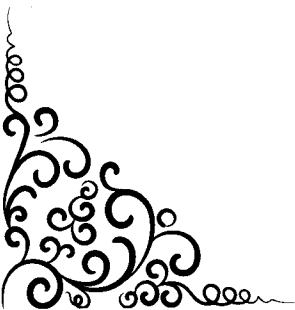
Tüm varlığıyla biliyordu ki o artık ölüydü.

Kafasını çevirdiğinde kılıcı gördü ve bedeni hayatını mahveden bu şeye karşı bir nefretle sarsıldı. Uzanıp iki eliyle sapından kavradı, geri çekilip tüm gücüyle doğruca taş zemine sapladı; kabzasına kadar içeri girinceye dek itmeye devam etti. Bunu yaparken tüm bina temelinden sarsılmaya, duvarlar çökmeye başladı.

Kafasını geri atıp kükredi; bu çılgılık, yaşamak için hiçbir nedeni kalmamış bir hayvanın çılgılığıydı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Caitlin Hudson Nehri'nin üzerinden kollarında Caleb'in ölü bedeniyle beraber doğruca Pollepel Adası'na uçuyordu. Kale avlusunu hedef alıp aşağı inerek alçalmaya başladı. Soğuk nehir havası yüzünü ve gözyaşlarını yalayıp geçse de öteki zamanlardaki gibi onu serinletmiyordu.

Caitlin fener ışığında eğitim yapan eski arkadaşlarını görebiliyordu. Buraya girmesinin yasak olduğunu ve onu görürlerse Aiden'in daha önce uyardığı gibi onu öldürebileceklerini biliyordu fakat başka çaresi de yoktu. Sığınabileceği başka bir yer yoktu ve Aiden'i görmesi gerekiyordu. Caleb'i yeniden diriltmek için bir yol, herhangi bir yol olup olmadığını bilmeliydi. Onu öylece bırakmamıştı. Ve eğer bunun için bir yol olmadığı ortaya çıkarsa onunkini aldığı gibi kendi canını da alacaktı.

Avluya inerken rüzgâra ve eski arkadaşlarının afallamış yüz ifadelerine dikkat etti. Hepsi eğitimi bırakıp buz gibi bir sessizlik ve fal taşı gibi açılmış gözlerle onun inişini seyretiler. Caleb'in ölü bedenini kollarında tutarken yüzüne yansıyan acıyı ve kederi görmüş olmalıydı. Ağlar bir halde tozlu avlunun ortasına iniverdi ve birkaç saniyenin ardından ortaya, doğruca onun yanına yürüyen Aiden çıktı.

“Seni uyarmıştım!” dedi. “Dedim ki gitmenden hayır gelmez. Ve dedim ki Caleb ölür” dedi sert bir şekilde. “Seni buraya döndüğün için öldürebilirdim. Yasamı çiğnedin.”

“O zaman öldür beni!” diye bağırdı Caitlin. “Artık umurumda değil. Kurallarını ya da bu adayı umursuyor falan değilim. Umursadığım tek kişi o, Caleb. Onu hayata döndürmelisin” dedi yalvaran bir sesle.

“Bir yolu olmalı. Onu geri getirmenin bir yolu olmalı. Bana yardım etmelisin!” diye bağırdı Caitlin hıçkırarak.

Tüm diğer meclis üyeleri şok olmuş bir şekilde bakıyorlardı. Polly bile sarsılmıştı, öyle dumura uğramıştı ki ağzını açamıyordu. Aiden onlara başıyla işaret etti: “Bizi yalnız bırakın.”

Saniyeler geçmeden hepsi avludan çıkıp gitti.

Artık geriye sadece Caitlin ve Aiden kalmıştı, aralarında Caleb’in bedeni duruyordu.

Aiden eğilip bir elini Caleb’in alnına koydu. Caitlin ağlayarak ona bakıyor, bir umut olması için dua ediyordu.

Nihayet, birkaç saniye geçtikten sonra, Aiden başını iki yana salladı.

“Ölmüş. İçindeki hayat kuvveti çıkıp gitmiş. Çok güçlü bir silahla deşilmiş. Kılıç, değil mi?”

Caitlin gözyaşları arasında başını salladı.

“Onu ne yaptın peki?” diye sordu.

“Bıraktım!” diye bağırdı.

Aiden birden hışımla ayağa kalktı.

“Aptal kız. Hepimizi riske atıyorsun. Şimdi adam saldırıya uğrayacak! Hepimizin üstüne getirdin bu savaşı. Hareketlerin aptalca ve bencilce!”

“Biliyorum. Üzgünüm. Lütfen, sadece yardım et” dedi.

“Yapabileceğim bir şey yok” dedi.

“LÜTFEN!” diye yalvardı. “Bir yolu olmalı. Olmalı İŞTE!”

Bunu, sadece onun hıçkırıklarının bozduğu birkaç saniye süren bir sessizlik takip etti.

“Korkarım yok” dedi Aiden sonunda.

“Fakat bir keresinde bana dedin ki vampirler zamanda geri gidebilir. Bu doğru mu? Bana babamın geçmiş zamanda olduğunu söyledin. Bu Caleb ve benim birlikte geri gidebileceğimiz anlamına gelir? Değil mi?”

Hezeyan halindeydi.

Aiden düşünceli bir şekilde baktı.

“Bahsettiğin yöntem, önceden söylediğim gibi oldukça güvenli değil. Vampirlerin çoğu bunu denerken ölür.”

Caitlin umut içerisinde ona baktı.

“Fakat bir şans var, değil mi?” diye yalvardı.

“Hayatını feda etmeye hazır mısınız?” diye sordu.

“Evet” dedi tereddütsüz bir şekilde.

“Buna emin misin?”

“Kesinlikle eminim.”

“Peki madem” dedi, “beni takip et.”

• • •

Caleb’in ölü bedenini taşıyan Caitlin ormanın içinden, ayağının dibindeki Gül ile beraber Aiden’ı takip ediyor ve eski meclis arkadaşları da onların arkalarından geliyordu.

Hepsi birlikte ormandaki bir açıklığa girdiler; Caitlin merkeze geçen Aiden’ın ardından giderken diğerleri onların etrafında geniş ve gevşek bir daire oluşturdu.

Caitlin Caleb'in bedenini çimlerin üstüne bırakırken Aiden onun karşısında duruyordu. Devasa dolunay üstlerinde salınıyor ve bulundukları açıklığı aydınlatıyordu.

"Vampirler arasında nadiren uygulanan kadim bir tören vardır" dedi Aiden. "İnsanlar bunu bir vampiri sonsuza kadar öldürmek için kullanırlar. Fakat vampirler arasında bir vampiri yeniden diriltmek için kullanılır."

"Tam buraya, Caleb'in yanına uzanacaksın ve biz de ikiniz için bir cenaze törenini üç kez tekrarlayacağız. Eğer işe yararsa ikiniz birden uyanırsınız; ya böyle olur ya da ikiniz de ölürsünüz."

"Eğer dirilirseniz, bunun bu zamanda olmayacağını bilmelisin. İkiniz birlikte yeni bir hayatta, başka bir yerde, başka bir zamanda uyanacaksınız. Zamanda ileriye gidemediğiniz için geriye gideceksiniz. Hangi yer hangi zaman aralığı olur, bunu bilmiyoruz."

"Fakat birlikte olacağız değil mi?" diye sordu Caitlin.

"İkiniz de aynı zaman ve mekânda olacaksınız, evet. Fakat hatıralarınız silinecek. Belki seninkiler silinmez ama onunkiler kesin silinecek. O zaten öldü, o yüzden onu yeni hayatında görürsen seni tanımayacak. Bu onunla ilk kez tanışmak gibi olacak. Onun için tamamıyla bir yabancı olacaksın. Senden hoşlanmayabilir bile. Anlıyor musun?"

"Umurumda değil" dedi Caitlin.

"Aynı zamanda asla bu zamana dönemeyeceksiniz. Yani bu hayata, şu anki hayata, sonsuza kadar hoşça kal diyorsunuz. Bildiğin her şeyi feda etmeye, sana yabancı bir zaman ve mekâna dönmeye ve seni tanımayacak, hatta belki senden hoşlanmayacak bir Caleb'i karşında bulmaya hazırlıklı

olmalısın. Sen bu yolculukta hayatta kalabilirsin fakat o kalamayabilir. Başka bir hayatta tek başına uyanabilirsin. Tüm bunlara hazır mısın? Hepsinden de ötesi, bunun işe yaramama ihtimaline hazır mısın? Sonsuza dek ölmeye yani?”

Gözyaşlarının arasından Caitlin yukarı doğru baktı. “Lütfen. Her şeyi yaparım.”

Aiden birkaç saniye boyunca son derece ciddi bir şekilde ona baktı, üstlerinde gergin bir sessizlik salınıyordu.

“Pekâlâ” dedi yavaşça. “Onun yanına uzan.”

Caitlin çimlere sırtını yasladı, tam Caleb’in yanına geçti. Gökyüzündeki dolunaya baktığında önünden geçen bulutları gördü.

“Elini tut.”

Caitlin uzanıp Caleb’in soğuk elini avucunun içine alıp sıkıca tuttu.

Gül birden koşarak yanlarına geldi, aralarına uzanıp gurtular çıkararak Caitlin’e baktı.

“Toplanın” dedi Aiden diğer meclis üyelerine.

Diğer üyelerin tamamı çemberi kapattı artık Caitlin ve Caleb’in sadece birkaç adım ötesinde duruyorlar ve hep birden aşağı bakıyorlardı.

“Caitlin, gözlerini kapa. Bir yer ve zaman düşün. Olmak istediğin zamanı, olmak istediğin yeri hayal et. Bunu aklında tut. Sakın bırakma. Diğerleri, dediklerimi tekrarlayın.”

Caitlin orada uzanıp aya bakar ve kalbi küt küt atarken çaresizce düşünmeye çalıştı. Nerede olmak istediği, hangi zaman aralığında yaşamak istediği konusunda bir fikri yok-

tu. Tek bildiği Caleb ile birlikte olmak istediğiydi. Bunu o kadar istiyordu ki kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı.

“Burada üçünüzü dinlenmeye bırakıyoruz” dedi Aiden yumuşak bir sesle.

“Burada üçünüzü dinlenmeye bırakıyoruz” dedi vampirler korusu.

“Caitlin ve Caleb, başka bir günde uyansınlar diye.”

“Caitlin ve Caleb, başka bir günde uyansınlar diye.”

“Tanrı’nın nihai inayetiyle.”

“Tanrı’nın nihai inayetiyle.”

Caitlin dizeleri tekrar eden meclis arkadaşlarının sesini işitiyordu. Bu sırada muazzam bir ağırlığın bedenini esir aldığı ve gözlerinin kapanmaya başladığını hissetti.

Sonra birden bir müzik duymaya başladı. Güzel, tatlı bir müzik. Bu Caleb’in Edgartown’daki Kilise’de çaldığı şarkıydı. Beethoven’dan Patetik.

Üçüncü ve sonuncu, “Tanrı’nın nihai inayetiyle” dizesinin tekrarlandığını duymasının ardından etrafındaki dünya dönmeye başlayıverdi. Caleb’in varlığını şimdiye dek hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde hissediyordu ve biliyordu ki bir yerde, bir şekilde, tekrar birlikte olacaklardı.

Sonra tüm dünyası karanlığa boğuldu.

MORGAN RICE

Aldatılmış

"Aksiyon, aşk, gerilim ve enrika dolu... Hızlı temposuna kapılacaksınız..."

VampireBookSite

Caleb'in varlığını şimdiye dek hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde hissediyordu ve biliyordu ki bir yerde, bir şekilde tekrar birlikte olacaklardı. Toprağın altında, kıyametin eşiğinde ya da cehennemin en uçra köşesinde... Hep beraber olacaklardı...

Caitlin'i vampire dönüştüren Caleb'in önünde daha zorlu sınavlar vardı. Türk kılıcının yanlış ellerde olması tüm vampir meclislerinde büyük bir huzursuzluk yaratmıştı ve Caleb'in meclisi büyük bir tehlike altındaydı. Bir yandan da Caleb'in eski eşi Sera, Caitlin'den kurtulmak ve kocasını geri kazanmak için önlerine aşılmaz duvarlar örüyordu. Her geçen gün savaşılan cepheler artıyordu ancak bu sefer Caitlin ve Caleb tek başlarına mücadele etmeliydiler.

"Aldatılmış, çekişme dolu, okuyucuyu nefes nefese bırakan sağlam ve yaratıcı bir hikâye..."

Dalla Examiner

"Bu kitabı bitirmeden önce serinin sonraki kitabında olması gerekir."

Serinin Diğer Kitapları

• *Dönüşüm* • *Sevilmiş* • *Yeni*

Online Satış İçin: www.kitapsepeti.com

www.facebook.com/yakamozkitap

www.twitter.com/yakamozkitap

epubPDF.
Wordpress.com